

Proleterce DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Teslimiyetin üzerine örtülen şal
"BARİŞ GRUPLARI"

Aylık siyasal dergi

Kasım 2009 Sayı: 10

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

İMF-DB karşıtı eylemlerin ruhuyla

Devrim cephesi olarak, Ekim ayına oldukça hızlı ve iyi girildi. Bunun başına elbette ki İMF-DB protestolarını yazmak gerekiyor. Sayıca az olmakla birlikte güçlü-militan bir kitle, iki gün boyunca etkili eylemler gerçekleştirdiler. Eylemler, devletin başedemeyeceği boyutlara ulaştı. Sayısız bankanın camları indirildi, pekçok polis aracı tahrip edildi, polis helikopterine havavi fişek fırlatmak gibi yeni (ve sonuç alıcı olduğu ortaya çıkan) bir eylem biçimi keşfedildi, E-5 karayolu trafiğe kapatıldı. Eyleme katılanların sayısı azdı; ancak kitlelerin gönlü onlardan yanaydı. Onyıllar boyunca İMF reçetelerinden dolayı büyük acılar çekmiş olan işçi ve emekçiler, İMF'ye karşı eylemlerin yapılmasına, özellikle de bankaların tahrip edilmesine büyük bir destek verdiler.

İkinci sırada, Samandıra-Sultanbeyli bölgesinde, yıkımlara karşı yükseltelen direniş geliyor. Bu direniş, yıkımlara karşı mücadelede yeni bir aşamayı ifade ediyor. En son Mayıs ayında Bayramtepe-Altınşehir'de yaşanan direniş büyük bir etki yaratmıştı. Mahalle, yıkıma karşı örgütlü bir hazırlık yapmış, bunun etkisiyle, yıkım gündeme geldiğinde de güçlü bir direniş sergilemişti. Samandıra direnişi ise, bunu bir üst noktaya çıkarttı. Yıkımlara karşı direnişi, savunmadan saldırıya taşıdı. Samandıra ve Sultanbeyli emekçileri, Kaymakamlığın ve Belediye'nin önünde eylemler koydular, camları aşağı indirdiler. Bir yandan yıkıma tepkilerini radikal biçimde gösterdiler, bir yandan da yeni yıkımlara karşı nasıl direneceklerini ortaya koyarak, saldırıların önünü aldılar.

Sayfa 2'de sürüyor

IMF-DB karşıtı eylemlerin ruhuyla KAVGA BAYRAĞINI YÜKSELT!

Üçüncüsü ise, öğrenci gençliğin yaptığı bakan protestolarıydı. Üniversite öğrencileri, okullarını bakanlara dar etti. Bakan konuşmaları her okulda protestolarla, eylemlerle karşılandı.

Önümüzdeki günlerde de “mücadele programı”mız yüklüdür. İlk sırada 6 Kasım’da öğrenci gençliğin gelenekselleşen YÖK protestoları var. Öğrenci gençliğin 1 Mayıs niteliğindeki YÖK karşıtı eylemlerin bu yıl daha etkili geçeceğinin ilk işaretleri verilmiştir. Gerek haraçlara karşı yükselen mücadele, gerekse açılışlardaki protestolar, bunun habercisidir.

8 Kasım’daki Alevi mitingi ise, sadece ezilen mezhep üzerindeki baskılar yönüyle değil, yükselttikleri demokratik ve sınıfsal taleplerle de dikkatleri üzerinde toplamaktadır. Bu mitinge başta Aleviler olmak üzere devrimci-demokrat kesimlerden yoğun bir katılım olacağı ve güçlü bir çıkış yaratacağı bugünden bellidir.

Hemen arkasından 25 Kasım’daki memurların bir günlük “genel grev” eylemi gelmektedir. KESK bu konuda yaptığı açıklamada, önceden yaptıkları gibi sevke çıkmayacaklarını, iş bırakacaklarını duyurmuştur. Bu eyleme sadece memurlar değil, işçi, emekçi, öğrenci tüm ezilen kesimler katılmalı ve bir günlük genel grev-genel direniş yaşama geçirilmelidir.

Önümüzdeki mücadelenin seyri açısından, bu eylemlere katılım düzeyi ve biçimi, belirleyici olacaktır.

Ekonomik krizin şiddeti arttıkça, burjuvazinin, krizin yükünü kitlelere fatura etmek için saldırıları yoğunlaşmaktadır. Elektrik ve doğalgaz için tartışılmaya başlanan zamlar, bunun ilk işaretlerini vermiştir.

Son iki-üç aydır, burjuvazi ekonomide bir “bahar havası” yaratmak, krizin geride kaldığı imajını oluşturmak için büyük bir çaba harcadı. Devletin yaptığı vergi indirimleriyle canlandırılan otomotiv ve beyaz eşya sektöründe ortaya çıkan satış rakamları, bu havayı yaratmada önemli bir unsur oldu. Keza, borsalardaki ve dövizdeki yükseliş de krizin artık bittiğinin kanıtı olarak gösterildi.

Ancak ekonomi, “piyasalar”dan ve borsalardan oluşmuyor. “Piyasalar” ve borsalar, ekonominin kendisi değil, “sanal yansıması”dır. Borsalarda rakamlar, kriz öncesi düzeylere gelse bile, gerçek ekonomide kriz bitmedi. Tersine ikinci bir dalganın, üstelik de öncekinden çok daha şiddetli olarak geleceğinin işaretleri çıkmaya başladı. Her şeyden önce önümüzdeki yıl, dünyada 50 milyon kişinin işsiz kalacağı, milyonlarca insanın açlıktan ölüm tehlikesi yaşayacağı yönündeki tahminler, krizin etkisinin artmakta olduğunun en açık göstergesidir.

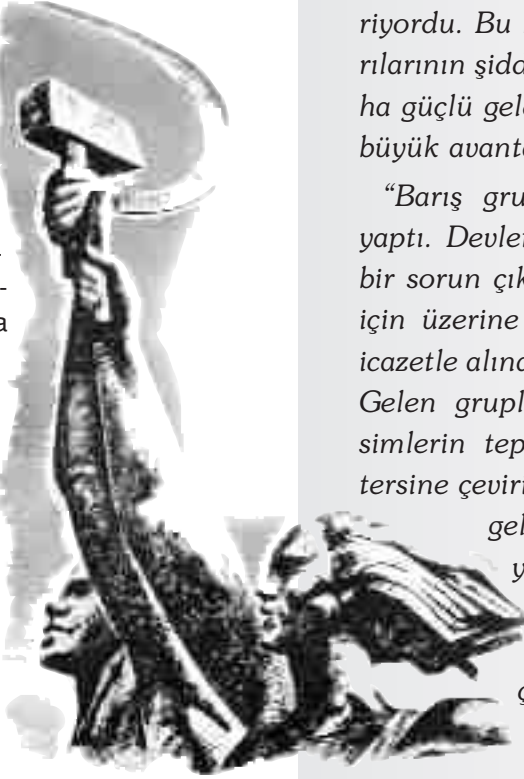
Ülkemizde de, burjuvazinin “krizi geride bırakıyoruz” diye sevinç çığlıkları attığı bir dönemde, işçi ve memur maaşlarına neredeyse sıfır zam yapıldı. Hatta bazı işkollarında (mesela 26 bin işçiyi ilgilendiren metal sözleşmelerinde) yüzde 35 indirim yapıldığı gözlerden gizlendi. Krizin başladığı Eylül 2008 tarihi ile Mayıs 2009 tarihleri arasında, yaklaşık 1,5 milyon kişinin işten atıldığı da hesaplamalara girmedi. Faturalara ya da gıda maddelerine yapılan zamlar da yine gözden uzak tutuluyor.

Kriz demek, burjuvazinin kitlelere daha fazla saldırısı demektir. Devletin yaptığı vergi indirimleriyle otomotiv sektörü tatlı karlar vururken, oluşan bütçe açığı, kitlelerin omuzlarına yoksulluk ve işsizlik olarak binmektedir.

Kriz sonrasında saldırıların şiddetini belirleyen, işçi-emekçilerin eylemleri olmuştur. “Krizin faturasını ödemeyeceğiz” diye sokaklara dökülen işçi ve emekçiler, burjuvazinin saldırılarının önünde önemli bir set oluşturdu. Emekliler dahil olmak üzere kamuda çalışan işçi ve memurlarının maaşlarında yüzde 30’lar civarında indirim yapma hedefi vardı mesela, ama tepkiler yüzünden gündeme bile getirilemedi. Keza sağlık harcamalarında devletin payını kısmak, kitleleri sağlık güvencesinden yoksun bırakmak konusunda yapmayı düşündükleri düzenlemelerin çok küçük bir bölümünü ancak gerçekleştirebildiler.

Fakat bugün, krizin ikinci dalgası beklenirken, burjuvazi yeni saldırıların hazırlıklarını yapıyor. İşçi ve emekçilerin hazırlığı da buna uygun olmalıdır. Geçen yıldan daha büyük bir direnme gücü ortaya koyabildiğimiz oranda, burjuvazinin, krizin faturasını bize ödetme çabalarını boşa çıkartabiliriz.

Saldırıları geri püskürtebilecek güç ve kapasiteye sahibiz! Yeter ki, bu gücü harekete geçirelim! Kitlelerle daha güçlü bağlar kuralım! Ve IMF-DB karşıtı eylemlerin ruhuyla kavgaya bayrağını yükseltelim!

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

İMF-DB karşıtı eylemlerinin güçlü biçimde kotarılması, Türkiye Devrimci Hareketi’nin moral üstünlüğü ele geçirmesini getirmişti. Keza Samandıra’da yıkımlara karşı devletin kurumlarına dönük saldırı eylemleri de, kitlelerin, etkili eylem biçimlerini hızla benimsediğini ve kendi pratiğine geçirdiğini gösteriyordu. Bu moral üstünlüğü, devletin saldırılarının şiddetleneceği, krizin etkilerinin daha güçlü geleceği önümüzdeki dönemde, en büyük avantajımızdır.

“Barış grupları” Habur kapısından giriş yaptı. Devlet özel olarak hazırlanmıştı; hiçbir sorun çıkmadan grupların içeri alınması için üzerine düşeni fazlasıyla yaptı. Ancak icazetle alınan haklar, hızla kaybedilebiliyor. Gelen grupların görüntülerinin, şoven kesimlerin tepkisini alması, havayı bir anda tersine çeviriverdi. Şimdi “barış grupları”nın gelişi kesintiye uğradı. Bu sürecin yeniden başlatılacağı söyleniyor.

Ancak ne kadar grup gelirse gelsin, Kürt emekçilerinin gerçek kazanımlar elde etmesinin tek yolu, mücadeleyi yükseltmesidir; ABD’nin ve işbirlikçisi burjuvazisinin icazetlerine güvenmesi değil.

Gündemdeki konularla ilgili yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

10. sayıda

3	Belge savaşı sürüyor
4	Güler Zere’ye özgürlük
5	İMF-DB zirvesi de burjuvazinin krizine çare olmadı
6	Hakettikleri gibi karşılandılar
7	Tarih yazıyoruz
8	Onlar yerin altında, biz üstündeydik
9	İşsizlik anketinin gösterdikleri
10	Kent Aş işçisi Ankara’da
11	İsdimir’de 4 bin işçi yürüdü
12	Esenyurt Belediye işçileri direniyor
13	Kıdem tazminatı gaspedilmek isteniyor
14	Teslimiyetin üzerine örtülen şal; “Barış grupları”
16	İlaç tekellerinin kar hırsı; Domuz gribi
17	Ölen Kürt çocuklarının elleri
18	Üniversitelerde bakan protestoları
19	Süleyman Çelebi’ye silahlı saldırı
20	Türkiye’nin eksen
22	Almanya’da “tarihi” seçim
23	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
24	Direnişler militanlaşarak büyüyor
27	Devrimci Demokratik Kurumlar Platform açıklaması

Burjuva klikler arasında uzun bir süredir şiddetlenen çelişki ve çatlaklar, hukuksal zeminde de sürüyordu. Ergenekon davası ile AKP'ye kapatma davası, aynı zamanda gündeme gelmişti. Ardından Ergenekon soruşturması kapsamında, Albay Dursun Çiçek imzalı “İrtica ile Mücadele Eylem Planı” başlıklı bir belge ortaya çıktı. Yaklaşık 4 ay önce ortaya çıkan bu belgede, AKP'yi ve Fettullah Gülen'i bitirme planları vardı. Fakat belge fotokopiydi. Uzun süre imzanın sahte olup olmadığı tartışıldı. Hakkında soruşturma açılan Albay Dursun Çiçek 18 saat tutuklu kaldıktan sonra, serbest bırakıldı.

“AKP'yi ve Gülen'i bitirme planı” olarak bilinen “İrtica ile Mücadele Ey-

may Başkanı İlker Başbuğ'a çevrildi. Başbuğ, belgenin fotokopisi ortaya çıktığı zaman bir “kağıt parçası” demişti. Söz konusu mektupta, Başbuğ'un bu açıklamayı, “aslının imha edildiğine kanaat getirdikten sonra” yaptığı da söyleniyordu. İhbarcı subay, belgenin basında çıkması üzerine Org. Hasan İğsız'ın özel sekreterinin gözetiminde birçok belgenin imha edildiğini, kendisinin çaldığı belgeyi ise bulamadıklarını fakat bunun da imha edilmiş olacağına kanaat getirdiklerini söylüyor.

Genelkurmay, bu iddialar üzerine yaptığı açıklamada, olayın basın üzerinden öğrenilmesinden duyduğu rahatsızlığı belirttikten sonra, yine TSK'nın yıpratılmak istendiğini söyle-

geleceğin adayları da tehdit altında.

Bu hamle ile AKP, klikler arası savaşta önemli bir adım daha atmış oldu. TSK içinde kendisine karşı olanları tasfiye etmek için iyi bir fırsat buldu.

“Ulusalıcı”lar savunmada

AKP'nin son hamlesi, ulusalcı kesimi de savunmaya geçirdi. İhbar mektubunda CHP'nin de isminin geçmesi, başta Baykal olmak üzere CHP'li yetkililerin açıklama üzerine açıklama yapmaya itti. Bir yandan iddialardaki çelişkileri ortaya serdiler, bir yandan da **CHP'nin darbelere karşı bir parti olduğunu kanıtlamaya çalıştılar.**

Benzer bir savunuyu, ‘ulusalcı’ kesimin yayın organı durumundaki Cumhuriyet'ten geldi. Cumhuriyet gazetesinin ağır toplarından Hikmet Çetinkaya'nın “*ordunun asli görevine dönmesi, darbe girişimlerine artık son vermesi*”ni yazması dikkat çekiciydi. “Subaylar rahatsız” diye manşetler atan Cumhuriyet'in böyle bir dönüş yapması üzerine Hikmet Çetinkaya, hemen tüm televizyon kanallarının çağırıldığı konuk oldu.

Savcılık, ihbar mektubunda adı geçen subaylar hakkında soruşturma başlattı. Fakat olayın merkezinde bulunan Albay Dursun Çiçek, orijinal belge çıktığından beri ortada görünmüyor. Avukatı tarafından yurt dışında olduğu söylenen Çiçek, hatırlanacağı gibi belgenin fotokopisi çıktığında sorgulanmıştı. Genelkurmay tarafından son yapılan açıklamada ise Albay Çiçek'in, önceden görev yaptığı “Bilgi Destek Dairesi”nden alınarak, geçici olarak başka bir birime kaydırıldığı söyleniyordu.

Kısacası, **sadece ihbar mektubunda adı geçen subaylar değil, ulusalcı kesim savunmaya geçmişti.** Bu da AKP'nin klikler savaşında belli bir üstünlük sağladığının göstergesiydi.

Belgenin zamanlaması

Belge ortaya çıktığı andan itibaren tartışılan bir diğer konu, zamanlaması oldu. Belgenin fotokopisiyle, orijinalinin ortaya çıkışı arasında yaklaşık 4 aylık bir süre bulunuyordu. İhbarcı subay mektubunda, belgenin orijinalini, basında çıktığı an aldığını söylüyordu ki, bu 4 aylık sürede neden beklettiği sorusunu doğurdu. Ya da orijinal belge, resmi makamların eline çok önceden geçtiği halde bekletiliyor ve uygun zaman kollanıyordu!

Bu kez “neden şimdi” sorusu gün-

Klikler arasındaki çatışmada Belge savaşı sürüyor

“Barış grupları”nın karşılanması ve yargılanma biçimi üzerinden sıkıştırılan AKP, yeniden inisiyatifi ele geçirdi, kendisine darbe yapmak isteyenlerin üzerine daha güçlü gitmeye başladı. Görünüşte “ordunun siyasete müdahalesi”ne set çekiliyordu. Gerçekte ise TSK'da güçlü olan “ulusalcı” kesim tasfiye edilmek isteniyordu. Ergenekon davası ile başlatılan tasfiye hareketi sürüyordu. Son mektupta TSK mensuplarına çağrı yapan ihbarcı subay, herkesin bildiğini anlatmasını istemektedir ki, bu TSK içindeki AKP-Gülen kesimini cesaretlendirme çabasıdır.

lem Planı” ile ilgili olarak yine Taraf gazetesini tarafından yeni belgeler ortaya atıldı ve konu tekrar gündeme oturdu. Bu kez belgenin orijinali ele geçmişti. Altında da Albay Çiçek'in “ıslak imzası” bulunuyordu. Ve bu, Adil Tıp Kurumu tarafından da doğrulanmıştı. Yani bu kez iş sağlama alınmış, deliller önceden toplanmıştı.

Bununla da kalınmamış, belgeyi gönderen şahıs, bir de “ihbar mektubu” yollamıştı. Subay olduğu anlaşılan bu şahıs, orijinal belgeyi, kendisinin dosyadan çekip aldığını söylüyordu.

İçinde birçok çelişkiyi barındırmakla birlikte mektuptaki iddialar, TSK'yı zor durumda bırakacak cinstendi. Çünkü cunta hazırlığının, TSK'nın “emir-komuta zinciri” altında gerçekleştiği anlatılıyordu. Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un bundan haberdar olduğunu söylüyor, o dönem Genelkurmay 2. Başkanı olan Org. Hasan İğsız'ın talimatı ile belgelerin hazırlandığını iddia ediyordu.

Gözler Genelkurmayda

Bunun üzerine gözler, Genelkur-

may Başkanı İlker Başbuğ'dan ise herhangi bir açıklama gelmedi.

Söz konusu belge ve iddiaların basında yer aldığı zaman Pakistan gezisinde olan Başbakan Erdoğan, uçakta gazetecilere yaptığı açıklamada, yurda döndükten sonra Genelkurmay Başkanı ile görüşeceğini söyledi. Ve 29 Ekim günü Erdoğan ile Başbuğ, tam 80 dakika süren bir görüşme yaptılar. Öyle ki, 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı resepsiyonuna, Başbuğ bir saat gecikmeli olarak ulaşabildi. Sonrasında Başbakanlıktan yapılan açıklamada, “hukuki sürecin bekleneneceği” duyuruldu.

Belge fotokopi haliyle ortaya çıktığında, ithamlar, altında imzası olan Albay Çiçek ile sınırlıydı. Ancak ihbar mektubu ile birlikte Başbuğ dahil üst düzey subayları hedefe çakıldı. Mektupta adı geçen Org. Hasan İğsız, şu an 1. Ordu Komutanı. Yani önümüzdeki yıllarda Genelkurmay Başkanlığına en güçlü adaylardan biri. Böylece sadece şu anki Genelkurmay Başkanı değil,

deme geldi. “Kürt açılımı” üzerinden fırtınaların koptuğu bir sırada ortaya atılan belge, doğal olarak dikkatleri üzerine çekti. “**Barış grupları’nın karşılanması ve yargılanma biçimi üzerinden sıkıştırılan AKP, yeniden inisiyatifi ele geçirdi, kendisine darbe yapmak isteyenlerin üzerine daha güçlü gitmeye başladı.**

Görünüşte “ordunun siyasete müdahalesi”ne set çekiliyordu. Gerçekte ise TSK’da güçlü olan “ulusalcı” kesim tasfiye edilmek isteniyordu. Ergenekon davası ile başlatılan tasfiye hareketi sürüyordu. İhbarcı subayın son olarak internet üzerinden gönderdiği mektuplar, bunun kanıtı sayılmalıdır. Son mektupta TSK mensuplarına çağrı yapan ihbarcı subay, herkesin bildiğini anlatmasını istemektedir ki, bu TSK içindeki AKP-Gülen kesimini cesaretlendirme çabasıdır. Bilindiği gibi TSK’da Gülen’ci subaylar fişlenip ihraç ediliyordu. **Şimdi ulusalcı subaylar “cuntacı” olarak damgalanıyor ve tasfiye tehdidi altında bulunuyor.**

* * *

İhbarcı subay, “tanık olarak çağırırsanız gelirim” diye not düşmüştü mektubunda. Başbakan Erdoğan da “ifade verirse birçok gerçek daha net ortaya çıkacak” diyerek bu kapıyı araladı. Önümüzdeki günlerde bu subayın yeni iddialarla birlikte ortaya çıkması beklenmelidir.

Bu durumda klikler arası “belge savaşı” daha uzun bir süre devam edecektir. Ve bu savaşta üstünlüğü ele geçiren AKP, yeni darbeler indirmek için fırsat kollayacaktır. AKP’nin Kürt açılımı da dahil, ABD merkezli politikaları yaşama geçirmesi de, içte sağla- yacağı üstünlüğe bağlıdır.

Güler Zere’ye Özgürlük!

Cezaevindeki kanser hastası Güler Zere’nin durumu giderek kötüleşiyor. Geçtiğimiz ay üçüncü ameliyatını geçirdi. Ameliyat sonrası ise durumu daha iyi değil. En başta hastane koşusunda kaldığı koşullar oldukça kötü. Bir asker tarafından sürekli gözetleniyor oluşu hareketlerini sınırlayan bir etki yaratıyor. Diğer taraftan, hayati önemdeki hijyen koşulları yerine getirilmiyor, kaldığı bölümün temizliği, yatak çarşaflarının değiştirilmesi vb. işlemler yapılmıyor. Hastalığı çok ilerlediği için artık yemek yiyemiyor. Hatta mamaları bile doğru düzgün kullanamıyor. Kullanabildiği mama ve ilaçlar ise, ayrı bir işkence ve baskı konusu haline getiriliyor. Yazılan ilaçlar bir hafta sonra veriliyor, “mama bitti” denilerek tek besin kaynağından bile mahrum bırakılıyor, ailesinin getirdiği mamalar alınmayarak açlığa terk ediliyor. Son ameliyat sonrasında, asıl olarak serumla beslenmeye başladı.

Güler Zere’nin tahliye olması için eylemler üç ay önce başladığında, avukatları ve ailesi “tedavi olması için” tahliye ya da ceza erteleme talep ediyorlardı. Ancak tutsaklık koşulları, kanserin çok hızlı ilerlemesine neden oldu. Devlet ısrarla “cezaevi koşullarında tedavi olabilir” diyor, ama cezaevi koşulları, sadece ve sadece “ömür kısaltan” bir etki yaratıyor. Güler Zere ölüme her gün biraz daha yakınlaşıyor. Bir aşamadan sonra tedavi şansı da kalmıyor, geriye sadece “veda- laşma hakkı”nı savunmak kalıyor.

Devlet, Güler Zere’nin tahliye raporunu geciktirmeye devam ederken, Güler Zere yeni bir ameliyat daha geçirdi. Her geçen gün ölüme biraz daha yaklaşan Zere’nin özgürlüğüne kavuşması için başta İstanbul olmak üzere çeşitli illerde eylemler gerçekleştiriliyor.

İstanbul’da her cuma günü periyodik eylemlerin yanı sıra 22 Ekim ve 29 Ekim’de Adli Tıp kurumunun önünde oturma eylemleri yapıldı. Oturma eylemleri her hafta perşembe günü saat 12-13 arasında yapılmaya devam edecek.

Ekim ayı içinde her cuma yapılan yürüyüşler de sürüyor. Pankartların yanı sıra Güler Zere’nin resminin taşındığı eylemlerde sık sık “Katil devlet hesap verecek”, “Güler Zere’ye özgürlük”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz” sloganları atılıyor. Eylemlere katılım 500 ila 1000 arasında değişirken yapılan açıklamalarda, Güler Zere’nin an an ölüme yaklaştığı vurgulanıyor ve sorumluluğun devlette ve onun kurumu adli tıpta olduğu belirtiliyor.

29 Ekim’de Adli Tıp kurumu önündeki basın açıklamasını Güler Zere’nin dayısı Yetkin Zariç gerçekleştirdi. Zariç, Güler Zere’nin durumunun her geçen gün kötüleştiğine vurgu yaparken, onu tahliye etmeyenlerin, ölümünden sorumlu olacağını vurguladı. Adli Tıp önündeki özgürlük nöbeti ise 3. ayını geride bıraktı.

Tecrite Karşı Mücadele Platformu da Okmeydanı’nda gerçekleştirdiği 3 günlük açlık greviyle Güler Zere’nin serbest bırakılmasını istedi. Adana, Ankara

ve Bursa’da Güler Zere’nin serbest bırakılması için yürüyüşler ve basın açıklamaları gerçekleştirildi.

3 Kasım’da ise Türkiye genelinde AKP İl Merkezlerinin önünde yapılacak eylemlerle Güler Zere’nin serbest bırakılması istenecek.

7 aydır Güler Zere bir taraftan kansere, bir taraftan da devletin kayıtsızlığına karşı direniyor. Önce raporların eksikliğini bahane ettiler, sonra cezaevi koşullarında tedavi olabileceğini... Bugün ise, onkoloji uzmanı olmayan Adli Tıp heyeti, Güler Zere’nin kanser rapo-

runu hazırlayabileceğini söylüyor. Devlet, devrimci tutsakların ölümünü seyretmek istiyor. Devrimcilerin son derece sağlıklı bir biçimde girdikleri cezaevlerinden sedyede ya da tabutta çıkmasını istiyor.

Onlarca devrimci ve adli hasta tutuklu, cezaevlerinde ölü- mü bekliyor. Güler Zere şahsında oluşan kamuoyu desteği devleti ürküten bir etki yaratıyor. Ancak devlet biraz daha beklemek, Güler Zere için geri dönüşü kalmayacak noktaya gelmek istiyor.

Ve Güler Zere direnmeye devam ediyor. Zafer işareti yaptığı kelepçeli elleri ve hastane maskesinin arkasından ışık saçan gözleri ile, umudunu ve direnme gücünü kaybetmediğini anlatıyor. Bir taraftan en ağır acılarla boğuşurken, bir taraftan da dışarıda eylem yapan yoldaşlarını, dostlarını, ailesini düşünüyor. Onlardan güç alıyor, onlara güç veriyor.

Güler Zere’yi kurtarmak, cezaevlerinde hasta tutsaklara umut aşılacak için daha güçlü ve etkili eylemler gerekiyor.

Güler Zere’ye Özgürlük!

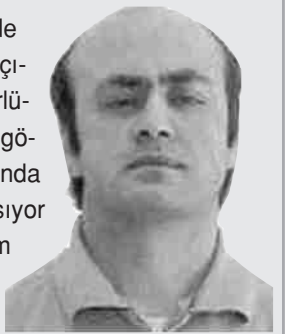
Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın!

Engin Çeber’in işkence görüntüleri

Engin Çeber’in ölümünde, Metris Cezaevinde yapılan işkence sonucu olmuştu. Ancak ortaya çıkan kamera görüntüleri, Sarıyer Emniyet Müdürlüğü’nde yapılan işkenceyi de belgeledi. Kamera görüntüleri, Engin Çeber ve arkadaşlarının gözaltında geçirdikleri sürenin sadece kısa bir kesitini kapsıyor ve elbette ki, bu kesitte işkence yapılmıyor. Tam tersine, polisler kayıt yapıldığına dair sürekli birbirlerini uyarıyor ve kayıtlara “işkence yapmayan modern polis” olarak geçmeye uğraşıyorlar. Ancak yine de, aksi yöndeki bütün çabalarına rağmen, arada vurdukları tekmeler, konuşma üslupları ve Engin Çeber ile arkadaşlarının elleri arkadan bağlanmış ve giysileri yırtılmış görüntüleri, işkence- nin daha Sarıyer’de başladığını kanıtlamaya yetiyor.

Devlet, Engin Çeber’in işkencede katledilmesinin izlerini silmeye, aksi yönde kanıtlar bulmaya uğraşıyor. Sarıyer Emniyeti’ne ait bu görüntüler bu çabanın bir parçası.

Diğer taraftan Metris cezaevindeki işkencecileri de aklamak için, akıl almaz yöntemler kullanıyor. 22 Temmuz’da yapılan duruşmada, 5 tanık Engin Çeber’in işkence gördüğüne dair ifade vermiş ve işkence yapanları teşhis etmişlerdi. Mahkeme heyeti, bu açık kanıtlar karşısında, duruşma kayıtlarının “teknik bir arıza nedeniyle” silindiğini açıkladı. Mahkeme 5 Ekim tarihine ertelendi; ancak bu defa da 5 tanıktan sadece biri mahkemeye getirildi. Diğer tanıklar korkudan gelmediler ya da getirilmediler.

IMF-DB zirvesi

Burjuvazinin krizine çare olamadı

İMF ve DB'nin yıllık olağan toplantısı, Ekim ayında İstanbul'da gerçekleşti. İstanbul toplantısı, baştan planlandığı gibi, dünya ekonomisinin geleceğine ilişkin alınan kararlardan çok, kitlelerin İMF'ye tepkisi ve sokaktaki gösterilerle gündemin baş köşesine yerleşti. Gösteriler, son derece militandı ve hedefler isabetliydi. Devrimcilerin önderliğinde, son yıllarda emperyalist kurumlara karşı yapılan en militan ve etkili protesto eylemi, İstanbul toplantısında gerçekleşmiş oldu. Bu durum devrimcilerin başarı hanesine yazılmıştır.

Burjuvazinin sözcüleri, burjuvazinin içine düştüğü krizden kurtulması ve azami karlarına kavuşması için, yerin yedi kat altında, son derece güvenli özel donanımlı toplantı salonlarındayken bile, kitlelerin tepkisi ve devrimcilerin soluğunu enselerinde hissettiler, devrimin korkusuyla titrediler. Biraz bunun etkisi, biraz da son ekonomik krizin dünya dengelerini fazlasıyla sarsmasından dolayı, toplantıdan somut kararlar alamadan dağıldılar.

İMF yeniden güçlenmek istiyor

İMF'ye dünyadan 186 ülke üye. Üye ülkeler ve kurumlardan toplantıya katılan kişi sayısı ise 13 bin civarında. "Ekonominin patronları"nın bu toplantıyı bu kadar önemsemelerinin nedeni, yaşanan ekonomik krize ilişkin "ürkütücü" senaryoların hala geçerliliğini koruyor olması.

Burjuvazi, bir taraftan, her şeyin düzeldiği, krizin geride kaldığı, toparlanmanın başladığı yanılsamasını yaratmaya çalışıyor; gerçekte ise, ekonomik krizin çok daha derin ve tehlikeli bir hal almakta olduğunu görüyor ve buna çareler arıyor. Burjuvazinin "iyimser" senaryosuna göre, sancılı ve uzun sürecek bir U dönüşünün arkasından toparlanmanın başlayacağı düşünülüyor. W etkisi, diğer bir deyişle kısa süren bir toparlanmanın arkasından daha sert ve şiddetli bir düşüş yaşanması senaryosu ise, daha güçlü bir olasılık olarak görülüyor. Krizin hemen arkasından, batan şirketleri kurtarmak amacıyla devletler tarafından 10 trilyon dolar harcandı. Ve bu para, asıl olarak batan şirketlerin yönetim kurulunun ikramiye ve prim giderlerine ayrıldığı için, krize değil, burjuvazinin azalan karına çare oldu.

Kriz, tam da İMF ve DB'nin güç ve etkinliğini yitirdiği bir dönemde patlak vermişti. Bugüne kadar İMF'nin reçeteleri hiçbir krize çare olamamış, tam tersine krizi derinleştiren bir etki yaratmıştı. Girdiği her ülkede özelleştirme, taşeronlaştırma, kamu harcamalarını kısıtlama, işçi kıyımı gibi standart maddeler sunan İMF reçetelerinin tek etkisi, girdiği ülkedeki işçi ve emekçilerin daha da

"Paranın patronları", kitleleri kandırmak ve umut yaymak için ko-nuştukça, dünya genelinde borsalar yükseliyor, "piyasalar" iyiye gidiyor. Ve bu yönde ortaya çıkan rakamlar, krizden çıkış belirtisi olarak algılanıyor. Oysa borsaların hareketi her ne olursa olsun, gerçek ekonomiler ileriye değil geriye doğru gidiyor. Bir taraftan artan işsizlik, diğer taraftan kamu borçlarını da kitlelerin sırtına yıkmak, kitleler üzerinden finanse etme çabası... Önümüzdeki günlerde daha fazla işsizlik ve yoksulluk getirecek olan bu saldırılar, krizin daha da derinleşmesine neden olacaktır.

yoksullaşması olmuştu. İMF'nin asıl amacının her geçen gün biraz daha su yüzüne çıkması, kitlelerin tepki ve nefretini büyüttü. Öyle ki, İMF ile anlaşma yapmak isteyen bazı hükümetler, yoğun kitle tepkisi ve eylemleri nedeniyle bu anlaşmaları imzalayamadılar. Hatta bazı ülkelerde, hükümetler istifa etmek zorunda kaldı. İşçi ve emekçilerde İMF karşıtı öfke öylesine yükseldi ki, İMF artık hiçbir ülkeye gidemez oldu, bürokratlarının maaşlarının ödenemediği, işlevsizleştiği, kapatılması gerektiği tartışmaları başladı.

Eylül 2008'de patlak veren dev ekonomik krizi, kendisi için "fırsata" çevirmek isteyen İMF, yeniden sahneye çıktı. Dünya ekonomisindeki yerini almak üzere harekete geçti. Bu hareketin bir yanını krizden etkilenen bazı ülkelere kredi sağlamak oluşturdu. Diğer yanı ise, kitleler nezdinde yüzündeki maskeyi değiştirme, yeniden prestij kazanma çabasıydı. İstanbul toplantısı başlamadan önce, İMF Başkanı Strauss Kahn'ın, katıldığı bir üniversite konuşmasında, kendisine ayakkabı fırlatıldığında gülüp geçerek olayı büyütmemeye çabası ve kendisinin de "sosyalist" olduğunu anlatması, bu çabanın göstergesiydi. Keza, İMF toplantıları sırasında, dışarıda gösteri yapacak olanlara devletin şiddet uygulamaması yönündeki uyarılar da yine aynı niyeti taşıyordu.

Ancak, tarih geriye çevrilmiyor. İMF reçeteleri, halkların nezdinde öylesine lanetli durumda ki, burjuvazi ne yaparsa yapsın, İMF'yi yeniden piyasaya sürmeyi başaramıyor. Keza dünyadaki ekonomik dengeler öylesine sarsılmış ki, ABD ekonomisiyle birlikte ABD güdümlü ekonomi kurumları da giderek daha fazla cılızlaşıyor. II. Emperyalist savaş sonrasında ABD'nin dünya hakiyetini kurumsallaştırmak için ortaya sürülen Bretton Woods ikizleri İMF ve DB'nin, misyonunu tamamlamış olduğu görünüyor.

Toplantıda alınan kararlar da bu görüntüyü güçlendiriyor. İstanbul toplantısında alınan kararlar, geçen ay gerçekleştirilen G-20 zirvesinde ortaya çıkan kararların tekrarlanmasından ibaret. İMF, adeta G-20'nin sekreteryası görevini üstlenmiş durumda. İstanbul toplantısında da, G-20'nin kararlarını, İMF'ye üye 186 ülkeye anlatmak, onları da G-20 kararlarının bir parçası haline getir-

mek görevini yerine getirdi.

Dört maddelik İstanbul Kararları şöyle sıralanıyor: *"İMF'nin görev tanımı değiştirilecek, İMF ve DB küresel şartlara göre reformdan geçirilecek. İMF'nin daha çok söz hakkı olması konusunda G-20 zirvesinde alınan karar hayata geçirilecek. Yine G-20 zirvesinde alınan karara uygun olarak yönetim değişikliği yapılacak ve temsil hakkı az olan ülkelerin temsil hakkını artırmak üzere kota aktarımı yapılacak. Çin ve Japonya gibi ülkelerin ellerinde tuttukları çok büyük miktarlardaki rezerv paranın, dünya ekonomisinin kullanımına açılması sağlanacak."*

Krizden çıkış uzak görünüyor

"Paranın patronları", kitleleri kandırmak ve umut yaymak için toplantılar yapıyor, konuşuyor, yazıyorlar. Onlar yazıp konuştukça, dünya genelinde ülkelerde borsalar yükseliyor, "piyasalar" iyiye gidiyor. Ve bu yönde ortaya çıkan rakamlar, krizden çıkış belirtisi olarak algılanıyor. Oysa borsaların hareketi her ne olursa olsun, gerçek ekonomiler ileriye değil geriye doğru gidiyor.

Dünya genelinde 2009 yılında 59 milyon insanın işsiz kalacağı, 2010 yılında ise, 90 milyon insanın aşırı yoksulluk sınırının altında yaşayacağı söyleniyor. ABD ve Avrupa ülkeleri başta olmak üzere, işsizlik her ülkede rekor boyutlara yükseliyor. Diğer taraftan, batık bankaları kurtarmak için ortalığa saçılan 10 trilyon dolar nedeniyle, kamu borçları sürdürülemez boyutlara ulaştı, bu konuda da devletler rekorlar kırıyor. Bir taraftan artan işsizlik, diğer taraftan kamu borçlarını da kitlelerin sırtına yıkmak, kitleler üzerinden finanse etme çabası... Önümüzdeki günlerde daha fazla işsizlik ve yoksulluk getirecek olan bu saldırılar, krizin daha da derinleşmesine neden olacaktır. İMF başkanı Strauss Kahn bile, işsizlik ve açlık nedeniyle savaşların çıkabileceği tespitini yapmıştır.

Ekonomik kriz, aşırı üretim nedeniyle oluştu ve kredi köpüğünün patlamasıyla gün yüzüne çıktı. Krize çare olarak alınan tüm önlemler, aşırı üretimi ortadan kaldırmadığı, kapitalizmin azami kar hırsını dizginleyemeyeceği için, krizden çıkış o kadar kolay ve hızlı olmayacak.

IMF ve Dünya Bankası'nın bu yıl 28 Eylül-7 Ekim tarihleri arasında gerçekleştirilen yıllık olağan toplantısı, protestolar ve çatışmalarla karşılandı. Dünyanın birçok yerinden tekeller adına toplantıya 13 bin delege katıldı. Fakat İstanbul toplantısı, tüm dünyada olduğu gibi, işçi ve emekçilerin, komünist ve devrimcilerin karşı koyuşuyla, tarihe 6-7 Ekim direnişi olarak geçti.

İstanbul'un orta yerinde, yerin yedi kat altında toplantılarını yapmak zorunda kalanlar, gerçekleştiren protestoların salona kadar taşınmasına engel olamadılar. Bariyerlerle kapatılan sokaklara, panzerlerle işgal edilen alanlara rağmen emperyalizm karşıtları, devrimciler ve komünistler, "IMF'yi-DB'yi istemiyoruz" sloganlarıyla karşıladı onları. Yaklaşık iki ay önce kurulan IMF-DB karşıtı Birlik, bu süreçte basın açıklamaları, yürüyüşler, yol kesme eylemleri örgütleyerek, büyük protestoların hedeflendiği 6-7 Ekim tarihine geldiler. Sürecin sürükleyeni olan IMF-DB Karşıtı Birlik'in yanı sıra sendikalar da sürece cılız da olsa katılım gösterdiler.

1 Ekim'de sendikalar, Taksim-Tünel'den, Tramvay Durağına kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. DİSK, KESK ve Türk-İş İstanbul şubeler platformu tarafından örgütlenen yürüyüşe, binlerce kişi katıldı. IMF-DB Karşıtı Birlik bileşenlerinin kitlesel olarak yer aldığı yürüyüşte, "IMF-DB defol bu dünya bizim", "Kahrolsun emperyalizm yaşasın mücadelemiz", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol" sloganları atıldı. PDD okurları da bu yürüyüşte flamalarıyla yerlerini aldılar.

IMF-DB Karşıtı Birlik'in 4 Ekim'de Taksim-Metro çıkışında yapmayı düşündüğü konser ise, yoğun yağmur nedeniyle iptal edildi. Birlik üyeleri metrodan Galatasaray'a kadar yürüyerek bildiri dağıttı. Sloganlar eşliğinde gerçekleştirilen bildiri dağıtımına halkın da ilgisi yoğun oldu.

Hakettikleri gibi karşılandılar!

6 Ekim Taksim

IMF-DB toplantılarının ilk gününde, DİSK ve KESK'in düzenlediği kitlesel basın açıklaması, saat 10'da kortejlerin İstiklal caddesinden yürümesiyle başladı. PDD okurları da toplanma yerine, oluşturduğu kortejle yürüyerek geldi. "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", "IMF defol bu dünya bizim" sloganlarını atan kortej, alana geldikten sonra diğer bileşenlerle buluştu.

Saat 11'de başlayan basın açıklamasına binlerce kişi katıldı. IMF-DB Karşıtı Birlik bileşenlerinin yanı sıra sendikalar ve diğer partiler de açıklamada yerlerini aldılar. Bekleyiş sırasında sloganlar atıldı. Basın açıklamasının okunmasının ardından, polis barikatına doğru yürüyüşe geçen IMF-DB Karşıtı Birlik bileşenlerin üzerine atılan gaz bombalarıyla, Taksim meydanı gaza boğuldu.

IMF-DB Karşıtı Birlik bileşenleri ara sokaklara çekilerek barikatlar kurdu ve direnişe geçti. Atatürk Kültür Merkezi önünden başlayarak, İstiklal, Sırselvililer, Tarla, Cihangir, Gümüşsuyu, Dolmabahçe, Kabataş hattına kadar geniş bir alanda güçlü bir direniş gerçekleştirildi. Devrimciler ve komünistler, her sokakta, her alanda polislerle çatışırken, Tophane'de de devletin daha önceden organize ettiği sivil faşistlerle de çatıştılar. Yaklaşık 3 saat süren çatışmalar sonucunda, İstiklal Caddesi'nde dükkanı olan İshak Kalvo, yoğun gaz bombasından dolayı kalp krizi geçirdi ve hayatını kaybetti. Yaralı polisleri anında hastaneye yetiştiren devlet, kalp krizi geçiren Kalvo'yu hastaneye yetiştirmek isteyenlere engel oldu.

Taşlar, sapanlar ve molotoflarla sürdürülen direnişte PDD okurları da en önde yerlerini aldılar. AKM, Gümüşsuyu, Dolmabahçe, Kabataş hattındaki direnişin örgütlenmesinde önderlik eden PDD okurları, Cihangir ve İstiklal Caddesi hattında da bulundular. Tophane'de sivil faşistlerin saldırısına maruz kalan devrimciler, her yerden caddeye çıkmaya çalıştılar. "Yaşasın devrimci dayanışma", "Katil devlet hesap verecek", "IMF defol bu dünya bizim", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları sıklıkla atıldı. Polisler yaşanan direniş karşısında çaresiz kalırken, sokakta gördüğü herkese vahşice saldırdı ve gözaltına almaya çalıştı. İlk gün yaklaşık 200 kişi gözaltına alındı.

Eylemde TİKB(B) militanları da yaptığı yazımlarla yerlerini aldılar. "Ekim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganlarının yanı sıra, çeşitli yerlere TİKB(B) imzalarının da atıldığı, Kabataş ana yol üzerinde TİKB(B) yazılı bir karton tabakanın durduğu görüldü. Taksim direnişi saat 14.'te devrimcilerin iradesi sonucu bitirildi.

7 Ekim Pangaltı

IMF toplantılarının ikinci günü, IMF-DB Karşıtı Birlik bileşenleri Pangaltı'nda toplandı. Sabahın er-

ken saatlerinden itibaren bu kez de Şişli bölgesini abluka altına alan polis, Agos gazetesi önünde toplanmak isteyenleri gözaltına almaya başladı. Yaklaşık 100 kişi gözaltına alındı. Ergenekon Caddesi girişinde pankartlar ve flamalarla toplanan IMF-DB Karşıtı Birlik bileşenleri saat 10'da sloganlarla yürüyüşe geçti. Yaklaşık 250 kişilik kitlenin önü, Pangaltı durağında polis panzerleri ve çevik kuvvet tarafından kesildi.

Bir müddet polis barikatı önünde bekleyen kitlenin kararlılığını kıramayan polis, gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. Saldırıya taşlarla yanıt veren eylemciler, Kurtuluş ve Bomonti yönüne doğru çekilerek barikatlar kurdu. Caddeyi zorlayan bileşenler daha sonra emperyalizmi temsil eden bankalar ve şirketlere saldırıya geçtiler. Buradan sloganlarla Abide-i Hürriyet caddesine çıkan kitle, E-5 karayoluna çıktı ve yolu trafiğe kapattı. Burada yoldan geçen halka da konuşmalar yapıldı. Polis otolarına saldırıya geçildi. Polisler korkudan ateş açarak uzaklaştılar. Bir roketatar şekline getirilen havai fişekle polis helikopterine ateş açıldı. Helikoptere isabet etmese de polise korkulu anlar yaşatan bu eylem de kitle tarafından alkışlarla kutlandı. İlk saldırının ardından Kurtuluş tarafına çekilen gruplar da, ana cadde üzerindeki bankaları yaktı ve Tarla başı'na çıkmaya çalıştılar.

Yaşanan eylemlerin ardından yaklaşık 400 kişi gözaltına alındı. İki kişi tutuklanarak cezaevine kondu. Birinci gün saldırılar, aynı akşam Galatasaray meydanında yapılan açıklamayla protesto edildi. İkinci günkü saldırılar ise toplantının yapıldığı Kongre vadisinde yapılan açıklamayla protesto edildi ve gözaltına alınanların derhal serbest bırakılması istendi.

PDD okurlarının da örgütlenmesinde ve pratiğinde en önde yer aldığı eylemler boyunca, dünyaya direniş görüntüleri yansıdı. Sonrasında itiraf ettikleri gibi emperyalistler ve onların sözcüleri, 6-7 Ekim'i hiçbir zaman unutamayacaklar. Hak ettikleri gibi karşılandılar ve milyonların sesi olan devrimciler ve komünistlerin direnişiyle karşılaştılar.

Protestolar salonda da gündem oluşturdu. Tayyip Erdoğan bile sokaklarda yükselen protesto gösterilerine değinmek zorunda kaldı.

Onlar hak ettikleri dersi aldılar! Dünyanın her tarafında protestolarla karşılanan emperyalist kurumlara dönük eylemlere güçlü bir halka da İstanbul'dan eklendi. Devrimcilerin ve komünistlerin aylar öncesinden başlattıkları irade savaşı, 6-7 Ekim günlerinde gerçekleştirilen görkemli militan eylemlerle taçlandırıldı.

Burjuvazinin sözcüleri, sokakları işgal eden polise, yedi kat yerin altına inmelerine rağmen rahat edemediler, edemeyecekler...

"6-7 Ekim, tarihe bu eylemlerle yazılacak" diyordu akşam haber bültenleri. Bir yandan "cam çerçeve" edebiyatı yaparlarken, bir yandan da sokaklarda yansıyan öfkenin büyüklüğü, güçlülüğü ve kararlılığı karşısında ne yapacaklarını bilemez haldeydiler.

IMF-DB'ye karşı eylemler sanki başka bir ülkede yapılmış gibi, toplantı salonunda Tayyip Erdoğan "dışarıdaki protestolara da kulak veremeliyiz" diyordu. Dışarıda polisin saldırısından habersizmiş gibi. Ama işte ona bunu söyleten, İstanbul sokaklarını tutuşturan, barikatlaştıran devrimcilerin, komünistlerin ve onların seslerini taşıdığı işçilerin ve emekçilerin büyüyen öfkesiydi.

Tarihi günler, yaşandığı anlarda "tarih" olarak

TARİH YAZIYORUZ...

yazılmazlar. O anda sokakta yapılması gereken yapılır ve bir direniş güzelliği yaratılır. Tıpkı Gazi barikatları gibi, tıpkı 2004 Nato barikatları gibi, tıpkı Taksim 1 Mayıs savaşları gibi... Daha sonrasında düşünüldüğünde "işte o güzelliğin içinde ben de vardım" diyebilmek en coşku verenidir.

Böylesi günleri ilk defa yaşamıyor bu topraklar... Dünyada da ilk kez yaşamıyor... IMF-DB toplantıları öncesi yapılan açıklamalarda "dünyada nasıl karşılandılarsa burada da öyle karşılanacaklar" demiştik. Öyle de oldu. Onlar yerin yedi kat altına gizlendiler. Başka ülkelerde de adalara

kaçmışlardı. Hiçbir koşulda işçiler ve emekçiler onları yalnız bırakmamış, ölümler pahasına protestolarını yapmışlardı. Burjuvazi korkusundan alıyordu bütün önlemleri, ama demogojiyi de elden bırakmıyordu. Kimi zaman "daha yaşanılır bir dünya için", kimi zaman "gelirlerin adaletli dağıtımı" için yapıldığını iddia ettiler. O kadar ki, bu toplantılarına dünya devrim önderlerini dahi alet etme yüzüstülüğünü gösterebildiler. Kimi zaman devrimci marşlar çalındı salonlarında, kimi zaman da IMF'nin DB'nin başında bulunanların "sosyalist" ya da "komünist" olduğu iddia edildi. Ama ne yaptılarsa olmadı.

İşçiler ve emekçiler, ezilen halklar onları gayet iyi tanıyorlardı. Tarımın talan edilme- si, ücretlerin gasp edil-

dıklarını bilmeyen yoktu. O yüzden de gittikleri her yerde protesto edildiler.

İşte bu duygular ve öfke içinde aktif alanlara. Ne yapacağımızı, neyle karşılaşacağımızı gayet iyi bilerek... Yoldaşlarımızla, devrimci dostlarımızla birlikte iki gün boyunca savaşmanın, paylaşmanın coşkusunu yaşadık. Atılan taşa, yanan molotofta, sapanla fırlatılan missette, hep bu öfkeyi taşıdık.

Biz onların korkularını gayet iyi biliyorduk. Korkularından ateş ediyorlar, gaz bombalarını salıyorlardı. Bizler sokaktan çıktıkça kudurganlaşıyorlar, sağı-solu gaza boğuyorlardı. Onlar saldırıdıkça sokaklardan çıkıp flamalarını sallamak, sloganlarımızı atmak daha da coşku veriyordu. Biliyorduk ki, sokaklarda yaptığımız her şeyi, işçiler ve emekçiler gönülden destekliyordu.

"Esnaflar" diye lanse ettikleri bankalar ve emperyalist tekellerin yerleriydi. Yalanları ortaya çıkacak diye tabelaları dahi göstermeye cesaret edemediler ve milyonların sempatisini bastıramadılar. Eylemlerin ardından konuşan hangi işçi ve emekçi varsa, "bir taş da bizim için atsaydınız" dedi. Sokağa dökülmesi gereken bu milyonların öfkesinin öncü çıkışlarını yapıyorduk aslında. Hedefler netti bizim için. Tarihimizden öğrendik, daha önceki barikat savaşlarımızdan öğrendik.

Yoldaşlarımız hep beraber en önde savaşırken, biraz da Bağcılar'da ölümsüzleşen komutanımız Yoldaşcan'ın hücum ruhunu kuşandık. Remzi'nin baş eğmeyen ve burjuvazinin suratında patlayan tekmesini savurduk. Sezai'nin o bilgece bakışlarını kuşandık ve Şaban'ın silahından çıkan kurşun oldu taşlarımız. Nilgün'ün o gülen yüzü ve Ataman'ın dimdik bakışydı yanı başımızda duran. Denizlerden, Mahirler'den ve İbo'lardan, aldığımız anti-emperyalist geleneğin büyütülmesiydi.

Hani tarihler yazıldıktan sonra o tarihi yaşayanlar derslerini çıkartırlar ya. Biz de tarih yapanlar ve yazanlar olarak eksiklerimizi ve hatalarımızı hep aşarak ilerledik. IMF-DB toplantıları sırasında sokaklara yansıyan ve discipline edilen devrimci iradeydi. Dağdan aşağıya akan bir nehir gibi sokakları aşan bizlerdik. Bizlerdik o karanlıklardaki "kutup yıldızı"nın ışıltısını gören ve hisseden...

Tarihi, karanlıkları yara yara yazıyoruz ve yazmaya devam edeceğiz.

Yaşasın 6-7 Ekim direnişimiz!
Yaşasın devrimci dayanışma!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Doğru inisiyatif, militan tavır

6 Ekim sabah erken saatlerde yoldaşlarımla buluştum ve ilk randevumuza vardık. Oradan Galatasaray lisesinin 200 metre önünde pankartımızı açtık. "Kahrolsun emperyalizm", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganlarıyla meydana doğru kortej düzeninde yürümeye başladık.

Meydana geldiğimizde, yerimizi en önde aldık. Yaklaşık yarım saat kadar meydanda durduktan sonra barikatları aşip vadiye yürümeye çalıştık. Polisin müdahalesi sonucu kitle geriye çekilmeye başladı. Geri çekilirken Gezi Parkı'nda yoldaşları gördüm ve beni takip etmelerini söyledim.

Meydana indiğimde yoğun bir gaz bombasıyla karşılaştım. Arkamda sadece üç yoldaş vardı ve o anda gördüğümüz bir polisin peşinde koşturmak başladı, ama kaçmayı başardı. Geri döndüğümüzde iki resmi polis arabası vardı, arkasında ise dört polis. Polisleri sıkıştırdık ve taşlamaya başladık. Ve daha sonra araçlarını parçaladık. O anda üstümüze doğru gelen polisleri görünce geri çekilmek zorunda kaldık.

Kabataş yoluna indik ve hemen barikatlar kurup, polis otolarını taşlamaya başladık. Belediye arabalarına girip IMF ve DB'yi teşhir ettim. IMF ve DB toplantılarının asıl amacının yaşanan krizin faturasını biz işçi ve emekçilere ödetmeye çalıştıklarını yeni paketler hazırladıklarını söyledim. Devrim ve sosyalizm, sınıfsız ve sınırsız bir toplum için ihtilalci Bolşeviklere katılmaları gerektiğini vurguladım. O sırada barikatın bulunduğu alanda TİKB(B) yazılmaları yapıldı ve TİKB(B) yazılı bir pankart açıldı.

Burada yaklaşık 30 dakika durduktan sonra Beşiktaş'a inmek zorunda kaldık. Yolu trafiğe kapatıp sloganlar attık. Yol güzergahı sırasında bir yoldaşımıza sivil faşistlerce küfür edildi. Sivil faşistlerin üzerine yürüdük ve hepsini dövdük. Sonra geri çekildik.

Hemen ardından panzer ve polisler üstümüze saldırdı. Bu arada bir binaya yaklaşık 20 kişi girdik. İçeride bir süre dinledikten sonra çıktık ve yeniden Taksim'e yöneldik. O sırada diğer yoldaşlardan da haber aldık, onlarla buluştuk ve dağıldık.

7 Ekim sabahı yine erkenden buluştuk ve Pangaltı'ya gittik. Orada Birlik pankartının arkasına geçtik ve ilerlemeye başladık. 100 metre sonra, iki panzerle yolumuzu çevik kuvvet kesti. Yaklaşık 10 dakika sonra polis, biber gazı ve tazyikli suyla bizi dağıtmaya çalıştı.

Biraz geri çekildikten sonra geri dönüp kitleye kaçmamaları konusunda çağrı yaptım. Dağılan kitleyi gören polis, üzerimize saldırmaya başladı. Bu arada bir ara sokağa girdim ve 10 dakika kadar kitleyi aradım. Bulduğumda bir yoldaş geri çıkmamız gerektiğini söyledi ve yukarıya doğru çıktık. Orada bir çatışma daha yaşandı. Ondan sonra ise yol boyunca bütün bankalar yıkıldı neredeyse.

Sonra E5 karayolunda yolu trafiğe kestik. Burada yakaladığımız iki resmi oto parçalandı. Oradan dağılma kararıyla dağıldık.

Onlar yerin altında, BİZ ÜSTÜNDEYDİK!

İMF ve DB toplantısı yerin altında oldu. Emekçilerin, yoksulların, işsizlerin, öğrencilerin, devrimci ve komünistlerin öfkesi, emperyalistleri ve işbirlikçilerini yerin yedi kat altına inmeye zorladı. Çünkü emperyalist haydutlar, '68 devrimci kuşağının yumruğunu ve 6. filo yenilgisini unutmamış değillerdi. İçinde bulunulan büyük ekonomik krizle birlikte dipten gelen ayak sesleri, onları daha da korkutuyordu. Bize düşense, onların bu korkularını büyütme ve hazır yerin altına inmişlerken, ayak seslerimizin ne kadar güçlü olduğunu onlara göstermekti.

Bu amaçla 6 Ekim'de Taksim meydanında toplanan binlerce kişinin arasına, biz de PDD okurları olarak flama ve önlüklerimizle en ön safata yerimizi aldık. Basın açıklaması henüz bitmişti ki, yürüyüşe geçileceği anda ardı ardına gaz bombaları kitlenin ortasına düşmeye başladı. Bu saldırıyla birlikte, artık meydan savaşı da başlamış oldu. Onları silahlarıyla, coplarıyla, panzerleriyle birçok kez, birçok yerde alt etmiştik. Ama "biber gazı çıktı mertlik bozuldu" demekten alıkoymıyor insan kendini.

İlk saldırı anında yoldaşlarımızın bir kısmıyla bağımız koptu, ama yoldaşlarımız her yerdeydi. Osman'ın ve Fatih'in, '68'lerin ABD emperyalistlerine karşı vermiş olduğu ihtilalci ruhu taşıyorlardı. AKM'nin önünde yoldaşlarımızın bir kısmıyla buluşup polislerle çatışmaya devam ediyoruz. Hedeflerimiz her zamanki gibi oldukça net ve asla tereddüt etmiyoruz. Kitlenin üzerine azgınca/fütursuzca saldıran üniformalı faşistlere ve işbirlikçi tekellci burjuvaziye ait bankalar taşlarımızın ve öfkemizin hedefi durumunda.

Üzerimize bolca atılan gaz bombalarının etkisiyle AKM önünden Gümüşsuyu caddesine doğru çatışarak çekiliyoruz. Yeniden toparlanarak polisler için güvenlik kabinlerini savaş barikatlarına dönüştürüyoruz. Barikat olarak kullandığımız polis kabininden daha önce yandaki binaya kaçan resmi faşist, içinde bulunduğu binadan silahını ateşliyor üzerimize. Bu sefer hedefimiz silahın ateşlendiği binanın katı oluyor. Bu esnada çevrede bolca TİKB(B) imzalı duvar yazıları gözümüze çarpıyor. Bulduğumuz noktaya çok sayıda takviye güç ve gaz bombaları aktarılıyor. Trafik tamamen durmuş durumda. Bir taraftan çatışarak geri çekilirken, diğer taraftan toplu taşıma aracındaki yolcuların gazdan etkilenmemesi için otobüslerin camlarını kapatmalarını söylüyoruz.

İkinci bir gaz bombardmanı sonucunda, genel kitlenin ve yoldaşlarımızın bir kısmından daha kopuyoruz. Kalan 100 kişilik kitle ile birlikte

Kabataş'a taşıyoruz savaşımızı. Kabataş-Fındıklı arasında yoldaşlarımızla birlikte aldığımız karar doğrultusunda tramvay yolu da dahil olmak üzere sağlı sollu bütün ana caddeyi trafiğe kapıyoruz. Direniş cephesinde bulunan diğer siper yoldaşlarımız da bu kararımıza ortak oluyorlar. Çevre halkına ve araçlardaki insanlara bugünün ve bu savaşımızın içeriğini anlatan konuşmalar yapıyoruz. Bölge tamamen bizim inisiyatifimizde. Bu arada yüzleri maskeli militanlar "orak-çekiç-silah-yıldız-bayrağımız", "Yaşasın TİKB(B)" sloganlarını haykırıyorlar. Tam bu esnada sivil faşistler yoldaşlarımıza önce sözlü, sonra fiziki saldırılarda bulunuyor. Bizde yine tereddüt yok. Gereken cevap fazlasıyla veriliyor. Taş ve sopalarla faşistleri oracıkta cezalandırıyoruz. Trafik hala kapalı ve biz sloganlarımızı haykırıyoruz. "Kahrolsun emperyalizm!" "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filoyu unutmayın!".

Çevredeki kitle ve yolunu trafiğe kapattığımız araçlardaki insanlar, alkışlarıyla ve korna sesleriyle ses veriyorlar sesimize. Bu bizi daha mutlu ediyor. 30 dakikadan fazla süren eylemimiz, panzer ve çevik kuvvet polislerinin saldırısıyla yeniden hareketleniyor. Yine gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırıyorlar üstümüze. Bu saldırıyla birlikte zaten az olan sayımız daha da küçük gruplara ayrılıyor. Yoldaşlarla olan bağımızı tamamen yitirerek bulduğumuz yerden ara sokakları kullanarak bir başka bir çatışma alanı olan İstiklal caddesine çıkmaya çalışıyorum. Ama ara sokaklara öbeklenmiş bir grup sivil faşistle burun buruna geliyorum. Etrafımı sarmaya çalıştıklarını anladığım anda, oradan hızlı adımlarla uzaklaşıyorum.

Bir süre yaya yürüdükten sonra, caddeden geçen bir taksiyi durdurarak Taksim'e geçtim. Arabasına bindiğim şoförün, "sen de eylemcisin, belli oluyor. Ama sizi seviyorum. İMF dünyayı yakıp yıkıyor, ama siz onların birkaç bankasının camını kırduğunuzda sizin adınız terörist oluyor" diyerek yanımızda olduğunu ifade ediyor. Israrıma rağmen benden para almaması da yanımızda olduğunun göstergesiydi.

Taksim-İstiklal caddesine geldiğimde neredeyse çatışmalar tamamen durmuş durumdaydı. Yoldaşlardan eylemlerin bittiği haberini alıyorum ve oradan uzaklaşıyorum.

Eylemimiz bir bütün olarak, özellikle de içerik ve hedefler bakımından ele alındığında, burjuvaziye oldukça korkutan bir nitelik taşıyordu. Bizim anti-propagandamızı yapabilecekleri hiçbir malzeme bırakmamıştık onlara. Tamamen sınıfsal bir eylemlilikti yaşananlar. Bankalar, polisler ve emperyalistlere ait McDonalds, Burger King ve Starbucks gibi cafelerdi yaktığımız, yıktığımız. Sivil faşistlerin de piyangodan çıkmadıklarını, öncesinden hesaplanmış çakallar sürüsü ol-

dukalarının bilincindeydik elbette.

Ergenekon savaşı
Bir gün sonra 7

Ekimde Pangaltı'daki

Ergenekon caddesi üzerinde toplandık. Birliğin pankartını açarak ve sloganlarımızla Halaskargazi caddesine doğru yürüyüşe geçtik. Sloganlarımız yine gür bir şekilde çınlıyor. "İMF defol bu dünya bizim!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Emperyalistler, işbirlikçiler, 6. Filoyu unutmayın!".

Polis barikatına doğru ilerliyoruz, bizi neyin beklediğini bilerek. Çünkü bir gün önce onlara yaşattığımız korku, onları daha tedbirli davranmaya zorlayacak. Ve bir gün önceki savaşın rövanşını almak isteyecekler. Bu yüzden daha kararlı ve güçlü durmalıyız.

Polis barikatına yaklaştığımızda, emniyet müdür yardımcısıyla yaklaşık 15-20 dk sözlü tartışma yaşandı. Basın açıklamamızı bulduğumuz noktada yapıp dağılmamızı, ana caddeye çıkaramayacaklarını, buna teşebbüs ettiğimizde saldırı- cıklarını söylüyordu. Bizim ufkumuz ve yol haritamız netti. Caddeye çıkacağımızı, saldırıya saldı-

ryla cevap vereceğimizi söyledik. Zaten onlar da bunu biliyordu. "Saldırın" talimatı gecikmedi. Üzerimizde en çok neyin etkili olduğunu bildiklerinden, işe yine gaz bombaları ve gazlı tazyikli su ile başladılar. Bizim de taşlarımız hazırды.

Ergenekon caddesinden ara sokakları savaş

barikatlarına dönüştürmeye ve bu arada emperyalist tekellerin şubesi olan bankaları tahrip etmeye başladık. Sivil faşistler yine sahneye çıkmaya yelteniyordu ki, toparlanmamızla birlikte vazgeçtiler. Ardı ardına bulduğumuz sokağa gaz bombaları atılıyordu. Bir yandan gazdan etkilenenleri limon ve limon suyuyla tedavi ediyor, bir yandan çatışmaya devam ediyorduk.

Bir süre sonra Ergenekon caddesine yeniden çıktık. Yeniden sloganlarımızla haykırıyor, öfke dolu taşlarımızı düşmanın üzerine fırlatıyoruz. Ve yeniden saldırıyor faşist grup gaz bombalarıyla. Hayatımda hiç bu kadar gaz bombasına maruz kalmamıştım. Nefes alacak gücüm neredeyse tükenmişti. Nefes alamadığımdan ayakta durmakta zorlanıyordum. Atılan "Orak-çekiç-silah-yıldız-bayrağımız" sloganıyla kendime geldim. Ara sokaklardan hukukçular sitesinin bulunduğu caddeye çıktık. Karşımızda emperyalizme ait bir Burger King duruyor. İçerideki işçilere zarar vermeden, emperyalizme olan öfkemizi oraya kustuk.

Daha sonra E-5 karayoluna çıkıp trafiği kapatıyoruz. Yol üstünde duran otobüslerin içine giren yoldaşlarımız kitlelere ajitasyon çekiyor. Osman'ın, Fatih'in militan ruhunu yansıtıyorlardı girdikleri sokaklarda, caddelerde...

Bütün dünya işçi ve emekçilerine ülkemizden bir ses taşıdı. Dünya halklarının işçilerinin emekçilerinin sesi, soluğu olduk...

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun faşist diktatörlük!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

İşsizlik anketinin gösterdikleri

Emperyalist-kapitalist sistemin yeni bir krizin içinde belendiği günümüzde, işsizlik gerek dünyada, gerekse Türkiye’de çığlıklaşıp büyüyor. Son olarak Türkiye’de yapılan IMF-DB zirvesinde de tüm dünyada işsizliğin daha da çoğalacağı söylendi. Türkiye ise, işsizlik oranlarında rekor üzerine rekor kırıyor.

Fakat işsizlik sadece iktisadi bir olgu değil. Aynı zamanda sosyal, siyasal boyutları olan bir sorun. Çünkü insan, üreten toplumsal bir varlıktır. Kapitalist sistem, insanın bu üretme güdüsünü, çalışma hakkını elinden almaktadır. Bir işe yarama duygusunu, toplumsal bir varlık konumunu ortadan kaldırmakta, açlık ve sefalet içinde düşkünler ordusu yaratmaktadır.

Kapitalizmin vebasası olan işsizlik, aynı zamanda, kapitalizmin belasıdır da. Burjuvazi krizle birlikte sık sık “sosyal patlama” korkusunu dile getirir. **Onların korkuları, işsizlerin, dağınık, başıboş bir yığın olmaktan çıkıp, örgütlü bir ordu haline gelmesidir.** İşçi sınıfının bir parçası olarak, birlikte örgütlenmeleri, birleşik mücadeleyi yükseltmeleridir.

Devrimci Sendikal Birlik olarak, krizle birlikte artan işsizliği ve bunun yarattığı sonuçları daha içeriden öğrenmek için işsizlere dönük bir anket çalışması başlattık. Yaklaşık üç ay süren bu çalışmada, değişik bölgelerden farklı işkollarında çalışmış olan işsizlerle konuştuk. Metal, tekstil, inşaat, elektrik, taşımacılık gibi çeşitli sektörlerde çalışırken işten atılan bu kişiler, ankete verdikleri yanıtlarda, krize karşı birleşik mücadeleye vurgu yapmışlar, örgütlenme ihtiyacının yakıcılığını ortaya koymuşlardır. Bununla birlikte burjuva propagandasının üzerlerindeki etkileri de görülmektedir.

Hedefte AKP hükümeti var

Ankete verilen yanıtlarda, asıl hedefe çakılan AKP hükümetidir. Bu durum başta işsizlik olmak üzere yaşadıkları sorunların asıl kaynağını tam olarak göremediklerini ortaya koymaktadır. Örneğin, “İşsiz kalmanızın sorumlusu olarak kimleri görüyorsunuz?” sorusuna, ankete katılanların çoğu, “AKP hükümeti” yanıtını vermiştir. Bunların önemli bir kısmı, genel ve yerel seçimlerde CHP’ye oy verendir. Bunlar, krize karşı mücadeleyi de AKP’nin düşürülmesiyle sınırlı görmektedirler. Genel ve yerel seçimlerde oy kullanmayan kesimler içerisinde de işsizliğin sorumlusu olarak hükümeti görenler vardır. Bunların içinde **önemli bir**

İşsizlik sadece iktisadi bir olgu değil. Aynı zamanda sosyal, siyasal boyutları olan bir sorun. Çünkü insan, üreten toplumsal bir varlıktır. Kapitalist sistem, insanın bu üretme güdüsünü, çalışma hakkını elinden almaktadır. Bir işe yarama duygusunu, toplumsal bir varlık konumunu ortadan kaldırmakta, açlık ve sefalet içinde düşkünler ordusu yaratmaktadır.

kesim, hükümet ile kapitalist sistemi ve devleti aynı görmektedir. Dolayısıyla işsizliğin kapitalizmle ve onun devletiyle bağına kuramamaktadır.

Ankete katılanların bir kısmı da, işsiz kalmalarının sorumlusu olarak patronları görmektedir. Öfkelerini de bu sisteme ve onun sahipleri burjuva sınıfına değil, tek tek patronlara yönelmektedirler.

Sınırlı sayıda da olsa “işsizliğin sorumlusu sistemdir” diyenler de vardır. Önemli bir kesim de işsiz kalmalarının sorumlusu olarak ekonomik krizi görmektedir, fakat krizin kaynağı, nedenleri hakkında kafaları karışıktır.

Kriz ve işsizliğin, kapitalist sistemle bağına tam olarak kuramasalar da, bu sisteme oldukça güvensizdirler. Bir yandan da kapitalist sistemi sorgulamaktadırlar. Mesela “açılan ekonomik paketler kime yaradı” sorusuna, ankete katılanların hepsi, “patronlara, yandaşlarına, uluslararası tekelere” şeklinde cevaplar vermiştir. Bu da tedbirlerin, yasal düzenlemelerin kimin için yapıldığının, işçilerin-emekçilerin nezdinde açık olduğunu gösteriyor.

“Hükümet krizi aşmada başarılı mı” sorusuna genel ve yerel seçimlerde AKP’ye oy verenler “başarılıdır” demelerine rağmen, açılan paketlerin patronlara yaradığını teslim ediyorlar. Buna karşın “kriz dünya ölçeğinde yaşanan bir sorun, sadece AKP’nin sorunu değil” demekteler. Bir yandan krizin ve işsizliğin sorumlusu olarak patronları görmekte, açılan paketlerin patronların çıkarına olduğunu düşünmekte, diğer yandan AKP’nin propagandasından etkilenmekte.

İşsizliğe karşı tek yol birleşik mücadele “İşten atmaların önü nasıl kesilir” sorusuna “birleşik mücadele” diyenler çoğunluktadır. Fakat “emeklilerin çalışması yasaklansın” diyenler, “teknolojik gelişme” diyenler, “bol üretim diyenler” ve “özelleştirme olmasının” diyenler de vardır.

Bu yanıtlar, işçi ve emekçilerin, burjuva demogojisinden ne oranda etkilendiklerini de ortaya koymaktadır. Örneğin teknolojik gelişmenin, bu sistem içinde sınıfa değil, kapitaliste yaradığının farkında olmayanlar bulunmaktadır. Oysa bu sistemde her tek-

nolojik gelişme, daha fazla sömürü, daha fazla işsizlik anlamına gelmektedir. Aynı şey “bol üretim” için de geçerlidir. Elbette üretim yapmak için kapitalistin işçiye ihtiyacı vardır. Ancak kapitalizmin refah döneminde bile işsizlik sorunu bitmez, sadece oransal düşüş görülür. Fakat kapitalizmi krize sokan şey de, bu “aşırı üretim”dir. Burjuvazi, azami kar için daha fazla üretir ama

bu durum pazar sorununa, ardından krize yol açar. Dolayısıyla **kapitalist sistemde ne “teknolojik gelişme” ne “fazla üretim” işsizliği önler, aksine işsizliği arttıran bir rol oynar. Bu da kapitalizmin kendi içindeki çelişkisidir.** Sistem, sürekli işsizliği üretir.

Hele ki işsizliğe çare olarak “emeklilerin çalışmasının yasaklanması”ni istemek, tam da burjuvazinin yapmak istediği şeye, emekçileri birbirine düşürme tuzağına hizmet eder. Emekli ücretlerinin durumu ortadadır. Sefalet ücretine talim eden emekliler, geçinemediklerinden dolayı çalışmak zorunda kalıyorlar. Kaldı ki, bütün emeklilerin çalışması yasaklansa dahi işsizlik ortadan kalmayacaktır. İşsizlik, kapitalizmin bir parçasıdır. Burjuvazi azami kar elde etmek için “yedek işçi ordusuna” yani işsizlere ihtiyaç duyar. O yüzden de işsizliğe karşı mücadelede asıl hedefe çakılması gereken kapitalist sistemdir.

Bütün bu çarpık düşüncelere, sınıf bilincinden yoksunluğa rağmen, krize karşı ne yapmalı sorusunda “birleşik mücadele”, “dayanışma”, “grev” söylemleri, ankete katılanların hepsinin ortak keseni oldu.

Ankete katılanların hepsi, iş bulma umudu olmadığını ifade ediyor. Keza evde sorunlar yaşadıklarını, huzurun kaçtığını, psikolojilerinin bozulduğunu da söylüyorlar. Bu durum, hepsinin ortak yanını oluşturuyor. İşsizliğin, sosyal olarak da insanları nasıl yıpratıldığını, yozlaşmaya, düşkünleştirmeye ittiğini, bu yanıtlarda bir kez daha görüyoruz.

Anketin en çarpıcı sonuçlarından biri ise, “işsizlerin örgütlenmeye ihtiyacı var mı, böyle bir oluşumda yer almak ister misiniz”e ankete katılanların neredeyse hepsinin “evet” demesidir.

İşsizler, mücadeleye ve örgütlenmeye istekliler. Fakat kendilerine güvensizler. İşin merkeze girmekten, görev almaktan, sorumluluk duymaktan şimdilik uzaklar. Güven duyacakları bir örgütlenme ve büyüyen bir mücadele olduğunda içinde yer alacakları kesindir.

Bu veriler ışığında işsizlerin örgütlenmesi sorunu bir kez daha yakıcılığını ortaya koymuştur. Anketin işsizlerin durumunu öğrenmek kadar, örgütlenmesine de hizmet eder hale gelmesi, bu yöndeki boşluğun giderilmesiyle sağlanacaktır. Bu noktada tüm sınıf bilinçli işçilere, devrimci-demokrat sendikacılara görev düşmektedir.

Kent Aş işçisi Ankara'da

İzmir'de AKP'nin belediye sınırlarında yaptığı değişikliğin ardından, Karşıyaka Belediyesi'nin küçülmesiyle sözleşmeleri yenilenmeyip işten atılan 300'e yakın işçinin mücadelesi devam ediyor. İş kanununun 29. maddesi uyarınca, iş daralması gerekçe gösterilerek işçi bayramına bir gün kala işten atılan Kent Aş işçileri, iş daralmasının bahane olduğunu söylüyorlar.

İşçilerin işten atılmasının ertesi günü yeni işçilerin alındığını, amacın işçileri taşeron firmalar aracılığıyla daha çok sömürmek ve sendikasıylaştırmak olduğunu ve buna izin vermeyeceklerini belirtiyorlar. Bugüne kadar birçok eylem, gösteri ve yürüyüş gerçekleştirdiler.

Karşıyaka Belediyesi'ne ait Örnekköy şantiyesinde aileleriyle birlikte direnişe geçen işçiler, aradan geçen 4,5 aya rağmen bir sonuç alamadılar. Genel-İş sendikasıyla birlikte bu hak alma mücadelesini İzmir dışına taşmasına karar verdiler. Kent Aş işçisine yol gösteren, İzmir proletaryasının tarihsel birikimi olmuştur. İzmir'de 1991'de de benzer bir yürüyüş gerçekleştirilmiş, İzmir Belediyesi'nde çalışırken işten atılan 405 işçi, Ankara'ya bir yürüyüş başlatmıştı. İşçilerin "ölüm yürüyüşü" adını verdiği bu eylemin arkasından, önemli bir kesimi işlerine geri dönmüştü.

Bu yürüyüşe atfen 17 Eylül'de 52 işçi ve sendika temsilcileriyle birlikte 65 kişi, geniş katılımlı bir eylemle Ankara yürüyüşüne başladılar. İlk engel, daha İzmir dışına çıkmadan karşılarına dikildi. Kemalpaşa belde-sinde yolları jandarma tarafından kesildi. Gerekçe işçilerin can güvenliğinin(!) olmamasıymış. İşçiler de can güvenliklerini sağlamak için yaklaşık 10 km'lik bir yolu sarp yamaçlardan, çamurlu tarlalardan geçerek yürüdüler. Yürüyüşün 9. gününde Destan Gümüştekin adlı bir işçi ayağının kırılmasıyla İzmir'e geri gönderildi. Günde yaklaşık 10-15 km yol yürüyen işçiler, yol boyunca gittikleri yerleri miting alanına çevirdi. Onların ne can güvenliği(!) olmayan yollar, ne patlayan ve su toplayan topuklar ne de gece soğukları yollarından döndürebildi. Ankara'nın Polatlı ilçesine ulaştıklarında SES ve Dev Sağlık-İş gibi sendikaların karşıladığı işçilere, sağlıkçılar sağlık taraması yaptı. Su toplayan ve patlayan ayaklara pansumanlar yapıldı. Geceyi Polatlı'da geçiren işçiler, ertesi gün yola devam ettiler.

Toplam 650 km yol kateden işçiler, 17 Ekim'de Ankara ulaştı. Saat 11.00 de gar önünde onları sendikalar, kitle örgütleri, meslek odaları ve devrimci-demokrat kurumlar karşıladı. "Kent Aş işçisi yalnız değildir", "Kent Aş işçisi direnişin simgesi" sloganlarıyla selamlandılar. İşçiler de onları "Direne direne kazanacağız", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganlarıyla cevapladı. İşçilerin söylediği marşlarla daha da coşan kitle buradan sloganlar eşliğinde Abdi İpekçi Parkı'na bir yürüyüş gerçekleştirdi. Burada DİSK Genel-İş Başkanı Erol Ekici bir konuşma gerçekleştirdi. Yapılan konuşmaların, atılan sloganların ve çekilen halayların ardından miting sona erdi. İşe geri dönene kadar mücadelelerinde kararlı olan işçiler, Abdi İpekçi Parkında çadır kurdular. CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın randevu vermesini bekleyen işçiler, olumlu bir sonuç alıncaya kadar bu çadırlarında direnişe devam edeceklerini belirttiler.

Miting sonrası görüştüğümüz, yürüyüş kolunda olan İzmir Genel İş 5. nolu şube mali sekreteri Cenar Ünal, yürüyüşü dergimize değerlendirdi. Arkasından, direnişçi işçilerden İsmail ile röportaj yaptık.

Cenar Ünal: 17 Eylül'de yola çıktık. Yola çıkış nedenimiz işimize geri dönmekti. 30 Nisan tarihi itibarıyla Karşıyaka Belediyesi'nden 276 işçi arkadaşımız işten atıldı. 140 gün Karşıyaka Belediyesi Örnekköy şantiyesinde çadır kurarak burada direnişimizi sürdürdük. Çeşitli eylem ve etkinlikler geliştirdik. Bütün çabalarımıza rağmen işimize dönemedik. Artık bu eylemin İzmir dışına taşınması noktasında görüş birliğine vardık. Bizi işten atan belediyenin mensup olduğu parti genel başkanına gidip sorunumuzu anlatmaya, bu sorunun bir an önce çözülüp mağduriyetimizin giderilmesi istemeye karar verdik. Böylece 16 Eylül tarihi itibarıyla Karşıyaka Belediyesi'nin önünde İzmir-Ankara yürüyüşümüzü başlattık. Bugün Ankara'dayız. Yaklaşık 31 gün sürdü bu yürüyüş. Tabi çok basit olmadı. Koşullar çok ağırdı. Zaman zaman yağmur, zaman zaman ayaklarımızın çok ciddi bir şekilde yaralanması, bir arkadaşımızın ayağının kırılması, istediğimiz zaman istediğimiz yerde her şeyi elde edemiyorduk. Yiyecek, içecek, insani ihtiyaçlarımızı karşılayamıyorduk. Bütün bu zorluklara rağmen yürüyüşümüzü gerçekleştirdik. Zaten koşulların bu denli zor ve ağır olduğunu biliyorduk. Çünkü mücadele, uzun soluklu bir mücadeleydi. Bundan dolayı da o zor koşulları göze alarak İzmir-Ankara yürüyüşümüzü gerçekleştirdik.

Burada neler yapacaksınız?

Burada çadır kuracağız. Mücadelemizi burada sürdüreceğiz. Bizim tek amacımız, bir an önce mensup olunan partinin bu duruma el koyması, sesimize kulak vermesi, duyarlılık göstermesi. Söyledikleri gibi sosyal-demokrat bir parti olduklarını göstermeleri. Emeğe yüzü dönük olan bir anlayış içerisinde, emekçinin hakkını vermeliler. Aksi halde söyledikleriyle de çelişiyorlar, ki bu güne ka-

Bizim mücadelemiz işimize dönüşle orantılıdır. İşimize dönmediğimiz sürece mücadelemiz bitmeyecek. Ankara-

ra'da İzmir'de belki de Türkiye'nin daha başka illerinde devam edecek. İşe dönüş kuşkusuz olmazsa olmaz bir koşuldur, ancak biz Türkiye işçi sınıfının elde edeceği kazanımdan bakıyoruz. Yani bizim mücadelemiz taşeronlaştırmaya karşı bir mücadele, özelleştirmeye karşı bir mücadele, krizi bahane ederek haksız, hukuksuz işten atılan işçilerin sesi olma mücadelesidir. Onun için kent aş işçisinin omzunda büyük bir yük vardır. Bu yükü bilerek mücadelemize devam ediyoruz ve devam edeceğiz.

İşten atılma süreciniz nasıl gelişti?

İsmail: DİSK, CHP'ye İzmir'de destek verdi. Bizlere işlerimizde hiçbir sorun çıkmayacağı, herkesin işine devam edeceği söylendi. Ama seçimlerden hemen sonra bizler işimizden atıldık. Bize arkadaşlarımızdan gizli bir haber geldi, ihale olacakmış. Bir de baktık işten atılmışız. İşten atıldığımız güne kadar bu durumdan haberdar değildik. İşçi bayramına bir gün kala 276 işçi işten atıldık. Biz atıldıktan bir gün sonra 400'e yakın işçi alınmış. Altaş'a bir ihale yaptılar o kadar işçi aldılar bizim yerimize. O kadar sahtekar ki, "ben işçi almadım" diyor. Nasıl işçi almadın, bu kadar insanı biz görüyoruz. Başkanımız geçenlerde basına ilan verdi, ihale yapıp kaç işçi alındığına dair tek tek ispatlı şekilde.

Yürüyüş kararı nasıl alındı?

İzmir'de çok uğraştık, eylemler yaptık, şantiyede direndik, ama olmadı. En son çare olarak Ankara'ya yürüyüş kararı aldık. 5-10 bin kişilik bir grupla İzmir'den çıktık.

Yürüyüş boyunca nelerle karşılaştınız?

Yolculuk zorlu geçti. Şansımız vardı ki yağmura bir kere yakalandık, soğuk vardı. Arkadaşlarımızın burunları, kulakları çatladı. Ayaklarımız, topuklarımız su topladı, çatladı. Yolda Destan Gümüştekin adlı bir arkadaşımızın ayağı kırıldı, onu geri göndermek zorunda kaldık. Ama o da bugün buradaydı.

Jandarmalar yolunuzu neden kesti?

Kemalpaşa'da ne çektiğimizi biz biliriz. Çok zorluk çektik, jandarma yol vermedi. Tarlalardan,

çamurların içinden yürüdük. Ovaya saldı bizi jandarma. Ben Doğu'da askerlik yaptım, binbaşığı, albayı orada görmedim. 60 kişi yolumuzu kesti. En ufak rütbelisi teğmendî. Yüzbaşı, binbaşı, albay bir sürü rütbeli vardı.

Burada talepleriniz neler olacak?

Bizim tek talebimiz işimize geri dönebilmek. Bu kadar yol yürüdük, artık buradan eli boş dönmek bize yakışmaz. Burada çadır kuracağız. Buradaki eylem biçimlerine başkanlarımız karar verecek. Ne gerekiyorsa onu yapacağız.

İşçilerin bilinçleri işten atılmadan önce nasıldı, şimdi nasıl?

Ben sana kendimi örnek vereyim. Ben hiçbir eyleme, gösteriye ilgi duymazdım. Mesela sendikadan gelirlerdi, eylem çağrısında bulunurlardı, “aman saatlerde sıcakta ayakta kim duracak” derdim, gitmezdim. Ama artık en önde ben gideceğim. Asıl ciddiye alınacak şeymiş eylemler. Artık ben nerede eylem var, nerede bir arkadaşımızın burnu kanamış, o olaya müdahil olacağım. Sadece ben de değil hepimiz böyle. Direnişi yaşamak lazım-mış. Bunu bana oturup saatlerce anlatsan, anlamazdım. Hatır için dinlerdim en fazla, o kadar. En az üç defa polisle boğaz boğaza geldik. Polisler çitlerle kapıyı kapattığında o hırsla o çitlerin üzerinden geçtim. Ellerim yarılmıştı.

O olayı anlatır mısınız biraz?

Polis kuşatmış şantiyeyi, güya şantiyeyi boşaltacak. O anda haberimiz yoktu, dağınıktık. Polisler resmen meydan savaşı yaptık. Polislerde gaz maskesi vardı, jopları, tüm teknik aletleri. Bizim de yapabileceğimiz tek bir şey vardı: Direnmek. Biz de direndik... Şantiyenin dışına çadır köy kurmuştuk. Herkesin çadırı vardır. Cevat Durak bu kadar direniş olacağını bilseydi, ya da tahmin etseydi bizi katiyen işten çıkarmazdı, bundan eminim. “Ben bunların parasını veririm, bunlar parayı alır gider” diye düşündü. Ama tam tersi oldu.

Yürüyüş boyunca nasıl tepkilerle karşılaştınız.

Gittiğimiz her yerde büyük bir destek gördük. Ben bilmezdim insanların bu kadar sıcak, yardımsever olduğunu. O yol boyunca sürekli insanlar mad-di manevi yardımda bulundular bize. Kendi halindeki insanlar, karışmıyorlar, ama mücadele eden insanlardan desteklerini esirgemiyorlar. Bu ülkede 4 milyon işsiz var, belki dedim bu yürüyüş birilerini uyandırır, örgütlenme, mücadele, dayanışma içerisinde olurlar diye yürüdük biz. Kazanana kadar da mücadelemiz sürecek.

Peki son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Burada herkes kararlı. Kazanana kadar direneceğiz. Ben bir ayımı vermişim bu yürüyüşe. İzmir-Ankara arasını yürümüşüm. 4 aydan fazla da şantiyede bekledik. Polislerle çatıştık hem de saatlerce. Arkadaşlarımızın çocukları bu yol boyunca okula başladılar. Bayramda ailelerimizden ayrı kaldık. O yüzden kazanana kadar direnmeye devam edeceğiz.

Kent Aş işçilerine faşist saldırı

Abdi İpekçi parkında bekleyişlerini direniş çadırında sürdüren Kent Aş işçilerine destek artarken, 24 Ekim'de “Alperen Ocakları”ndan sivil faşistler saldırdı. Tekbir sesleri arasında işçilerin bulunduğu çadıra yönelen faşistler, resim sergisini dağıtıp, işçileri tartakladılar. Bu saldırı, Ankara'da aynı gün yapılan destek yürüyüşüyle yanıtladı. Yüksel Cad-desi'nden Abdi İpekçi parkına yürüyen kitle sık sık “Faşizme karşı omuz omuza”, “Baskılar bizi yıldıramaz”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz” sloganlarını attılar.

Ankara'nın göbeğinde polislerin nezaretinde saldırıya uğrayan işçilerin nezdinde, topluma mesaj verilmek isteniyor. Hak aranan her yerde, resmi ve sivil faşistleri karşımızda göreceğimiz söyleniyor. Sivil faşistlerin organize ettiği yürüyüşleri, “halk tepkisi” diye lanse eden burjuva medya ise, işçi ve emekçilerin haklı taleplerini duymazlıktan geliyor.

Her direnişte olduğu gibi Kent Aş işçileri de bu ablukayı dağıtmayı başardı ve kamuoyunun gündemine soktu. İzmir'den başlayıp Ankara'nın göbeğine uzanan bu direniş, ülkenin çeşitli yerlerinde sürmekte olan direnişlere de ilham kaynağı oluyor.

İSDEMİR'de 4 bin işçi yürüdü

İhanetçi Hak-İş sendikasının patronla işbirliği yapması üzerine, İSDEMİR işçileri baskılara karşı tepkilerini yürüyüşlerle ortaya koyuyor. Ücretleri yüzde 35 düşürülen işçiler, bu kez de 15 dakikalık fazla mesai saldırısıyla karşılaşınca yürüyüş yaptı.

5 Ekim'de 16.30'da işten çıkan işçilere servislerin 15 dakika geç hareket edeceği söylenince, 3 bin işçi yürüyüş düzenledi. Yürüyüşe engel olmak isteyen sendikacılar, işçileri tartakladılar. Eylemlerine son vermedikleri takdirde işlerine son vermekle tehdit ettiler. Sendika temsilcilerinin bu tavrı, işçilerin öfkesini artırdı ve işçiler toplu olarak “Kahrolsun sendika yönetimi”, “Bu yönetimi istemiyoruz” sloganlarını attılar. Fabrika Genel Müdürü'nün işçilere sorunun en kısa sürede çözüleceği sözünü vermesi üzerine, işçiler eylem son vererek otobüslere bindiler.

Aynı uygulama gece vardiyasında da yaşandı ve bu kez gece vardiyasından bin işçi çelikخانه ünitesinin önünde toplanarak yürüyüş yaptı. Bunun üzerine sendika, direnişe önderlik eden işçileri tesbit etme çabasına girdi. İşçileri tek tek konferans salonuna çağırarak sendikacılar, “toplantı ertelendi, işinizin başına dönün, sonra çağrılacaksınız” diyerek işçilere gözdağı vermeye çalıştı. Bu gözdağı, 21 işçinin atılmasıyla pratiğe dönüştürüldü. Patron tarafından elebaşı olarak belirlenen işçileri bizzat Hak-İş sendikası işten attırdı. İşçiler ise, haklarını aramaya devam edeceklerini belirtiyorlar. İşe geri dönme talebiyle işverenle görüşen işçileri sendika veto etti.

Ücretleri düşürüldüğü zaman İSDEMİR işçileri işten atılma korkusuyla fazla tepki göstermemişlerdi. Ancak tepki göstermedikçe saldırılar artıyor. Bu, sendika yönetimine karşı güvensizliği derinleştiriyor. Diğer taraftan, artık 15 dk fazla mesai gibi saldırılar karşısında ortak hareket ediyorlar. Saldırıya karşı, İSDEMİR işçilerinin tümü, birlikte eylem gerçekleştirdiler.

Cesur Çuval işçileri işten atıldı

İşyerlerinde yaşanan hak gasplarına karşı çıktıkları için işten atılan Cesur Ambalaj işçileri, 1 Kasım'da Kartal Meydanı'nda gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla patronu ve sendika bürokrasini protesto ettiler. 400 işçinin çalıştığı ve Kartal Kurfalı'da olan işyerinde 3 vardiya halinde üretim yapan işçiler, hak gasplarını protesto etmek için iş durdurmuş ve ardından 7 işçi işten atılmıştı. DİSK Tekstil-Sen'in örgütlü olduğu işyerinde, sendika bürokratları bu hak gasplarına her hangi bir şey yapmadıkları gibi, işten atmalara da sessiz kaldılar.

Kartal Meydanı'nda gerçekleştirilen basın açıklaması saat 13'te başladı. İşçiler adına yapılan açıklamada, ücretlerinin gasp edildiğine, fazla çalışma saatlerine değinilirken, sendikanın bu duruma sessiz kalması da protesto edildi. Eylem, 5 Kasım'da DİSK Genel Merkezi Önünde ve 7 Kasım'da Taksim Tramvay durağında yapılacak basın açıklamalarına çağrıyla bitirildi.

Okmeydanı Hastanesi'nde direniş

Dev Sağlık İş sendikasında örgütlendikleri için işten atılan Okmeydanı hastanesi işçileri, 9 Ekim'de yaptıkları eylemle hastane yönetimini protesto ettiler.

DİSK, KESK, Birleşik Metal sendikalarının yöneticilerinin de destek verdiği eylemde yapılan açıklamada, işçilere her işin yaptırıldığı vurgulandı. Haklarını aramak için örgütlendiklerinde kendilerini kapı önünde bulduklarına değinen işçiler, mücadelelerini sonuna kadar sürdüreceklerini belirttiler.

Esenyurt Belediye işçileri direniyor

Yakuplu Belediyesi'nde çalışırken Mahalli İdareler yasasındaki değişiklik sonucu Esenyurt Belediyesi'ne geçen Belediye İş üyesi işçiler, işten atıldıktan sonra başlattıkları direnişlerine devam ediyorlar. Esenyurt Belediye Başkanı tarafından sendikasıyla karşılaşılan işçiler bu dayatmayı kabul etmiyorlar. 3. ayı geride bırakmak üzere olan direniş sürecinde, polisin, zabitanın, belediye başkanı ve il genel meclis üyelerinin saldırılarına maruz kalan işçiler, Esenyurt'ta her çarşamba gerçekleştirdikleri eylemlerle bunları protesto ediyorlar. Devrimci kurumlar, sendikalar ve Esenyurt halkının verdiği destekle, kamuoyuna direnişlerini duyurmayı başaran işçiler, pazar yerleri ellerinden alınan pazarcılarla birlikte belediye önünde bekliyorlar.

22 Ekim'de Büyükşehir Belediyesi önünde eylem gerçekleştiren işçiler, işlerini geri istediler. İşten atılan BİMTAŞ işçileriyle birlikte Saraçhane parkında toplanan Esenyurt Belediye işçileri, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Sendika hakkımız söke söke alırız", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganlarını haykırdılar. Büyükşehir Belediyesi önüne kadar sloganlar ve dövizlerle yürüyen işçiler adına Belediye-İş 5 Nolu şube başkanı Nihat Altaş açıklama yaptı. Açıklamada işçilerin işe alınmasını isteyen Altaş, eğer alınmazlarsa yargı sürecini de başlatacaklarını vurguladılar.

Aşağıda 29 Ekim'de direnişteki işçiler ve pazarcılarla yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: Süreci anlatabilir misiniz?

Alişan Abalay: Mahalli İdareler Kanunu değişikten sonra bizi Yakuplu Belediyesi'nden Esenyurt Belediyesi'ne kaydıldılar. 40 işçiydik. İki işçi emekli olunca 38 işçi kaldık. Esenyurt Belediyesi'ne geldikten sonra konumumuza uygun işlerde çalışmaya başladık. Sonrasında sendikayla Yakuplu Belediyesi arasında imzalanan sözleşmeyi istediler. Yürürlükte olan sözleşme 2010 Haziran'ına kadar geçerli. Sözleşmeyi verdikten iki gün sonra Başkan Yardımcısı Emin Batmanoğlu işçilerle toplantı yaptı. "Bu şartlarda sizinle çalışamayız" dediler. Sendikadan istifa edersek çalışmaya devam edebileceği-

mizi belirttiler. Esenyurt'ta çalışan işçiler sendikası ve bizim sendikalı olmamız işlerine gelmiyordu. Her işçi kendi gerekçesini anlattı ve sendikadan istifa etmeyeceğini söyledi. Kanunen sendikanın hak olduğunu belirttik. Bunun üzerine Batmanoğlu, "kangren olan bir hastanın kangren olan bacağını keserler" dedi. Sendikayı kangrene benzetmişti. 38 arkadaşımıza taşeron firmadan çöp toplatmaya başladılar. Yılmadık ve çalışmaya devam ettik. Sonrasında bu durumu ulusal yayın yapan kuruluşlara anlattık.

15 Temmuz'da Saadet Dere mahallesinde ismini bilmediğimiz bir sokağa götürdüler. Bir saha gösterdiler ve elimize poşet vererek mıntıka temizliği yaptırır gibi temizlik yaptırmaya başladılar. Başımıza da Numan Akdağ isimli kişiyi diktiler. Oraya kamera da çağırmışlar ve bizi çektiler. Bize niye burada olduğumuzu daha önceden ne iş yaptığımızı sordular. Biz de durumu anlattık. Kimi arkadaşımızın zabıta, kimimizin idari, kiminin de temizlik işlerinde Yakuplu'da çalıştığını, ama burada yıldırım için hepimize bu işlerin yaptırıldığını söyledik.

İki gün sonra savunma almak için bizi çağırdılar. Savunmaya gerekçe olarak da, televizyonlara söylediğimiz sözlerle belediyeyi ve çalışanlarını yıpratmışımızı gösterdiler. O kurum onların değil ki, belediye halkındır ama sanki sahibiymişler gibi davrandılar. Hem biz neden kurumu yıpratalım ki, hakkımızı istediğimizi belirttik sadece. 17. maddeden uyarı cezası verdiler. Bu yaptıkları hukuksuzdu. İmzalanan TİS'e göre bir işçiye ceza verilecekse, disiplin kurulunun toplanması gerekiyordu. Ama burada belediye hem davacı, hem yargıç konumundaydı. Böyle bir durumda nasıl bir karar çıkar ki?

Aradan bir hafta geçmeden bu kez de hiç savunma almadan uyarı cezasına atıfta bulunarak kınama cezası verdiler. Biz de buna itiraz ettik. Dilekçeyi belediye kabul etmeyince, iadeli tahhütlü olarak gönderdik. Savunma almadan kınama cezası vermişlerdi bize. Postaya verdiğimiz dilekçe onlara ulaşmadan benim de aralarında olduğum üç işçi işten çıkardılar. Ardından da gruplar halinde çıkartmalarla birlikte sayımız 16'yı buldu.

73 gündür direnişteyiz. Direnişe ilk önce üç arkadaş başladık. Şube başkanımız Hasan Gülüm'e, bu saldırılara ancak direnişle yanıt verebileceğimizi söyledik. O da haklı olduğumuzu belirtti. Bir hafta dolmadan iki arkadaşımız daha katıldı aramıza. Direnişin ilk günlerinde yıldırım için belediyeden üzerimize tazyikli su sıkıldı. Pankartımıza saldırdılar, bizi tartakladılar. Emin Batmanoğlu "Gelin görüşelim" dedi. Görüşmeye gittik ve ne istediğimizi sordu. "Ne istediğimizi gayet iyi biliyorsunuz. İşimizi istiyoruz" dedik. "Siz çok haklısınız ama kurumu yıpratmayın, sendikadan istifa edin belediyemizin kurallarıyla çalışın" dedi. "Yasal hakkımız olduğundan sendikadan istifa etmeyeceğimizi" söyledik.

Başkan umrede olduğu için karar alamayacağını belirten Batmanoğlu bir hafta sonraya randevu verdi. Pankartımızı tekrar astık ve direnişe devam ettik. Zabıta pankarta ve bize saldırdılar. Başkan yardımcısı, Hasan Gülüm'e "işçilerimle arama girme" diye bağırpı çağırdı.

2 Ekim'de Belediye başkanı AKP'li Necmi Kadioğlu'nun önüne çıktım. Belediyeye girerken alkışlı protestoda bulundum. "Bizi aç bıraktın, mutlu musun" diye bağırdım. Korumalarının arasında küfürler ederek üzerime saldırdı. Bu arada çevik kuvvet haber vermişler ve 10 dakika içinde çevik kuvvet etrafımızı sardı. Polis amirine "Neden bunu korumak için geldiniz?" diye sorduk. Asıl saldırıya uğrayanın bizler olduğunu anlattık. Tutanak tutmak üzere gözaltına aldılar. 5-6 saat gözaltında tutuldum. Durumu anlattım ve gerçek saldırganın başkan olduğunu, isterlerse kamera kayıtlarını incelemelerini söyledim. Savcılığa suç duyurusunda bulunmamı söylediler. Belediye başkanı bizden şikayetçi olup "tanımadığım kişiler bana saldırdı" demiş. Savcılığa da suç duyurusunda bulundum.

Yıldırım için her şeyi yaptılar. Pankartımızı astığımız her yeri inşaat sahasına dönderdiler. Ancak hiçbir baskı bizi yıldırmayacak. Hakkımızı sonuna kadar savunacağız. Bir insana yapılacak en kötü şeyi yaptılar. İşten atıldılar, paralarımızı ödemediler. Arkadaşlarımız çocuklarını okuldan almak zornuda kaldı. Hepsini perişan duruma düşürüldü.

Esenyurt Belediyesi'nde çalışma koşulları nasıl?

Mesai kesinlikle yok. Maaşlar 800-1200 lira arasında değişiyor. Bizim ise sözleşmeye göre aldığımız para 1500 lira. Belediye, "eşitsizlik var, biz size bu parayı veremeyiz" demişti. Biz de "madem eşitlikten söz ediyorsunuz o zaman tüm işçiler sendikalı olsun eşitlik gelsin" dedik. İçerde çalışan arkadaşlarımızı aleyhimize kışkırtmaya çalışıyorlar, tehdit ediyorlar. 6 arkadaşımıza daha uyarı cezaları verildi. Belki de yakında onlar da yanımıza gelecekler. Arkadaşlarımız kesinlikle sendikadan istifa etmeyi kabul etmiyorlar?

Ne tür eylemlilikler yapacaksınız?

1 Kasım'da Esenyurt Yorum Düşün salonunda dayanışma gecemiz var. Ayrıca her çarşamba saat 12'de Esenyurt Demokrasi Caddesi'nden Belediye binası önüne yürüyüp basın açıklaması yapıyoruz. Buradaki halk ve kitle örgütleriyle birlikte örgütlüyoruz.

Son olarak ne söylemek istersiniz?

Hiç kimse tek başıma ne yapabilirim diye düşünmesin. Haksızlıklara boyun eğmesinler. Bilsinler ki arkalarında milyonlarca insan var. Biz bunu gördük. Hiçbir zaman yalnız kalmadık. Onurlarıyla çalışanlar haklarını savunabilirler. Tüm emekçilere ve devrimcilere selam olsun. Esenyurt halkına da verdikleri destekten dolayı sevgilerimi iletiyorum.

Esenyurt pazarcıları yerlerini istiyor

PDD: Direniş sürecinizi anlatır mısınız?

Ali Doğan: Biz cumartesi pazarında pazarcılık yapıyorduk. Belediye pazaryerini yap-işlet-devret şeklinde satmış. Pazaryerine gittiğimizde 500 kadar çevik kuvvetin beklediğini gördük. Pazar yerinin kaldırıldığını, bizim de kapalı mekana geçeceğimizi polislerden öğrendik. Gittik kapalı mekana. Önce parasız dediler. Bir hafta sonra tezgah başına 10 bin lira istediler. Zaten tek tezgah kurtarmıyor ki, düşünün beş tezgah 50 bin yapıyor. Bunu kabul etmediğimizi söyledik. Belediyeye geldik ama belediye kapalıydı. Tekrar pazaryerine gittik. Bu kez de günlüğü 250 tl kira istediler. Ben de Hayat Tv'yi çağırdım ve durumu anlattım. Kameraların önünde tehdit ettiler.

Belediyeye geldim ve 3. başkan Gürbüz Süleymanoğlu ile görüştüm. O da *"Biz pazaryerini sattık, sizin derdiniz taşeronla"* dedi. Ben de belediye başkanıyla görüşmek istediğimi söyledim. Bizi iki ay oyaladılar. Tekrar belediyeye gittim ve *"Alevi olduğum için mi benimle görüşmüyor"* dedim. Ben de pankart açtım ve polis çağırdılar. Polislerle birlikte Belediye başkanı Necmi Kadioğlu'nun yanına çıktım. Yanımdaki pazarcı arkadaşım Nermin Gültürkeli'ye hakaret etti. Ben de *"sana da bu yakıştırdı"* dedim. Biz de pankartımızı tekrar açtık. Bu sefer de emniyet müdürü geldi. Bize randevu aldı ama görüşmediler. 4. gün de Başkan yardımcısı Emin Batmanoğlu pankartı tuttu ve *"ben avukatım seni paketletirim"* diye tehdit etti. Tabi o günlerde belediye işçilerinin de direnişi başlamıştı. Bize su sıktilar. Direnişi kıramayınca kaldırımlara dahi toprak döktüler. Sırf buralarda beklemeyelim diye.

76 gündür buradayım. Bir gün bile Esenyurt halkı ve kitle örgütleri yalnız bırakmadı. Burada 15-20 gün önce de işçi arkadaşlara belediyenin adamları saldırdı. Oturduğumuz sandalyeleri dahi kırdılar. Saldıranlar arasında başkan yardımcılar, belediye meclis üyeleri de vardı. Biz hakkımızı savunacağız. Ya canımızı alacaklar ya da yerimizi verecekler.

Yap-işlet-Devlet modeliyle belediye pazarları satılamaz. Ancak bunlar kendilerine rant sağlıyor. Emin Batmanoğlu'nun orada en az 10 dükkanı var. Belediyeyle bağlantısı olanların da var. Burası bir rant yeri.

Peki sizin dışınızdaki pazarcı arkadaşlar ne yaptı?

Onlar ilk gün polisi görünce korktular ve vazgeçtiler. Sözde açılış yapacaklar diye polis getirmişlerdi o gün. Ta Bahçelievler'den polisler gelmişti. Gürbüz Çapan burayı yaptığında sadece tahta kirası veriyorduk. 11 yıllık emeğimizi heba ettiler.

Başka neler söylemek istersiniz?

Ben yerlerimizin bize ücretsiz olarak verilmesini istiyorum. Ben yerimi alsam dahi buradaki işçilerin yanından da ayrılmayacağım. Çünkü bu işçiler işe girmezse biz de aç kalırız. Oğlum üniversite öğrencisi ve onun harç parasını bile borç alarak yatırılabildim. Üstelik arkadaşlarımız hakkında akla hayale gelmeyecek şeyler söylüyorlar. Kendi emeğimizle yaptığımız şeyleri bile hedefe çakmışlar. Bizi öldürseler bundan iyiydi. Ben alevi olduğum için baskı gördüğüme inanıyorum. Ama bunların hepsini teşhir edeceğim.

Kıdem tazminatı gaspedilmek isteniyor

İşbirlikçi tekелci burjuvazi, kıdem tazminatını yine gündemine aldı. Her fırsatta *"maliyeti artırıyor, rekabet gücümüzü azaltıyor"* söylemleriyle kıdem tazminatını gasp etmeye çalışıyorlar.

Sermaye örgütleri TİSK, TDBB ve TÜSİAD'ın yönlendirmesi doğrultusunda oluşan Yatırım Ortamını İyileştirme Koordinasyon Kurulu'nun kararı doğrultusunda kıdem tazminatıyla ilgili bir rapor hazırladı. Rapor; AB ülkeleri ve diğer OECD ülkeleri ile karşılaştırıldığında, Türkiye'de kıdem tazminatı yükünün çok yüksek olduğunu ve bu durumun özel sektörün uluslararası rekabet gücünü olumsuz etkilediğini savunuyor. Ayrıca rapor, kıdem tazminatı ile ilgili olarak *"bu düzenlemenin iş güvencesi ve işsizlik sigortası uygulamaları ile eş zamanlı olarak ve her tam yıl için işçilere 30 günlük ücret gibi yüksek bir tutarla uygulanmasından kaynaklandığını"* iddia ediyor. Çözüm olarak da 30 günlük ücretin 15 güne indirilmesini istiyor. Patronların bu istemine Çalışma Bakanı Ömer Dinçer'den hemen açıklama geldi. Dinçer, *"sendikal yasalarla birlikte kıdem tazminatını ele almalyız"* diyerek, önümüzdeki günlerde hükümetin kıdem tazminatını gündeme alacaklarını söyledi.

Mevcut yasaya göre çalışanlar, çalıştıkları her yıl için 30 günlük maaşları tutarında kıdem tazminatı hakkı elde ediyorlar ve tazminat, işten çıkarılmaları durumunda patronlar tarafından kendilerine ödeniyor. Ödenecek tazminat, çalışanın son yıl aldığı maaş üzerinden hesaplanıyor.

Burjuvazi, hak gasplarına doymuyor. Krizle birlikte bu saldırılar daha da arttı. "İstihdam paketi" adı altında yapılan düzenleme ile patronların SSK primi 5 puan düşürüldü. Yeni işe giren kadınların ve 18-29 yaş arası gençlerin SSK primleri 5 yıl boyunca işsizlik sigortası fonundan karşılanacak. "Teşvik ve istihdam paketi"yle yapılan düzenlemede, SSK patron primleri bölgelere göre 2 yıl, 3 yıl, 5 yıl ve 7 yıl boyunca hazine tarafından karşılanacak. İşsizlik sigortası patronların kullanımına çeşitli biçimlerde sunuluyor. Ama yine de doymak bilmiyorlar ve *"ille de kıdem tazminatı"* deyip duruyorlar.

Daha önce de kıdem tazminatının kaldırılmasını, yerine fon oluşturulmasını veya aylık maaşlara eklenmesini öne sürmüşlerdi. Şimdi 30 günden 15 güne düşürülmesini istiyorlar. Kıdem tazminatına oradan buradan saldırarak güdükleştirdiler zaten. Yeni iş yasasının sözleşmeli personel hükmü ve esnek çalışma biçimleri hükmü, bir işçinin kıdem doldurmasını oldukça zorlaştırmış durumda. Sözleşmeli personel uygulamasıyla patronlar girdi-çıkı yaptıracak fiilen 15 günlük kıdem ödemesi yapmaktalar. Girdi-çıkı uygulamasıyla neredeyse emeklilik imkansız.

Kıdem işçinin canı-kanı. Kıdem işçinin biraz da olsa, emeklilik güvencesi, işsizlik güvencesi. Kıdem tazminatı kalkarsa, emeklilik hakkının yanı sıra, işten atmalarının önünde de herhangi bir engel kalmayacaktır. Patronların *"kıdem kalksın, fon oluşturulsun"* veya *"maaşlara eklensin"* önerilerinin altında da bu mantık yatıyor.

İşbirlikçi sendika bürokratları, bildik açıklamalar dışında hareketsizliğini koruyorlar. Devrimci ilerici işçiler, sendika şube başkanları, kıdem tazminatı hakkında düzenlemenin parlamentoya gelmesini beklememeli, aktif bir çalışma içerisine girmelidirler.

18 Ekim'de Kadıköy'de sağlık mitingi düzenlendi. "Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu"nun da örgütleyicileri arasında yer aldığı mitinge, birçok devrimci grup, parti ve sendika katılım gösterdi.

Saat 12.'de Tepe Natilius ve Haydarpaşa Numune Hastanesi kollarında toplanarak kortejler oluşturmaya başlayan işçiler ve emekçiler, 13.30'dan itibaren yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca "Sağlık haktır satılamaz", "AKP sağlığımdan ellerini çek", "Savaşa değil sağlığa bütçe", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları atıldı. Yaklaşık 10 bin işçi ve emekçinin yürüyüşü Kadıköy iskele meydanına kadar sürdü. Burada yapılan konuşmalar da sağlığın paralı hale getirilmesiyle, işçi ve emekçilerin ölmesinin istendiği, bu uygulamalardan derhal vazgeçilmesi gerektiği vurgulanırken, bu saldırılara ancak örgütlü güçle

Sağlık mitingi yapıldı

karşı konulabileceği belirtil-di. Türk

Tabipler Birliği ve Türk Eczacılar Birliği'nin yoğun katılımları göze çarparken, slogana katılanların coşkusu da oldukça iyiydi.

Proleterce Devrimci Duruş okurları ve DSB'li-ler de mitingte yerlerini aldılar. DSB imzalı "Sosyal güvence sosyalizmde! Kahrolsun kapitalizm"

pankartını açan PDD okurları da flamalarıyla katıldı.

Kortej, miting alanına girdiği sırada polislerle devrimciler arasında yaşanan çatışmaya koşarak devrimci dayanışmasını gösterdi. Polisin arama noktasındaki tacizi boşa çıkarılırken "Yaşasın devrimci dayanışma", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Faşizme karış omuz omuza" sloganları atıldı.

Miting söylenen marşlar ve türkülerin ardından sona erdi.

Aylardır üzerine konuşulan “Kürt açılımı”, Kandil ve Mahmur kamplarından gelen “barış grupları” ile yeni bir süreç girdi. Her ne kadar bu süreç “bir adım ileri, iki adım geri” şeklinde gelişiyorsa da, Başbakan Erdoğan’ın deyimiyle “alıştıra alıştıra” hedeflerine doğru yol alıyorlar.

Elbette bu yol, hiç de pürüzsüz ve sorunsuz değil. Bir yandan kendi aralarındaki çelişki ve çatlaklar sürüyor, bir yandan da yıllardır kışkırtılan şovenizmi belli bir çerçevede tutmakta zorlanıyorlar.

Son olarak 19 Ekim günü Silopi’nin Habur sınırı kapısından giriş yapan PKK’lilerin karşılanma biçimiyle ilgili yaşananlar, bu “gel-git”li durumu, tüm çıplaklığı ile gözle önüne serdi.

Aralarında çocukların da bulunduğu toplam 34 kişinin (24’ü Mahmur kampından, 8’i Kandil’den) “barış grubu” adı altında Türkiye’ye giriş yapmaları ve aynı gün sorgulanıp serbest bırakılmaları, Kürt halkında büyük bir sevinç dalgası yarattı. Yüz binlerce kişi karşılamaya gitti ve yol boyunca kitlesel gösteriler düzenlendi. Diyarbakır’da büyük bir mitingle karşılandı, konuşmalar yapıldı.

Bu durum, burjuva medya tarafından da “*tarihi gün*” başlıklarıyla verildi. “*Sorun çözülüyor artık*” havası yaratıldı, fakat bu hava, çok kısa sürdü. Hatta aynı gün içinde tersine döndü ve yerini yeni bir şoven dalgaya bıraktı. İçişleri Bakanı Beşir Atalay, “*100-150 kişilik gruplar halinde gelecekler*” dedikten bir-kaç gün sonra, “*bu şekilde geleceklerse, hiç gelmesinler*”e vardı. Başbakan Erdoğan DTP’yi şov yapmakla suçladı ve “*sil baştan yapabiliriz*” diyerek tehdit etti. Ardından Avrupa’dan gelecek olan 15 PKK’lının gelmesini durdurduklarını açıkladı.

Genelkurmay Başkanlığı, Habur’dan girişten üç gün sonra yaptığı basın toplantısında “*yaşanan olayların hiçbir şekilde kabul edilmesi mümkün değildir*” dedi. Yeni gelecek olan grupları da kast ederek “*bu tutum ve davranışlardan kaçınılmalıdır*” mesajını gönderdi. İstanbul Valisi de aynı günlerde, bu tür gösterilerin İstanbul’da yapılmasına izin vermeyeceklerini açıkladı. DTP’nin miting başvurusunu bile reddetti.

MHP ve CHP’nin, nasıl tepki vereceği zaten belliydi. Deniz Baykal, PKK’lilerin geleceğine dair ilk duyumlar ortalıkta dolaştığında, olumlu bulduklarını söylemişti. Fakat karşılanma ve yargılanma biçimleri, durumu değiştirdi. PKK’lilerin zafer kazanmış gibi gelmeleri, devletin “seyyar mahkeme” kurup ayaklarına gitmeleri ve göstermelik bir yar-

Teslimiyetin üzerine örtülen şal “BARIŞ GRUPLARI”

gılama ile serbest kalmaları, faşist-şoven kesimi ayaklandırmaya yetti. Bir kez daha “şehit aileleri”, “gaziler” kışkırtıldı ve sokaklara döküldü. DTP’ye dönük yeni bir linç hareketi başladı.

Şimdi bir yandan bu şoven gösteriler sürerken, bir yandan da “açılımda mola”, “devre arası” gibi benzetmelerle, yükselen tansiyon düşürülme-ye çalışılıyor. AKP, süreci şimdilik dondurmayı tercih etti. O yüzden 28 Ekim’de Avrupa’dan Türkiye’ye gelmeye hazırlanan “barış grubu”nu durdurdu, konsolosluklar bu kişilere gerekli belgeleri vermedi.

Son gelişmelerle birlikte ortalığı kaplayan toz dumanın dinmesi bekleniyor. Fakat her fırsatta sürecin devam edeceği yineleniyor. Bu arada DTP aracılığıyla Kürt halkı daha fazla baskı altında tutmaya çalışılıyor, seslerini yükseltmemeleri, sevinçlerini göstermemeleri isteniyor. Hatta “*em-pati kurma sırası Kürtlerde*” gibi akıl almaz sözlerle “*şehit ailelerinin tepkilerini anlamaları*” tavsiye ediliyor.

Bütün bunlar icazetle elde edilmek istenen “barış”ın ne nemem bir şey olduğunu ortaya koyuyor. Adına “onurlu barış” diyerek varolan durum, ne kadar kapatılmak istense de, gerçekler tüm çıplaklığı ile sırtıyor. Teslimiyeti “zafer” gibi gösterme ilizyonu ise, her yanından dökülüyor.

Süreç, Öcalan’ın 9 Ekim’de avukatlarıyla yaptığı görüşmede, “Kürt sorunun tıkandığını” söyleyerek bu tıkanmayı aşmak için bir kez daha “barış grupları”nın devreye konulmasını istemesiyle başlamıştı. Ve bu açıklamadan dört gün sonra PKK tarafından, toplam 50 kişinin gönderileceği açıklandı. 19 Ekim’de de 34 kişilik grup Habur sınırından giriş yaptı. Bu kişilerin önceden gönüllüler arasından seçildiği de belirtildi.

Bütün bu gelişmeler on gün içinde tamamlandı. PKK’nin Öcalan’ın açıklamasından önce böyle bir hazırlık yaptığı anlaşılıyordu. Belli ki, ABD-Irak-Türkiye üçlüsünün el altından yaptığı görüşmelerde önemli bir yol alınmıştı. Zaten Başbakan Erdoğan da Ekim ayı başında Irak’a gitmiş, Talabani ile görüşmüştü. Talabani, “Kürt açılımı”nda yeni gelişmeler olacağının sinyallerini o ziyarette gazetecilere vermişti.

“Barış grubu”nun Türkiye’ye geldiği gün, ABD eski Dışişleri Bakanı Colin Powell da Türkiye’deydi. Powell’in, İngiltere’nin IRA ile barış görüşmeleri sırasında aktif rol oynayan bir kişi olması, bu çakışmanın rastlantı olmayacağını gösteriyor. Powell, Türkiye İş Kadınları Derneği’nin “Anneler te-

röre karşı” konferansında konuştu. “Kürt açılımı” konusunda şunları söyledi: “*Doğru araç kombinasyonları kullanılırsa başarılı olacağını düşünüyorum. Eğer başarılı olursa, sadece dünyanın bu kısmına değil, tamamına etki edecektir. Dünya çapında ekonomik durumu olumlu etkileyecektir. Kaynak dağılımı da bu şekilde etkilenecektir. Umalım ki, başarılı olsun.*” (Milliyet 23 Ekim 2009)

ABD, “Kürt açılımı”nın başarılı olmasını istiyor ve bu doğrultuda çaba harcıyor. Çünkü çıkarları bunu gerektiriyor. Sadece Amerika değil, bundan çıkarı olan başka emperyalistler de “açılım”ı destekliyor.

Kürt açılımının tartışıldığı günlerde Rusya Büyükelçisi Vladimir İvanovsky, gazeteci Murat Yetkin’in röportajında şunları söyledi: “*Kürt açılımını olumlu görüyorum... Kürt problemi, sadece Türkiye’nin değil bölgenin problemi... Avrupa ve Akdeniz alanındaki enerji güvenliği meselesini etkiliyor. Türkiye topraklarından nakledemez ise, Irak’ın kuzeyi ne yapacak elindeki petrolü, gazı? Bence 5-10 yıl içinde İran’daki duruma bağlı olarak, İran gazı da Türkiye üzerinden Avrupa’ya geçmeye başlayacak. Biz Türkiye’de enerji yatırımlarına giriyoruz. Örneğin Samsun-Ceyhan’ı gerçekleştirirsek, bu hattın güvenilirlik olmasını isteyeceğiz. Elektrik geçişlerini de unutmamak lazım... Bölgeye barış ve istikrar gelirse, Türkiye dünyanın enerji kavşaklarından biri haline gelecek*” (24 Ekim 2009 Radikal)

Hatırlanacağı gibi Öcalan ilk yakalandığı dönemde de “barış grupları”nı çağırmıştı. Fakat onların gelmesi aylar aldı. Gelen gruplar da yıllarca cezaevinde tutuldular. Şimdi herkes öncsinden hazırlıklıydı. Öcalan’ın çağırısı ile grupların gelmesi arasında sadece günler vardı. Devlet erkânı da hazırlığını yapmıştı. Seyyar bir mahkeme sınırı kuruldu, ifadeler yeniden düzenlendi ve hepsi serbest bırakıldı.

“Barış grupları” adı altında geliştirilen

teslimiyet sürecine hem gerillanın, hem de Kürt halkının ikna edilmesi için yapılması gerekenler vardı. Bunun bir yanını “pişmanım” demek oluşturuyordu, diğer yanını ise, bunun bir zafer şeklinde sunulması! Gerilla kıyafeti ile gelmek başta olmak üzere tüm ritüeller buna göre hazırlandı. DTP’ye tam bu noktada önemli görevler düşüyordu. Halkı hem zafer kazandığına inandırması, hem de kontrol altında tutmalıydı. Bu başardı.

Diğer yandan devlet de dersine iyi çalışmıştı. Gösteriler boyunca asker ve polis ortalıkta gözükmeydi. Gelenleri yargılamak üzere şehir merkezine götürmek yerine, sınır bölgesine bir çadır mahkemesi kuruldu, savcı ve hakimler oraya götürüldü. Ve TCK’nın “etkin pişmanlık” olarak geçen 221. maddesi kullanıldı. Fakat “etkin pişmanlık” yerine “eve dönüş” dendi. 221. maddeden faydalanabilmeleri için illa ki “pişmanım” demelerine gerek olmadığı söylendi. Hatta hakim, “önderlik” ve “sayın Öcalan” kelimelerinin kullanılması durumunda tutuklanmayacaklarını belirterek, tutanaklara geçecek ifadeler konusunda doğrudan yönlendirme yaptı. Kandil’den gelenler, ROJ TV’de yaptıkları açıklamalarda “*önderliğin talimatıyla gidiyoruz, etkin pişmanlık istemiyoruz, barış görüşmesi yapacağız*” dediler. Aynı kişiler savcıların karşısında “*tıkanan sürecin önünü açmak için Sayın Öcalan’ın çağırısıyla geldik*” derken, hakimın yaptığı ince ayarlar sonucunda, ifadeleri mahkeme tutanaklarına, “suç unsuru” olabilecek kelime ve kavramlardan arındırılmış olarak geçirildi. (Milliyet, 21 Ekim 2009)

Gelenler, “Barış ve Demokratik Çözüm Grubu” imzası ile toplam 9 maddelik talepleri iletmek ve bunları müzake-re etmek için geldiklerini söylediler. Bu talepler, daha önce bilinen hak kırıntılarıyla sınırlıydı. Fakat bırakalım “müzakere etmeyi” iletmeyi bile başaramadılar. Plana göre bu grup, Ankara’ya gelecek, DTP’nin meclisteki grup toplantı-

sına katılacak, belki bakanlarla görüşecek, taleplerini yüksek sesle duyuracaklardı. Ama gelen tepkiler üzerine bu konuda da geri adım atıldı. “Barış grubu” Ankara’ya gelmekten vazgeçti.

Ardından yargılama süreci ile ilgili Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) soruşturma açtığını duyurdu. “Barış grubu”nu sorgulayan hakim ve savcılar kendilerini savunmaya geçtiler. Savcı, çocuklar dışındaki gelen gruba dava açacağını söyledi. Tutuksuz yargılama sürecini başlattığını duyurdu.

“Barış grubu” “Kürt açılımı” adı altında geliştirilen teslimiyet ve PKK’nin tasfiye sürecinin üzerine atılan bir şaldı aslında. Teslimiyeti örtmek ve bunu bir zafermiş gibi göstermek amaçlanan. Fakat bu yöndeki gösterilere Türk egemenleri tahammül edemedi. Yıllardır şovenizmle zehirledikleri kitleleri de arkalarına almakta hiç zorlanmadılar. Yeni bir şovenizm dalgasının düşmesine bastılar.

Böylece “zafer” ilizyonu daha baştan darbe aldı. Ahmet Türk, “*bu ne zafer, ne de teslimiyettir*” dedi fakat bunun da inandırıcılığı yoktu. Kürt halkının “zafer” aldığını ve bunun yarattığı sevinç, çok kısa sürmüştü. Türk egemenleri, buna bile izin vermediler. Onların sahte de olsa “zafer” gösterilerine dayanamadılar. Kürtler, hadlerini bilmeli, sessizce durumu kabullenmeliydi. Liberal ve demokrat geçinenleri bile “*evlerinde sevinsinler*” diyebilirdi.

Gerçekte “Kürt açılımı” olarak sunulanlar, kırıntı düzeyindeki haklarla sınırlıydı. Kürtçe televizyon dışında atılan yeni bir adım yoktu. Üniversitelerde “Kürt dili ve edebiyatı” bölümü açma yönündeki istekler, YÖK’ün “Yaşayan Diller Enstitüsü” adı altında eritildi. “Anadilde eğitim”den geçtik, Kürtçenin seçmeli ders olarak okutulması bile ortada kaldı. Anayasal değişiklik talepleri ise tamamen rafa kaldırıldı. Sadece İmralı’daki tecrit ortamının biraz yumuşatılması yönünde girişimler var. Yeni yerlerin yapıldığı ve 8 mahkumun gönderileceği söyleniyor. Bir de taş atan çocukların yargılanmaması değil, “çocuk mahkemesinde yargılanması” kararı alındı.

Buna karşın Öcalan, aylardır verilmeyen “yol haritası”nı geçtiğimiz günlerde avukatlarına özetledi. “*Birinci aşamada, devlet Kürtlerin tüm haklarını güvence altına alacak. Bu konuda bize güvence verecek, bizi ikna edecek. Biz de 1) bölücü olmadığımızı devlete ispatlayacağız. Ayrılıkçı, bölücü olmadığımızı beyan edeceğiz. 2) şiddeti yöntem olarak esas almadığımızı ilan edeceğiz. Şiddet yöntemini devreden çıkaracağız. Bu aşamada çatışmasızlık ortamı oluşturulur. Devlet,*

Kürtlerin kendi kendini yönetmesine imkan tanıyacak. Bu olursa ikinci aşama olarak sınır dışına çekilme olacak. Üçüncü aşama olarak da devlet verdiği güvenceyi hukuki mevzuata yansıtacak. Devlet bunu yaptığı oranda geri dönüşler olacak.”

Devletin neleri yaptığı ortada. Ama Öcalan, hala devlete kendini ispatlama derdinde. Ne yalandığından bu yana o güne dek savunduğu görüşleri terk etmesi ve devletin resmi görüşlerine iltihak etmesi, ne de “barış grupları” adı altında teslimiyeti gerçekleştirmesi, bu “ispata” yetmedi. Fakat Öcalan kendini ispatlama çabası-ndan vazgeçmiş değil. Tabi ki bu “ispat”ın karşılığında kendi durumunun değişmesini istiyor, bu yöndeki taleplerini yineliyor.

“*Ancak bunların labilitesi için benim önümün de açılması lazım. Ben daha önce 90 gün askeri boyutunu, 45 gün emniyet boyutunu müzakere etmem lazım derken bunları kastediyorum. Bu o kadar kolay değil. Bu olursa ikinci aşama olarak*

sınır dışına çekilme gerçekleşecek.”

Anlaşılan o ki, Öcalan kendisinin tecrit koşulları nispeten düzelince, “ikinci aşama” olarak ni-telediği PKK’nin sınır dışına çekilmesini gündeme getirecek. Böylece “Kürt açılımı” ABD’nin önceden pişirip hazırladığı koşulların, Öcalan tarafından direktif haline getirilmesiyle sürdürülecek.

Ancak yukarıda belirttiğimiz gibi bu o kadar kolay olmuyor. Burjuva klik çekişmeleri, Kürt sorununu üzerinden yeniden alevleniyor. “Barış grubu”nun yargılanma biçimi Ergenekoncuları çileden çıkartmaya yetiyor. “*PKK’lilere gösterilen ilgi, emekli generallere, profesörlere gösterilmiyor*” yaygarası başlatılıyor. Ergenekon sanıkları, kendilerinin de “barış grubu” gibi yargılanmasını talep edebiliyorlar.

“Barış grubu”nun gelmesiyle hızlanan süreç, buna karşı yükselen tepkilerle şimdilik duruldu. Yeni grupların gelmesi, esen şoven rüzgarın biraz dinmesiyle gerçekleşebilecektir. Fakat ilk grubun gelmesindeki gibi büyük gösterilere izin verilmeyecek. Sonuçta, PKK’nin yıllar önce gerçekleştirdiği ideolojik-siyasi tasfiye, fiziki tasfiye ile tamamlanacak. Ulaşılabilecekleri en ileri nokta da bu olacak.

Ancak Kürt sorunu varlığını korumaya devam edecek. Kürt halkı, “zafer” olarak sunulan şeyin teslimiyet olduğunu çok kısa sürede anlayacak. Ve bu durumu kabullenmeyecek. Kendi kaderini tayin edene kadar bu mücadele sürecek.

İlaç tekellerinin kar hırsının son noktası Domuz gribi

“Aşılama olmazsa, 21 milyon kişi domuz gribi- ne yakalanacak, bunların 8 milyon 800 bini hasta- nelere başvuracak, 90 bin kişi hastanelere yatırıl- cak, 15 bin 500 kişi yoğun bakıma yatırılacak ve 5 bin 500 kişi ölecek..”

Bu açıklama, bir ülkenin sağlık bakanına ait. Ve maalesef ki, bu bizim ülkemizin sağlık bakanı! Bu açıklamadan sonra da 43 milyon doz aşı siparişi verdiklerini söyleyince, akla ilk gelen *“Bu bakanın aşı üreten tekellerle ortaklığı var da aşılarla pazar mı yaratmaya çalışıyor?”* sorusu oluyor.

Roche ilaç tekelinin siyasi çevrelerden sağlık bakanlığı bürokratlarına ve bazı hastane yöneticile- rine kadar, geniş bir kesimle kurduğu soygun ağı- nın ortaya çıkışı, çok eski değil. Ya da son yıllarda bunun gibi peş peşe patlayan sağlıkta soygun skandallarını düşündüğümüzde, hükümet ve bürok- ratlarla ilaç tekellerinin baskı ve rüşvetle kurdukları ilişkilerin yabancısı değiliz. Ancak, bu tür ilişkiler sadece siyasi çevreler ve bürokratlara mı kurulu- yor?

Bilim çevrelerine bakalım. Her alanda tam bir ikiye bölünme var. İnternette araştırma yapmak istediğinde, akademik çevrelerin sözcülerini dinlediği- nizde, siyasetçiler arasında ve medyada bu bölün- me bütün açıklığı ile görülüyor. Bir kesim herhangi bir bilimsel çalışmaya bile dayanma ihtiyacı duyma- yan, en fazla Dünya Sağlık Örgütü’nün açıklamala- rını referans alan bir yaklaşımla, hükümet ile aynı görüşleri savunuyor, hastalığın çok tehlikeli olduğu- nu ve aşının mutlaka zorunlu olduğunu savunuyor. **Dünya Sağlık Örgütü’nün, tıpkı ülkelerin sağlık bakanları ve hükümetleri gibi, uluslararası ilaç tekelleri tarafından denetim altında tutulduğunu ve asıl amacının ilaç ve tıbbi malzeme tekelleri- ne yeni pazarlar açma olduğunu belirtelim.**

Diğer tarafta ise, koparılmak istenen fırtınanın bulutunu dağıtarak arkasındakileri göstermeye çalış- şanlar duruyor. **Türk Tabibler Birliği ve SES gibi sendikal kurumların da içinde yer aldığı bu ke- sim, özellikle aşı konusunda, yapılan bilimsel araştırmaların yetersizliğine vurgu yapıyor.** An- cak varolan sınırlı düzeydeki araştırmanın da aşı konusunda olumsuz bir kanı yarattığını özellikle belirtiyor. Mesela genetik olarak domuz gribiyle ay- nı yapıya sahip olan **H1N1 virüsüne karşı geç- mişte yapılmış aşılama sonrasına yaşanan ölüm ve sakatlanmaları örnek olarak gösteriyor- lar.** İkinci olarak, domuz gribi aşısının insan deney- lerinin yapılmamış olmasını gündeme getiriyorlar. Bu iki konu bile aşının güvenliği konusunda ciddi kaygılar yaratmakta ve yeterli bir araştırma yapıl- masını zorunlu kılmaktadır. Sorun ise tam da bu noktada ortaya çıkmaktadır.

Virüs çalışmaları, en son teknolojiyle donanmış laboratuvarları, genetik ve viroloji konusunda en son bilgi birikimine sahip bilim insanlarını zorunlu kıl- maktadır. Böyle **laboratuvarlar, uluslararası tekel- lerin denetimindedir.** Bu tekeller, ya bizzat kendi-

leri yatırım yapıp dünya çapındaki en seçkin bilim insanlarını da toplayarak laboratuvarlar kurmaktadır- lar, ya da üniversite, enstitü ve devlet kurumlarını denetimleri altında tutmaktadırlar. Bu alanda yapı- lacak bütün araştırmalar ve sonuçları onların teke- lindedir. Ciddi bilimsel çevrelerin de açıkladıkları gi- bi, **domuz gribi virüsü de böyle laboratuvarlarda üretilmiştir.** Hastalığın kesin teşhisi, seyrinin taki- bi, aşı üretilmesi ve tedavisi gibi bütün bilgiler de bu tekellerin denetimi adlındadır.

Domuz gribi nereden çıktı?

Domuz gribi virüsünün, kuşlarda, domuzda ve insanlarda hastalık yapan H. İnfluenza A’nın alt gruplarının genetik alış-verişleri sonucu oluştuğu uzmanlar tarafından tespit edildi. Ancak bu genetik alış-veriş ortamının nasıl oluştuğu konusunda bilim çevrelerinde ciddi tartışmalar yaşanmaktadır.

Hatırlayalım, birkaç yıl önce kuş gribi konusun- da da ciddi bir panik yaratılmıştı ve tartışmalar alevlenmişti. Bugüne kadar insanlara bulaşmayan kuş gribi nasıl olmuştu da insanlara bulaşmaya başlamıştı. **En önemli tartışma ise virüsün biyo- lojik savaş unsuru olarak üretildiği yönündeydi.** Virüsün kuşlarla temas eden insanlara bulaştığı ancak insandan insana bulaşmadığı anlaşılmıştı. Kanatlı hayvanlarla temasın en aza indirilmesi ile salgın da bitmişti.

Domuz gribinin tam da bu halkayı tamamlaması büyük soru işaretleri uyandırdı. Yani **insandan in- sana bulaşmayan kuş gribi virüsü, domuzda ve insanda hastalık yapan virüslerle her nasıl ol- duysa bir araya geliyor, genetik alış-verişi sağ- layıp insandan insana bulaşma özelliği kazanı- yor.** Tam da bu noktada tartışmalar yeniden alev- lendi. Virüsler üzerine araştırmalar yapan, bu alan- da otorite olan bilim insanları, virüsü inceleyerek, laboratuvar ortamında oluşturulduğunu açıkladılar. İlk hastalık Nisan 2009’da Meksika’da ortaya çıktı. Bu çok anlamlıydı ve bu açıklamaları güçlendiriyor- du. Çünkü, **Meksika’da ormanların içinde gizlice faaliyet yürüten onlarca CIA laboratuvarlarının olduğu daha önceden biliniyordu.** Domuz gribi virüsünün buralardaki laboratuvarlarda üretildiğine dair bilim çevrelerinde ciddi görüşler ortaya konulu- yor.

Tanı nasıl konulur

Medya şimdiden ölümlerin çetesini tutmaya başladı, ama ölüm nedeninin teşhisinde bir belirsiz- lik var.

Türkiye’de virüs çalışması yapıp tanı koyabile- cek iki laboratuvar bulunuyor. İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi ve Ankara Refik Saydam Hıfzısıhha Merkezi laboratuvarları. Buralarda ise ancak, kaba- ca H. İnfluenza A tespit edilebiliyor. Yani alt tip tes- piti yapılamıyor. Bir de bu iki laboratuvara, Dünya Sağlık Örgütü’nün ürettiği, duyarlılık derecesi düşük olan test kitleri gönderildi. Bu testlerle ancak kaba-

ca tespitler yapılabilir. Kaldı ki bu testlerin sayısı sınırlı ve pahalı olduğu için ilk zamanlar kullanıldı- sa da son dönemde kullanılmıyor. Çünkü Sağlık Bakanlığı, her hastaya test yapmama kararı aldı. **Kesin domuz gribi tanısı koymak için virüsün genetik yapısını incelemek gerekiyor. Bunu ya- pacak teknoloji Türkiye’de bulunmuyor.**

Durum buyken, yerel bir hastanenin, domuz gri- bine kesin teşhisi koyma ya da ölen kişinin kesin olarak domuz gribinden öldüğünü açıklama imkanı yoktur. Yapılanlar daha çok medyaya dönük maga- zinsel haberlerdir. Tabi ki bu hükümetin başından beri izlediği panik yaratma politikasını da destekle- mektedir.

Yaz aylarında ilk hastaları hatırlayalım. Hava- alanlarında termal kameralar kurulmuştu. Yolcuları, uzaylı gibi giyinen sağlıkçılar karşılıyordu. Ya da Haseki Hastanesi’nin çevresinin güvenlik şeridiyle çevrilme görüntülerini medyadan hatırlıyoruz. Has- talar karantinaya alınıyordu.

Şu anda böyle önlemler alınmıyor. Bunun iki önemli nedeni var. Birincisi, salgının birinci dalgası, kış mevsiminde olan Meksika gibi güney yarım kü- re ülkelerinde yaşandı. Buralarda yaşananlardan anlaşıldı ki, domuz gribi beklediği gibi çok ağır seyretmiyor. Bütün dünyaya medya aracılığı ile ak- tarıldığı gibi milyonlarca insanı öldürmüyor. İkincisi ise, binlerce insanın hastalandığı bir ortamda hem sağlık kuruluşu yetmez, hem de bu kadar insanı bir araya toplamak salgının daha da yayılmasına yol açabilir.

Ancak bütün dünyada hastalar takip ediliyor. Çünkü, daha önce yaşanan salgınlarda, salgın da- ha geniş kesimlere yayıldıkça, virüs genetik olarak şekil değiştiriyor ve daha öldürücü hastalıklara yol açabiliyor. Bu yüzden bütün dünyadaki hastalardan belli sayıdaki örnek Dünya Sağlık Örgütü laboratu- varlarına gönderilerek bu takip ediliyor. Tabi ki, do- muz gribi virüsünün laboratuvarlarda üretildiği tartış- malarını hatırlarsak, böyle bir dönüşümün kendili- ğinden olacağı gibi, dışarıdan yapılan bir müdahaleyle de olabileceği akıldan çıkartılmayıp rahatla- maya girmemek gerekir.

Dünyada normal mevsimsel gripten yılda 250 ile 500 bin arasında insan ölüyor. Domuz gribinin bu derece bile ölümcül olmadığı anlaşılmış durum- da. Ancak özel olarak dikkat edilmesi, korunup er- ken teşhis edilerek tedavi edilmesi gereken riskli gruplar bulunuyor. Bunlar, solunum yolu hastalığı,

astım, kalp ve diyabeti olanlar, küçük çocuklar , hamileler ve bağışıklık sistemi zayıf olan kişilerdir.

Aşı güvenli ve etkili midir?

Elimizde aşının güvenli olduğuna dair yeterli veri bulunmamaktadır. **Aşıya insan deneyleri yapılmadan ruhsat alınarak ülkelere gönderilmiştir.** Bu durum, salgının hızla yayılması karşısında zaman olmamasıyla gerekçelendirilmektedir. Ayrıca aşı bütün dünyada aynı anda yapılmaya başlandığı için buradan da bir veri birikimi bulunmamaktadır. Bir ilaç firmasının insan deneyi yaptığı konusunda söylenti niteliğinde bilgiler bulunmaktadır ancak, bu araştırmanın verileri ortaya konulmamıştır. Aşı çalışmaları bile birkaç ay önce başladığı için, yapıldığı söylenen insan deneyleri, daha uzun sürelerde ortaya çıkacak yan etkilerini göstermesi mümkün değildir. Araştırmaların devam etmesi gerekmektedir.

Aşının güvenli olduğuna dair elde bilimsel veriler olmasına rağmen, önemli yan etkilere yol açtığına dair geçmişte yaşanan örnekler bulunmaktadır. 1976 yılında, ABD’de, genetik yapısı domuz gribine çok benzeyen ve yine bir H1N1 virüsünün neden olduğu salgına karşı yapılan 40 milyon aşıdan sonra 400-500 kişide Guillain-Barre Sendromu denilen felç yapan bir sinir sistemi hastalığına yol açmıştır. Domuz gribi de H1N1 virüsü olduğu için ciddi ve yerinde bir endişe ve araştırılması gerekir. Birinci Körfez Savaşı’na katılan Amerikan askerlerine yapılan aşıdan sonra da ölümler ve önemli yan etkiler görülmüştür.

Aşının yan etkilerinden ana madde olan ölü virüsün parçaları, adjuvan ve civa sorumlu tutulmaktadır.

Domuz gribi aşısı, normal grip aşısından farklıdır ve yan etkilerinin normal aşıdan daha ağır olacağı zaten tahmin edilmektedir.

Aşının yan etkilerinden sorumlu tutulan maddelerden birisi de aşının etkisinin güçlendirilmesi için kullanılan adjuvan denilen maddedir. **Aşılarda adjuvan kullanılması tıbbi değil tamamen ticaridir. Aşıya katılan ölü virüs parçalarının miktarı azaltılıp, adjuvan katılarak maliyet düşürülmektedir.** Yani üretici tekeller, karlarına kar katabilmek uğruna insan sağlığını hiçe saymaktadırlar. **Amerika’da kullanılan aşılarla ve bir skandalla ortaya çıktığı gibi, Avrupa’da politikacı ve “seçkin insanlara” yapılan aşılarla bu katkı maddesi bulunmuyor.**

Diğer bir katkı maddesi ise civadır. **Civanın etkisi yıllar sonra ortaya çıkmaktadır. Organ hasarı ve kanser oluşturma riski vardır.**

Diğer taraftan, aşı, domuz gribine en yakın virüsten üretilmektedir. Bu nedenle **aşının etkili olup olmayacağı da bilinmemektedir.** Ayrıca grip virüsleri mutasyonlarla sürekli biçim değiştirmektedir. Bu nedenle sürekli ve güçlü bir koruyuculuk yakalamak zordur. Bunca zararlı yan etki beklenen aşının koruyuculuğu konusunda da yeterli bir bilgi yoktur.

Bütün bu kaygı, risk ve uyarılara rağmen dünyada ve Türkiye’de aşı uygulamaları başlamıştır. Bütün bilimsel çevreler ve Dünya Sağlık Örgütü, belli bir sayıda insanda yan etki beklemektedir. **Aşı uygulamaları aynı zamanda aşının insan deneyi olarak da değerlendirilmekte etkilerinin neler olacağı test edilmektedir.**

Türkiye, Glaxo Smith Kline’a 25 milyon doz, Novartis’e 15 milyon doz, Sanofi-Pasteur’a 3 milyon doz aşı siparişi vermiş bulunmaktadır.

Sonuç olarak, öncelik korunmaya verilmelidir. Direnci güçlü ve risk grubunda yer almayan insanlarda iyi bir bakım ve istirahatle kendiliğinden ya da tedaviyle iyileşebilen bir hastalıktır. Riskli gruba girenlerde daha sıkı koruma önlemleri almak gerekmektedir.

Katillerin yakasını bırakmayacak Ölen Kürt çocuklarının elleri

28 Eylül’de Diyarbakır’ın Lice ilçesindeki Şenlik Köyü’nde hayvan otlatan 12 yaşındaki Ceylan Önkol askerlerin havan atışının isabet etmesi sonucu yaşamını yitirdi.

Bu ölen ne ilk çocuktu, ne de son olacaktı. Kürt çocukları sürekli ölümle iç içe yaşıyorlar. Ya mayın patlaması sonucu, ya asker-polisin açtığı ateş sonucu, ya da işkencelerde ölüyorlar. Yıllardır her türlü baskı ve asimilasyona maruz kalan Kürt halkının geleceği olan çocuklar, böyle dizginlenmek isteniyor. Yapılan bir araştırmaya göre, 1989 yılından 2009 yılına kadar son 20 yılda 425 çocuk (yani neredeyse ayda 2 çocuk), güvenlik güçleri tarafından öldürülmüş. Ki bunların büyük bir kısmını Kürt çocukları oluşturuyor. Tıpkı Filistin’deki gibi Kürt çocukların ölümü de olağanlaşmış durumda.

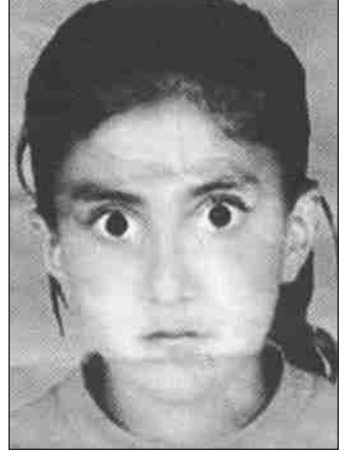
Ceylan’ın ölümünün ardından yükselen tepkiler üzerine ordu, bir yalanlama yayınladı. Ölümün havan topundan olmadığını açıkladı. Tıpkı daha önceki ölümlerde olduğu gibi, kendini aklamayı tercih etti. Kameraların önünde kolu kırılan çocukların görüntüleri henüz tazelikliğini korurken... Newroz gösterilerinde Yahya Menekşe’lerin düşüşleri gözler önündeyken... 12 yaşındaki Uğur Kaymaz’ın vücudundan 13 kurşun çıktığı unutulmamışken...

Ceylan henüz 12 yaşındaydı. Daha o yaşında hayvan otlatarak hayatın yükünü omuzlamıştı. Havan topu isabet etmeseydi, eline oyuncak diye alacağı bir mayınla son bulacaktı belki de hayatı... Ya da belki de, tıpkı Uğur gibi kurşunlar yağacaktı narin bedenine... Parlayan kara gözlerinin taşıdığı umut, bugün fotoğraflarda yaşıyor...

Küçük bedenlerinde ne büyük yükler taşıdılar onlar. Kimisi boya sandığını aldı eline, kimisi pazarda satıldı, kimisi okula bile gidemedi... Oyuncağı, giyecek ceketi olmadı. Televizyon görüntülerinde hep sevindirilecek birer meta olarak sundu onları burjuvazi. Eylemlere katılmasınlar diye futbol topuyla, ayakkabıyla kandırılmaya çalışılanlardı onlar. Yardım adına dağıtılan ramazan erzaklarını almaya utanan anne babaların öne sürdükleriydi. Ve Ceylan gibi çobanlık yapanlardı.

Evet Ceylan Önkol’u öldüren bir havan topuydu. Ölüm her an onları buluyor. Artık eylemlerle büyüyen, barikatlarda olgunlaşan bir nesli temsil ediyor Kürt çocukları... Ceylan gibi, Uğur gibi... Başına gaz bombası isabet edip de 18 aylıkken ölen Mehmet bebek gibi...

Onların katilleri belli... İnkâr etseler de onları herkes tanıyor... Kürt çocuklarının elleri, katillerin yakalarını hiç bırakmayacak... Minik hayatlarından yükselen öfkeler soracak hesabını bu ölümlerin.

Gazi’de yıkım hazırlığı

Seçimler zamanında düzen partilerinin en çok kullandığı demagojilerden biri, gecekondü bölgelerinde “sizlere tapularınızı vereceğiz” olmuştur. Yıllardır bu yöntemle kitleleri kandırmaya çalışıyorlar. Fakat seçim sonrası buralara sadece yıkım için geliyorlar.

Son seçimlerden sonra da böyle oldu. Birçok bölgede yıkımlar başladı. Evlerini yıktırmak için direnen halka, vahşi biçimde saldırıldı. Yıkım ekipleri, çevik kuvvetle birlikte sabaha doğru girdiler bu yoksul semtlere.

Son zamanlarda yeni yöntemler de geliştiriyorlar. Bunlardan biri de, halktan yıkım yapılmaması karşılığında para istemek. Yani eline-avcuna geçen sınırlı para ile çoğu kez aç kalma pahasına başını sokacak bir ev yapan halka, yaptığı evi yeniden satmaya kalkıyorlar! Son olarak Sultangazi-Sekizevler gecekondü bölgesinde yaşayan emekçi halka, 10 ila 60 bin arasında para cezaları yağdırıldı.

Bizler Gazi Mahallesi PDD okurları olarak bölgeye gidip emekçi aileler ile görüşmeler gerçekleştirdik. Bölegede yaşayan aileler ile sorunun sadece para cezası olmadığını, sorunun kentsel dönüşüm projesi olduğunu konuştuk. Er yada geç devletin bölgeye saldıracağını ve bu saldırıyı geri püskürtmenin tek yolunun örgütlenmek olduğunu belirttik. Bunun gereklerine hazır olduğunu söyleyen emekçi halk, öfkeli ve tepkiliydi. Böyle bir saldırıya örgütlenmiş bir direniş ile karşılık vereceklerini söylediler.

Evlerimizi yıktırmayacağız!

Direne direne kazanacağız!

Gazi Mahallesi PDD Okurları

Üniversitelerde Bakan'lara protestolar

Yeni öğretim yılı, üniversitelerde protesto eylemleriyle başladı. Protesto eylemlerinin en çarpıcı olanları ise, bir etkinliğe katılmak üzere üniversiteye gelen Bakan'lara dönük protestolardı. Üniversite öğrencileri, alkışlı protesto, teşhir konuşmaları, hatta bazı kampüslerde doğrudan eylem gerçekleştirerek Bakan'ları konuşamaz, kampüste barınamaz hale getirdiler. Bakan'ların çoğu eylemlerin etkisiyle, konuşma yapamadan okulu terketmek zorunda kaldı.

Üniversite öğrencileri, özellikle son harç zamları nedeniyle hükümete karşı oldukça tepkililer. Bu tepkiler, son dönemde artan saldırılarla da birleşerek güçleniyor. Devrimci öğrencilerin önderliğinde örgütlenen protesto gösterileri, öğrencilerin geniş bir kesimi tarafından destekleniyor. Öğrenci gençliğin, yeni öğretim yılına bu tarzda, militan-etkili ve geniş kesimlerin desteğini kazanan eylemlerle başlamış olması, gençliğin mücadelesi açısından önemli bir adım. Artık Bakanlar ve bürokratlar, öğrencilerin arasına bu kadar rahat giremeyecek, üniversite kampüslerinde istedikleri gibi pervasızca konuşmalar yapamayacak, toplantılara, etkinliklere sorunsuz katılamayacaklar.

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrencileri, okula gelen **Bakan Cemil Çiçek**'i protesto ederek okuldan kovdular. Cemil Çiçek, 2. Türkiye-Avrupa Demokrasi Forumu'na katılmak üzere okula gitmişti. Ancak öğrencilerin protestosu sonucu, konuşma yapamadan okuldan kaçmak zorunda kaldı. Çiçek'in konuşması başlamadan önce, bir öğrenci yaptığı konuşmayla Çiçek'i teşhir etti. Ayağa kalkarak konuşan öğrenci *"Bu ülkede 12-14 yaşındaki çocuklar asker kurşunlarıyla sorgusuz-sualsiz öldürülmekte, Engin Cebirler öldürülmekte. Türkiye'de yaşam çok pahalı. Şu anda kendisini protesto ediyorum, böyle bir ülkeyi yönettiği için"* dedi. Salonunda bulunan diğer öğrenciler de alkışlarıyla protesto eylemi gerçekleştirdiler. Protesto üzerine "demokrasi"den söz etmeye hazırlanan Çiçek'in sözleri, toplantının polis kordonu altında yapıldığını hatırlatan öğrencilerin müdahalesiyle kesildi. Bu durum üzerine Çiçek, konuşmasını bu şartlar altında yapamayacağını belirterek okulu terk etti.

Ankara Üniversitesi'nde protesto edilen bir başka bakan da **Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay** oldu. 12 Ekim tarihinde, Ankara Üniversitesi ile Türk Kültür ve Sanatları Ortak Yönetimi'nin düzenlediği 2. Cengiz Aytmatov Günleri'ne konuşmacı olarak gelen Günay, Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi öğrencilerinin protesto eylemine maruz kaldı. Etkinlik, öğrencilere kapalı olarak yapılacaktı. Bu durumda, öğrenciler de bakanı çıkışta karşıladılar. Sloganlar atan öğrenciler, Bakan'ı okullarından kovduktan sonra, Orta Bahçe'ye giderek yaptıkları eylemin amacını anlattılar.

Bakan protestosu kervanına **Kocaeli Üniversitesi** öğrencileri de katıldı. **Bakan Nihat Ergün**,

Ertuğrul Günay, DTCF'de

Ümittepe yerleşkesinde yapılan 2009-2010 akademik yıl açılış törenine davetliydi. Ancak öğrencilerin davetlisi değildi. Kongre merkezine alınmayan öğrenciler, jandarma ve özel güvenlik tarafından kurulan barikadı aşmak üzere eylem yaptılar. Eylem sırasında üniversitenin özel güvenlikçileri, öğrencileri durdurabilmek için biber gazı ve cop kullandı. Eylem sonrasında alternatif bir açılış gerçekleştirerek türküler söylediler ve halay çektiler. Eylemde açıklama yapan öğrenciler, bakanı protesto ettiler.

Eskişehir Anadolu Üniversitesi öğrencileri tarafından protesto edilen bakan ise, **Devlet Bakanı ve Başmüzakereci Egemen Bağış** oldu. 23 Ekim günü, üniversitede düzenlenen "Türkiye-AB ilişkilerinin geleceği ve beklentiler" konulu panele katılan Bağış, konuşmak üzere kürsiye çıktığı sırada, dinleyiciler arasında bulunan bir öğrenci ayağa kalkarak konuşmaya başladı. Salondaki sivil polisler, öğrencinin ağzını kapatarak salondan çıkarmaya çalıştı. Bağış, *"AB standartlarında insanların üç dakika bağırıp çağırma hakkı vardır, bırakın konuşsun"* diyerek protestoya karşı "hoşgörülü" bir imaj yaratmaya çalıştı. Ancak protestocu öğrenci, sivil polisler tarafından çıkartıldı.

Devlet bakanı olmamakla birlikte, **Bilgi Üniversitesi**'nde konuşma yaptığı sırada **İMF Başkanı Strauss Kahn**'a ayakkabı fırlatılması da bu yazıya ekleyebiliriz. İMF Başkanı, tıpkı Obama gibi, üniversitede istediği gibi konuşabileceğini, pervasızca üniversitede gezebileceğini düşündü. Herhangi bir sorun çıkmaması için, tek tek özel olarak seçilmiş öğ-

renci ve basın mensuplarının karşısına çıktı. Ama orada bile, hiç beklemediği bir biçimde, kafasına ayakkabı fırlatıldı.

Geçtiğimiz öğretim yılında üniversiteler, Bilkent Üniversitesi'nde konuşma yapmak isteyen Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ın protestosu ile kapanmıştı. 21 Haziran tarihinde, oğlunun mezuniyet töreni için Bilkent Üniversitesine gelen Akdağ, öğrencilerin şiddetli protestosu ile karşılaşmıştı. *"Kendimi bir üçüncü dünya ülkesinin üniversitesinde sandım"* diyen Akdağ, protestolara tepki göstermişti.

Yeni öğretim yılı ise, pekçok okulda birden bu protestolarla başladı. Öğrencilerin tepkisini daha fazla büyütme isteyen bakanlar, bu protestolarda genel olarak daha "hoşgörülü" ya da umursamaz görünmeye özen gösteriyorlar. Ancak, protesto eylemlerinin şiddeti de artıyor. Bu durum, bakanları da tedirgin ediyor. Önümüzdeki dönemde, üniversitelere gitmek isteyen bakanlar, öğrencilerin tepkilerini de hesaba katmak zorunda kalacaklar.

Liselerde baskılar...

Okullardaki baskılar gün geçtikçe artıyor. Okul giriş ve çıkış saatlerinde okul kapısında resmi yada sivil faşistler durmaktadır. Okullarımızda sadece Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) tarafından uyarlanmış kitaplarımızı okumamızı, hayattan uzak kalmamızı istiyorlar.

Polis terörü yaygınlaşmaya devam ediyor. Geçen eğitim yılının sonunda yürürlüğe konulan yasa ile, her okunun önüne bir resmi polis ekibi konuluyor artık. "Güvenliğimizi sağlamak için" diyorlar. Fakat güvenlik adı altında birçok şeyi gözlemek ve ajanlık yaptırmak için bulunuyorlar. Okul önünde herhangi bir hareket, polisten şiddet görmemize neden oluyor. En yakın örnek; Ankara Ticaret Meslek Lisesi dokuzuncu sınıf öğrencisi EG'nin okul çıkışında polis tarafından feci bir biçimde şiddet görmesidir. Aynı şekilde İnce Su Lisesi önündeki polisin öğretmenlere hakaret savurması, Tuzlu Çayır Lisesi rehber öğretmen odasının polise verilmesi ve Alibeyköy Lisesi'nde polisin öğrencileri okul önünde kovalamasını sıralayabiliriz. Kapıda herhangi bir sivilin durması, hemen araca bindirilip GBT'ye sokulmasına yetiyor.

Polis faşist baskısını hayatın her alanında gösteriyor. Yeni yeni yasalarla da okullara iyice sokuldular. İleride her okulda bir polis bürosu olursa hiç şaşırılmayacağız. Herkesin gözünde boş görünen ve aslında öğrencilerin en çok ihtiyaç duyduğu rehberlik (piskoloji danışmanlığı) odası polise veriliyor mesela. Bu, okullarda polis bürosu açılmasının ilk adımı.

Biz öğrenciler bu duruma karşı örgütlenmeliyiz. Örgütlü gücümüzle açık ve net bir şekilde tavrımızı ortaya koymalıyız. Bütün öğrenciler bu durumdan son derece şikayetçi çünkü. Öğrencilerin aklına *"acaba okuluma rahatça gidebilecek miyiz"* sorusu geliyor. Biliyoruz ki, polisin olduğu her yerde faşist baskıların yanı sıra, uyuşturucu ve çeteleşme de artıyor. Son yıllarda basına yansıyan haberlerde her çetede bir polisin ve askerin olduğunu öğreniyoruz. Kanunu korumak ve güvenliği sağlamak işin maskesi. Asıl sorun öğrencilerin örgütlenmesini engellemektir.

PDD okuru bir lise öğrencisi

Süleyman Çelebi'ye silahlı saldırı

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, 4 Ekim'de DİSK Genel Merkezi'nde silahlı saldırıya uğradı. Ayağından yaralanan Süleyman Çelebi, kaldırıldığı hastanede ameliyata alındı. Tedavisi bittikten sonra da taburcu edildi.

Basında yer alan "borç için vuruldu" iddialarına yanıt veren Çelebi, "Ülkemizin yoğun gündemi içinde Genel Başkanlığını yürütmekte olduğum DİSK'in, şahsıma yönelik bu saldırı ile gündemde yer alması beni çok üzmüştür. Bir üzüntüm de, saldırı ile ilgili yayınlanan haberlerdir... Şunu ifade etmek isterim ki, saldırgan şahsın ifadelerine dayanılarak yapılan haberler gerçek dışıdır. Benim, saldırgan Rıza Tunçbilek ile hiçbir ticari ilişkim yoktur, hiçbir zaman olmamıştır. Bu şahısla herhangi bir alacak verecek ilişkim de yoktur" dedi.

Çelebi'nin tam da IMF-DB zirvesinin yapılacağı günün arifesinde böyle bir saldırıya uğraması dikkat çekiciydi. Çelebi, vurulmadan önce aralarında DİSK'in de bulunduğu sendika ve kitle örgütlerinin IMF-DB'yi protesto eylemine katılmıştı. Bir gazetecinin 1 Mayıs'a atıfta bulunarak sorduğu "kırmızı tişörtünüzü giymemişsiniz" sorusuna, "onu 6 Ekim'de giyeceğim" yanıtını vermişti. Fakat Çelebi, yaralı olduğu için 6 Ekim'deki gösteriye katılamadı.

DİSK başkanları ve üyeleri daha önce de çeşitli saldırılara maruz kaldılar. Bunların içinde en bilineni, 12 Eylül öncesi DİSK Başkanı Kemal Türkler'in sivil faşistler tarafından öldürülmesidir. DİSK, her ne kadar gerçek anlamda bir sınıf sendikacılığı yapmasa da, devletin ve sivil faşistlerin hedefi olmaktan kurtulamamıştır. Başındaki "devrimci" sıfatı bile, ona yönelik saldırıların gerekçesi olmuştur. Bugün DİSK'in başkanı olan Süleyman Çelebi, özellikle son üç yıldır 1 Mayıs'ların Taksim'de kutlanması mücadelesinde öne çıkmaktadır. Keza işçi sınıfına dönük saldırılarda da Çelebi'nin yer yer çıkışları olmaktadır. Bu durum, faşistler tarafından Çelebi'yi hedef haline getirmiş olabilir. Fakat bu saldırıyı siyasi bir nedenle değil de, kişisel-ticari bir ilişki şeklinde sunmak isteyebilirler. Çelebi'nin açıklamaları da bu yönü güçlendirmektedir.

Süleyman Çelebi'ye yapılan saldırıyı kınıyoruz. Saldırıdan sonra birçok eylemle bu saldırı protesto edilmiştir.

Kızıl Bayrak gazetesinin satışına saldırı

İstanbul Topkapı Cevizlibağ'da üstgeçit üzerinde Kızıl Bayrak dağıtımını yapan gazete çalışanlarına 13 ve 20 Ekim tarihlerinde, iki hafta üst üste zabıta ve sivil faşistler tarafından saldırı düzenlendi. Zabıta ve sivil faşistlerin "gazete-yi satamazsınız" uyarısının arkasından, ellerinde sopalarla hazırlıklı gelmiş olan 15-20 kişilik sivil faşist grubu saldırıya geçti. Saldırıların Kızıl Bayrak çalışanları çeşitli yerlerinden yaralandılar.

Saldırıların, Kızıl Bayrak okurları tarafından İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde gerçekleşen eylemle protesto edildi. Eylemde yapılan açıklamada, son aylarda medyaya yansıyan zabıta terörü haberleri aktararak, zabıta ve sivil faşistlerin, "belediyenin polis timi" olarak kullanıldığı belirtildi.

Gözaltılar, işkenceler, yayın toplatmalar...

- ✓ Abdullah Öcalan'ın Suriye'den çıkarılmasının yıldönümü dolayısıyla Cizre'de yapılan eylemlere saldıran polislerin attığı gaz bombası evinin balkonunda başına isabet eden 18 aylık bebek Mehmet Uytun 20 Ekim'de Diyarbakır Devlet hastanesinde öldü.
- ✓ 24 Ekim'de Konya'da Alperen Ocaklarından sivil faşistler DTP ilçe binasına saldırdı. "Barış grupları"nın karşılama eylemini bahane eden devletin kışkırtmasıyla harekete geçen sivil faşistlerin saldırısı sonucu, 10 DTP'li bir müddet binada mahsur kaldı.
- ✓ İskenderun Cezaevi'nde kalan adli tutuklu Ekrem Bardakçı'nın tedavisi engellenerek öldürüldü. Beyninde ur çıkan Ekrem Bardakçı 19 Ekim'de kaldırıldığı Adana Numune hastanesinde öldü.
- ✓ Tekirdağ 1 Nolu F Tipi cezaevinde kalan Fehmi Karaman adlı tutsağa doğum günü hediyesi olarak gönderilen puşiye, yasak olduğu gerekçesiyle cezaevi idaresi tarafından el konuldu. Puşinin yasak olduğuna dair ise herhangi bir madde bulunmuyor.

Karakolda işkence var, ölüm var!

- ✓ Avcılar'da parkta şarap içtiği gerekçesiyle gözaltına alınan Aydın Üniversitesi öğrencisi 21 yaşındaki Güney Tuna, polis tarafından dövülerek komalık edildi. Dayak, hem gözaltına alınma sırasında, hem de karakolda sürdü. Bir tanığın gizlice kameraya çektiği görüntüler, yapılan işkenceyi bütün açıklığıyla gözler önüne sererek, polisin bir kere daha suçüstü yakalanmasına neden oldu. Serbest bırakıldıktan sonra hastaneye götürülen Güney Tuna'nın, işkence sonucunda dizinde ve bacağında kırık olduğu, beyin kanaması geçirdiği raporla belgelendi.
- ✓ Kürt açılımı kapsamında Habur'dan giriş yapan PKK'lileri karşılamak üzere Şırnak'a giden DTP'li Resul İlçin, miting dönüşünde Batman'a giderken polis tarafından gözaltına alındı. Karakola götürülen İlçin işkenceyle katledildi. İçeride sadece 15 dk kalan İlçin'in kanlar içindeki cenazesi, yakınlarına teslim edildi.
- ✓ 2 Kasım'da Kocaeli'nin Darıca İlçesi'nde İstasyon Polis Merkezi'nce gözaltına alınan 23 yaşındaki Ahmet Cömert nezarethane'de öldürüldü. Her zamanki gibi yine zanlının "kendini astığını" iddia eden polisler, suçlarını gizleme telaşına girdiler. Ahmet Cömert'in ailesi ise polisin işkence yaptığını belirtti.
- ✓ 31 Ekim'de Atışehir Esatpaşa Mahallesi'nde Yürüyüş dergisi dağıtan Yücel Tolu ve Vural Geleş sivil polisler tarafından gözaltına alındılar. 1.5 saat keyfi bir şekilde karakolda tutulan Yürüyüş dağıtımcıları tehdit ve darplara maruz kaldı.
- ✓ Kartal Soğanlık'ta oğlunu okuldan almak için okula giden Diyarbakırlı Fero Aytemur, TEM'de görevli bir polisin saldırısına uğradı. Küfürler eşliğinde Aytemur'a saldıran Yunus K. adlı polis, Aytemur'un karşı koymasına üzerine silahını çekti ve namluyla Aytemur'u yaraladı. Kartal Devlet Hastanesi'nden 20 günlük iş göremez raporu alan Aytemur, polis hakkında suç duyurusunda bulundu.
- ✓ Urfa'nın Suruç ilçesinde 29 Ekim'de İstiklal Marşı'na hakaret ettikleri gerekçesiyle gözaltına alınan iki gence 140'ar lira para cezası kesilirken, karakolda kaba dayığa maruz kaldılar.

Gazete ve dergilere toplatma ve kapatma cezaları

- ✓ Azadiya Welat gazetesi İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararıyla bir ay süreyle kapatıldı. Gazetede yayınlanan Öcalan'ın açıklamaları ve haberleri kapatmaya gerekçe gösterildi.
- ✓ Yürüyüş dergisinin 25 Ekim 2009 tarihli 195. sayısı toplatıldı ve bir ay süreyle kapatıldı. Toplatmaya gerekçe olarak ise 14,15 ve 16. sayfada yayınlanan yazılarda PKK propagandası yapıldığı belirtildi.
- ✓ İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi 8 sayfalık olan Özgür Görüş gazetesini, 9. sayfasında yer alan yazıları gerekçe göstererek toplattı ve "PKK propagandası yapıldığı"ni belirterek bir ay kapatma verdi.

Türkiye'nin “ekseni”!?

Son aylarda en çok tartışılan konulardan biri de, Türkiye'nin dış politikasında bir “eksen kayması” yaşanıp yaşanmadığıdır. Uzun yıllar AB'ye üye olmak için uğraşan fakat bunu bir türlü gerçekleştiremeyen, son gelinen noktada “imtiyazlı ortaklık” gibi bir statü dayatılan Türkiye, AB macerasından bıkip acaba yüzünü “Doğu'ya” mı dönüyordu?

Son dönemde Ortadoğu ülkeleriyle geliştirdiği ilişkiler, bu sorunun daha sık sorulmasına neden oldu. Müslüman bir ülke ve Osmanlı'nın devamcısı olması, dolayısıyla kültürel ve tarihsel bağlarla Doğu'ya yakınlığı, bu tür yorumları güçlendirdi. Özellikle de AKP hükümetinin İslamcı kimliği ve Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun “Yeni Osmanlıcılık” tezleri, “eksen kayması” tartışmalarına zemin oluşturmuyordu.

Ekim ayında bu tartışmalar daha da alevlendi. Çünkü Türkiye bu ay içinde bölge ülkeleriyle çok önemli görüşmeler ve anlaşmalar yaptı. İki kez, hem de üst düzeyde yapılan Irak ziyareti, İran ziyareti öncesinde Erdoğan'ın sarfettiği sözler, Suriye ile yapılan yeni anlaşmalar, aynı günlerde İsrail'in tatbikata alınmaması, Pakistan'da darbe girişimini engelleme ziyareti, Ermenistan'la imzalanan “tarihi” protokol, vb...

Son gelişmeleri arka arkaya sıraladığımızda, Türkiye'nin dış politikasında baş döndürücü bir trafik yaşandığını ve bugüne dek kilitlenen birçok soruna el atıldığını görüyoruz. Peki bu durum, gerçekten bir “eksen kayması” olarak değerlendirilebilir mi?

Bunun yanıtı, aslında dünyanın “ekseni”nin nereye evrildiğinde saklı. Ve onun merkezinde yer alan Ortadoğu'daki gelişmelere daha yakından bakmaya...

Irak'ta yeni dönem

Ekim ayı içinde Türkiye, Irak'a üst üste iki ziyaret yaptı. Biri 15 Ekim'de Başbakan **Erdoğan başkanlığında bir heyetti ki, bu “barış grubu” adı altında PKK'lilerin Türkiye'ye gelmesinden önceki günlere rastlıyordu.** Erdoğan-Talabani görüşmesinde, bu konu da gündeme alındı. Ve tabii birçok anlaşmaya imza atıldı.

İkincisi, Ekim ayının sonlarında Dışişleri Bakanı Davutoğlu başkanlığında gerçekleşti. Bu ziyareti farklı kılan, Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi (IKBY) ile bakanlık düzeyinde doğrudan görüşülmesiydi. Bu aynı zamanda **IKBY'nin resmen tanınması anlamına geliyordu.** Dışişleri Bakanı Davutoğlu, Sanayi ve Ticaret Bakanı Zafer Çağlayan başkanlığındaki kalabalık heyet, “Irak'ın ekonomi başkenti” dedikleri Basra'ya gittiler önce. Heyette çok çeşitli sektörlerden 80 işadamı vardı. Ve Bakan Çağlayan onlar adına şu öneriyi götürdü: *“Türk iş adamlarının buraya yatırım yapması için ihtiyaç olan finans karşılığında, Irak Türkiye'ye petrol versin!”*

Türkiye'nin Irak'a ihracatının yaklaşık 4 milyar dolar olduğu söyleniyor. Bunun gelecek yıl 7 milyar dolara çıkması hedefleniyor. Ve Irak ile son zamanlarda 48 anlaşma imzalanmış durumda. Son görüşmelerde Irak-Türkiye sınırında iki kapının daha açılmasında mutabakata varıldığı da söyleniyor.

Bunlar için ekonomik boyutu. Diplomatik ve siyasi boyutları da buna eklemek lazım. Davutoğlu başkanlığında gerçekleşen son ziyarette, **Basra ve Musul'da Türkiye'nin başkonsolosluğu açıldı.** Kürt Bölgesi'nin başkenti olan Erbil'de de yakın zamanda konsolosluk açılacağı söylendi. Davutoğlu, Barzani ile birlikte yaptığı basın açıklamasında “ortak bir vizyonu” paylaştıklarını ifade etti. Gelecek günlerin daha güzel olacağı vaadinde bulunduktan sonra, **“Sayın Barzani gibi basiretli liderlerin bunu kuracağına inanıyorum”** dedi. Daha düne kadar “aşiret ağası” diye küçümsedikleri Barzani'nin “basiretli lider” olarak yüceltilmesi, yaşanan değişimin en çarpıcı göstergesiydi.

Barzani de bu değişimi yanıtsız bırakmadı. Bir kez daha “Kürt açılımı”nı desteklediklerini açıkladı ve “Türkiye ile işbirliği içindeyiz” dedi.

Kritik ülke İran

“Eksen kayması” tartışmalarında İran özel bir yer tutuyor. Bilindiği gibi İran, uzun süredir ABD'nin hedefe çaktığı bir ülke. İran'ın “nükleer silah” çalışması, çoktandır ona yönelik saldırıların gerekçesi haline getirilmiş durumda. O yüzden İran'la ilişkiler bu konuya nasıl yaklaşıldığı üzerinden kuruluyor.

Erdoğan, Ekim ayı sonunda İran'a gitmeden önce yaptığı açıklamalarla yine dikkatleri üzerine çekti. *“İnsani amaçlı nükleer enerjiyi kullanmak her ülkenin hakkı”* dedi mesela. Daha önce de *“İran'a niçin bu kadar yükleniliyor ki, İsrail ve ABD'de de nükleer silahlar var”* demişti. İngiliz The Guardian gazetesine verdiği demeçte de İran Cumhurbaşkanı Ahmedinecad için *“dostumuz olduğuna kuşku yok”* ifadesini kullandı.

Bu durum bazı gazeteciler tarafından Erdoğan'ın *“İran'ın avukatlığına soyunması”* olarak yorumlandı. Öte yandan TSK'nın farklı düşündüğü

hatırlatıldı. Çünkü yakın zaman önce TSK'dan yapılan açıklamada, İran'ın nükleer silahlara sahip olması “nükleer tehdit” olarak değerlendirilmişti. Amerika'nın füzesavar sistemini Türkiye'ye yerleştirme girişimi de bu gerekçeye dayandırılıyordu.

Erdoğan, İran ziyaretinde, başta İran Cumhurbaşkanı Ahmedinecad olmak üzere İranlı yetkililerle son derece sıcak görüntüler verdi. İran ziyareti öncesi söylediği sözlerle bunun zeminini hazırlamıştı. Fakat **kapalı kapılar ardında İran'ın uranyum zenginleştirmesinden ABD ve AB ülkelerinin duyduğu rahatsızlığı bildirip, İran'ı anlaşmaya zorlama ihtimali güçlüydü.** Zaten Erdoğan'ın İran ziyareti sırasında BM denetçileri de, Kum kenti yakınlarındaki uranyum zenginleştirme tesisi hakkında bilgi topluyorlardı. İran, Uluslararası Atom Enerji Kurumu'nun uranyum zenginleştirme anlaşmasına bazı değişiklikler yapılması kaydıyla onay vermişti. Ve bu durum ABD tarafından olumlu bir gelişme olarak değerlendirilmişti.

İsrail'le yaşanan kriz

Türkiye, Irak ve İran dışında, Suriye ile de ilişkileri son aylarda geliştirdi. Hem de sınırlardan geçişte vize uygulamasını kaldıracak ve ortak tatbikat yapma anlaşmaları imzalayacak kadar...

Suriye ile ilişkiler “stratejik işbirliği” düzeyine çıkarılırken, İsrail ile gerginlik son raddeye vardı. 12-23 Ekim tarihleri arasında Konya'da yapılacak olan, “Anadolu Kartalı” adlı NATO tatbikatına İsrail'in alınmaması, gerginliği artırdı. Aynı dönemde TRT'nin “Ayrılık” adlı dizisinde İsrail'in Filistin'e yaptığı katliamların işlenmesi, ilişkileri kriz noktasına taşıdı.

Tatbikata İsrail'in alınmaması üzerine Türkiye'den yapılan açıklamalar daha da çarpıcıydı. Dışişleri Bakanı Davutoğlu *“Gazze'de insani trajedi bu şekilde sürerken, bizim askeri bir görüntü vermemizi kimse bekleyemez”* dedi. Ve ekledi: *“Barış istikametine tekrar döndüğünde bu güven ilişkisi aynı ölçüde kurulur ve Türkiye kaldığı yerden bu görüşmeleri sürdürür.”* Erdoğan ise *“kamu vicdanına kulak vermek zorundayım”* diyordu.. Davos zirvesinde “one minute” çıkışıyla puan toplayan Erdoğan, yine kitlelerin hoşuna gidecek şeyler söylüyordu. *“Bu milli bir tatbikattır, kimlerin olacağının kararını da Türkiye verecektir.”*

Türkiye'nin başta İran, Suriye olmak üzere Ortadoğu ülkeleriyle ilişkilerini iyi tutması, görünürde de olsa İsrail'e karşı durmasını gerektiriyordu aslında. Dünyaca ünlü The Economist dergisi de bu duruma dikkat çekiyordu. *“Türkler Ortadoğu'yu 'istila' ediyor!”* başlıklı yazıda *“Türkiye'nin bu nazik yeni yaklaşımının bazı bedelleri de var”* deniyordu. Ve bunun en gözle görülür örneği olarak da İsrail ile ilişkiler gösteriliyordu. (Aktaran Radikal 31 Ekim 09)

Türkiye'nin “ekseni” tartışmalarına dış basının

da ilgisi büyük. Çünkü bu konu, Türkiye’den çıkarak Ortadoğu’yu ve dünyanın yeni şekillenişini doğrudan ilgilendiriyor. O yüzden de Türkiye’nin “ekseni” tartışmaları, dünyanın “ekseni”ne gelip dayanıyor. O zaman da işin içine doğrudan emperyalist ülkeler giriyor.

Dünyanın “ekseni”

Yazının başında “Türkiye’nin eksen kayması” tartışmalarına “dünyanın eksen” üzerinden bakılması gerektiğini söylemiştik. Çünkü **aslında “eksen” ile kast edilen, (her ne kadar “doğu-batı” şeklinde sunulsa da) Türkiye’nin emperyalist ülkelerle kurduğu bağımlılık ilişkisinin değişmesidir. Yani ABD-AB bloku içinde mi yer alacak, yoksa Çin-Rusya eksenine doğru mu kayacak?**

Türkiye’nin konumu hiç şüphesiz, emperyalist ülkelerin Ortadoğu’daki hakimiyetinde belirleyici bir rol oynamaktadır. **Türkiye, Ortadoğu’daki hegemonya savaşında “merkez ülke” durumundadır** çünkü. O yüzden de emperyalist ülkeler, Türkiye’yi kendi tarafına çekmek için büyük bir çekişme halindeler. İçerde yaşanan klik çatışması da bunun ürünüdür. Ve bu çatışmada AKP’nin önemli bir mesafe katettiği, üstünlüğü ele geçirdiği söylenebilir. Bu durum, **Türkiye üzerinde güç çekişmesi yapan emperyalist ülkeler içinde, ABD’nin konumunu kuvvetlendirmektedir. Dolayısıyla Türkiye’nin Ortadoğu’da artan ilişkileri, ABD’nin yeni politikalarından bağımsız değildir.**

Türkiye’nin Ortadoğu’da artan etkinliği, ABD’nin Irak ve Afganistan’da uğradığı hezimet üzerine başlamıştır. **ABD’nin Bush dönemindeki şiddete dayanan dış politikası başarısızlığa uğramıştır** çünkü. Bunu Obama ile gidermeye çalışmaktadırlar. Obama’nın işbaşına geçmesinden sonra öne çıkarılan, “yumuşak güç”tür. Türkiye’nin bölgede artan diplomatik ilişkileri de bu döneme denk düşüyor ve aynı amaca hizmet ediyor. Şurası açık ki, bölgede ABD adına bu rolü oynayacak en etkili ülke Türkiye’dir. Keza **İran’ın bölgedeki üstünlüğünü kırabilmenin yolu da Türkiye’yi güçlendirmekten geçiyor.** ABD Dışişleri Sözcüsü, Türkiye’nin İran’la olan son dönemki anlaşmaları sorulduğunda, *“İran konusunda iki yollu yaklaşımımız var. Temas yolunu izliyoruz, başka seçenekleri de açık tutuyoruz”* demiştir. (31.10.09 Radikal)

ABD, uzun bir süredir İran’ı yalnızlaştırma politikası izliyor. Başta Suriye olmak üzere İran’la iyi ilişkiler içinde olan ülkeleri ondan uzaklaştırmaya çalışıyor. Türkiye ile Suriye ilişkilerinin gelişmesi, en çok ABD’yi memnun ediyor. Elbette Ortadoğu ülkeleriyle kurulan ilişkiler, İsrail’le mesafenin açılmasını getirecektir. ABD, bunu baştan göze almış durumdadır. Kendisi doğrudan İsrail’i karşısına almadan çeşitli biçimlerde İsrail’in sıkıştırılmasına göz yummaktadır. Örneğin İsrail’in Gazze operasyonu sırasında “savaş suçu” işlediğini söyleyen “Goldstone Raporu” BM Güvenlik Konseyi tarafından kabul edilmiştir. ABD her ne kadar buna hayır oyu vermişse de çıkmaması için uğ-

raşmamıştır. **ABD’nin Filistin’le görüşmeleri yeniden başlatabilmesi için bile, bu şekilde görünmeye ihtiyacı vardır.** Keza Nobel “barış” ödülünü de alan Obama’nın, Filistin sorununa mutlaka el atması beklenmektedir.

ABD işbirlikçileri memnun

“Türkiye’nin eksen” tartışmalarında, en rahat kesim, ABD’cilerdir. Bu bile böyle bir kaymanın sözkonusu olmadığına kanıtı sayılmalıdır. Türkiye’nin ABD ekseninden başka emperyalistlerin ek senine geçmesine en fazla onların karşı çıkması gerekirdi. Halbuki **Türkiye’nin son aylarda geliştirdiği dış politika en çok ABD’cileri sevindiriyor.**

Örneğin Cengiz Çandar, Türkiye’nin son dönemki atağının anlaşılması için şunları yazıyor: *“İran-İsrail parantezi arasında kısıtlanan Ortadoğu’da Avrupa’nın oluşturduğu boşluk ve Amerika’nın itibar kaybı göz önüne alınarak anlaşılabilir.”* Ve arkasından ekliyor: *“Türkiye, Ortadoğu ve dünya politikasında doğru ve olması gereken bir yönde yol alıyor. Bir kenara yazın”* (31.10.09 Radikal)

Çandar, aynı yazıda yabancı gazetecilerin göz-

lemlerine de yer veriyor. Onların içinde asıl önemseddiği Leverett çifti’nin görüşlerini de şöyle özetliyor: *“Amerika artık Ortadoğu’da stratejik sonuçları dikte edebileceği ekonomik ve siyasi konumda değil. Wasington bu kritik bölgede ABD çıkarlarını geliştirmek ve korumak istiyorsa, bunu ciddi diplomasi yoluyla ve evrilmekte olan güç dengelerine saygı göstererek, diğerlerinin meşru çıkarlarıyla ABD’ninkileri uyum haline getirerek yapabilir. Türkiye’nin Ortadoğu politikası, o tür diplomasinin neye benzemesi gerektiği konusunda değerli bir model sunuyor.”*

Benzer bir yorumu, Amerika’nın uluslararası haber ajansı Associated Press (AP), Türkiye’nin “hem NATO, hem de İran’ın müttefi olarak eşsiz bir rol oynadığını” belirterek yapıyor. Ajans, Türkiye Dış Politika Enstitüsü Direktörü Seyfi Taşhan’ın da şu sözlerine yer veriyor: *“Erdoğan’ın yaptıkları konusunda Washington ile genel bir anlayış birliği var. Washington’a her detayı anlatıp anlatmadığını bilmiyorum ama bence bir müştereklik mevcut”* (1.11.09 - Hürriyet)

Kısacası, **Türkiye, ABD’nin yeni politikalarına uygun bir “eksen”dedir. Son aylarda artan trafiğin hemen ardından Erdoğan’ın ABD’ye gitme hazırlığı da bunun bir diğer göstergesidir.** 29 Ekim’de planlanan Erdoğan-Obama görüşmesi 7 Aralık tarihine ertelenmiştir. ABD Dışişleri Sözcüsü, “Başkan, bir dizi stratejik konuda görüş alışverişini dört gözle bekliyor” demiştir. Bu konular; “Ortadoğu, Irak, Pakistan, Afganistan, Ermenistan, Kıbrıs” gibi çok geniş yelpazede sıralanmaktadır. Erdoğan, yaptığı görüşmeler ve Türkiye’nin attığı adımlara ilişkin olarak, rapor vermek üzere ABD’ye gitmeyi beklemektedir.

Ekim şehitleri anıldı

PDD okurları, 25 Ekim’de Osman Yaşar Yoldaşcan ve Ataman İnce’nin mezarları başında Ekim şehitlerini andılar. Osman Yaşar Yoldaşcan, Ataman İnce, Sezai Ekinci, Remzi Basalak, Şaban Budak ve Nilgün Gök’ü ekim ayında sonsuzluğa uğurlayan ihtilalci komünistler, aynı zamanda dünyada ve Türkiye’de devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölen tüm devrimci ve komünistleri de bu ayda anıyorlar.

Saat 12’de Mehmet Fatih Öktülmüş’ün mezarı başında toplanan komünistler, burada bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Hemen yanındaki Haydar Başbağ’ın mezarına geçen komünistler ‘84 ÖO şehitlerini de andı.

Ataman İnce’nin mezarında yapılan saygı duruşu ve okunan şiirlerin ardından, Osman Yaşar Yoldaşcan’ın mezarına geçildi. Saygı duruşundan sonra, ekim şehitlerini anmanın önemi üzerine bir konuşma yapıldı. Onları anmanın onlar gibi yaşamak olduğu vurgulandı. “Ekim şehitleri ölümsüzdür”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm” sloganlarının atıldığı anma, Osman’ın Türküsü’nün söylenmesiyle bitirildi.

PDD okurları ayrıca semtlere yaptıkları afişlerle ekim şehitlerini andılar.

Almanya'da “tarihi” seçim

Almanya'da 27 Eylül'deki seçimlerin ardından, yapılan tüm yorumlarda “tarihi” kelimesinin geçmediği tek cümle duymak mümkün olmadı.

Sosyal Demokrat Parti'nin oy oranı, İkinci Emperyalist Dünya Savaşı'ndan sonra aldığı en düşük orandı. Sosyal Demokrat Parti, geçen seçime oranla 11.2 oranında oy kaybederek yüzde 23 oy aldı. Hür Demokrat Parti (FDP) “tarihi” bir oy oranıyla (yüzde 14.6), seçimin en çok konuşulan partisi oldu. İki yıl önce kurulan ve internet alanında sınırsız özgürlük talep eden ve başkaca da bir programı olmayan Korsan Partisi yüzde 2 oy aldı ve “tarihi” oldu. Hristyan Demokrat Parti'nin (CDU) kardeş partisi Hristyan Birlik Partisi (CSU) Almanya'nın kuruluşundan bu yana en kötü seçim sonucu aldı, “tarihi” yüzde 6.5.

Bu yıl Almanya'da seçim sessiz sedasız geçti. Almanya Başbakanı CDU'lu Merkel, çekişmesiz ve tartışmasız bir seçim öngördü. Merkel, sosyal-demokratlarla olan koalisyonu devam ettirmek istiyordu.

Bunun en önemli nedeni iki partinin birbirinin neredeyse aynısı olmaya başlamasıydı. Diğer belirleyici neden ise, sosyal-demokratların sendikalar aracılığıyla kitleleri sokaktan uzak tutmayı başarmasıydı. Fakat FDP'nin seçimlerde elde ettiği başarı üzerine, “koalisyon ortağı” olarak mecburen kabul etti. Sol Parti yüze 3.2 artışla yüzde 11.9'a yükseldi ve parlamentoda kendisini 5. parti olarak kabul ettirdi.

MLPD (Almanya Marksist Leninist Partisi) geçen seçimlerde özellikle sosyal hak gasplarına karşı yapılan eylemlerde ön plana çıkarak klasik oy oranını ikiye katlamış, 45 bin oy almıştı. Bu seçimlerde ise, oy oranı yarı yarıya düştü.

Seçimlere katılma oranında büyük düşüş

Seçimlere katılma oranı da “tarihi” bir düşüş göstererek yüzde 70'lerde kaldı. Seçim sonrası yapılan değerlendirmelerde, seçimlerde oy kullanmayanların yarısının, yani yaklaşık iki milyon seçmenin, sosyal-demokrat seçmenler olduğu söylendi. Yine sosyal-demokratlarla neredeyse eşit oranda birer milyon oy, Sol Partiye, FDP'ye ve CDU'ya kaybetmişlerdi. **Seçmenler, sosyal-demokratları en çok 2004'te yapılan hak gaspları için cezalandırmıştı. Çünkü bu gaspların ağır sonuçları bugün yaşıyor.**

FDP'nin yükselişi ise, seçim boyunca koalisyon ortağı konusundaki net tutumlarına ve orta kesim

için önerdiği vergi indirimine bağlanıyor. Yine CDU ve SPD'ye ders vermek isteyen protesto oylarına.

Sonuç olarak asıl kaygılar, büyük partilerin kan kaybetmesinde toplandı. Dünya'da yaşanan genel eğilimin Almanya'da da kendisini gösterdiği, artık klasik parti tabanları yerine, her seçimde vaat edilene göre seçmenin tavrının değiştiği, bunun devam etmesi durumunda istikrarın tehlikeye gireceği gibi tespitler, burjuvazi tarafından altı çizilen tespitler oldu.

Krizin asıl yükü, seçim sonrasında

Merkel başta olmak üzere, CDU'nun geneli, hem erime korkusundan, hem de Almanya'da kitlelerin sokağa çıkmasını önlemek için, -Alman burjuvazisinin tarzına uygun olarak- seçim öncesi ve sonrası, tüm saldırı paketlerinin ağızını hemen açmadılar. Zaten **seçim akşamı ve ertesi günü, işveren örgütleri kemer sıkma politikasının kesinlikle 2010'un sonundan önce yapılmaması gerektiğini beyan ettiler.** (“İşsizlik parası ve sosyal yardım alanlar, ellerine geçen parayı hemen harcamak zorunda kaldıkları için, tüketime katkı sağlıyorlar!” gerekçesini göstererek) Koalisyon anlaşması da 24 Ekim'de bu doğrultuda çıktı. Hür Demokrat Parti FDP'nin radikal liberal talepleri şimdilik rafa kaldırıldı, piyasaya para pompalamak için borçlanmanın önü açıldı.

Diğer yandan vergi indirimleri ile büyük ve orta ölçekli firmalara vergi reformuyla 300 milyar kaynak aktarılması planlandı. Bunun karşılığı olarak da 300 milyonluk bir harcamayla hem çocuk parasının, hem de işsizlik ve yardım parasının birkaç kuruluş artırılması kararlaştırıldı.

Kısacası bir taşla birçok kuş vuruldu. **Kitlelerin muhafazakar ve liberallerden oluşan bir koalisyondan korkmamaları gerektiği mesajı verildi. Ayrıca sosyal-demokratların gasp ettiği işsizlik parasında artışlar yapılarak, muhalefetin aşırı güçlenmesinin önüne geçilmiş oldu.** Kitlelere verilen bu kısıntı karşılığı ise, devlet olağanüstü borçlanarak şirket kurtarmaya ve kapitalizmin krizden çıkmasına kaynak sağladı.

Almanya -diğer AB ülkelerinden farklı olarak- krizin patlak vermesinden bu yana tüm gücünü kapitalist üretim sisteminin yeniden yapılanmasına harcamış oldu. **Fransa, İspanya, Yunanistan gibi ülkelerde patlak veren eylemler ve sola kayış buralarda yaşanmadı.** Burjuvazinin planları doğrultusunda da 2010'un sonuna kadar hak gaspları yavaş yavaş yapılacak. Yapılırken de kitleler kırıntılarla susturulacak...

Her şey kitlelerin sokak gücüne bağlı

Yeni koalisyon, göçmenlerde önemli kaygılar

uyandırdı. Bunda en büyük etken, koalisyonun bileşimiydi. Türkiyeli Alman vatandaşları, bu yıl yine yoğunluklu olarak sosyal-demokratlara oy verdi, ama geçmiş yıllara oranla bu sayıda bir düşüş vardı. Bu oylar, Hür Demokratlara ve Hristyan Demokratlara gitti. Bu partilerin de Türkiye kökenli aday göstermeleri etkili oldu. Fakat daha baskın olan, sosyal-demokratlardan duyulan hayal kırıklığıydı.

Koalisyon hükümeti, şimdilik göçmenlere dair bir yorumda bulunmadı. “Entegrasyon”, yani uyum çabalarını sürdüreceklerini ilan ettiler. Ancak kabinede görev alan birçok bakanının basına verdikleri demeçlerden, “uyum sağlayamayanların, yani Almanca öğrenemeyip iş bulamayanların yardım paralarının kesilebileceği”, “Türkiye'den evlenmelerin önüne daha fazla engellerin getirileceği”, “suç işleyen gençlerin hemen sınırdışı edileceği” gibi, yabancılar yasasında birtakım gerici yasa değişikliklerini öngördükleri anlaşıldı.

Ancak şunu iyi bilmek gerekiyor, **göçmenlere dair en ağır yasa değişiklikleri (iltica yasasının içinin tamamen boşaltılması, Türkiye'den evlen-**

menin zorlaştırılması, tüm göçmenlerin resmi olarak fişlenmesi, anti terör yasaları ile göçmenlerin politik çalışmasının önüne 129 b gibi bir maddenin dikilmesi vb.) ya sosyal-demokratların ve yeşillerin onayıyla ya da bizzat onların hükümet olduğu dönemlerde yapıldı. Dolayısıyla şu anki hükümet ve

koalisyon bileşenlerinden çok, Almanya'nın bugün içinden geçtiği süreç belirleyici olacak.

Bu süreçte Almanya, vasıfsız iş gücünü, eski Doğu Bloku ülkelerinden yeterince sağlıyor. Onlar işsiz kalınca da, evlerine geri gönderebiliyor. Fakat geçmişte yapılan anlaşmalar gereği, Türkiyelilere, kendi vatandaşına tanıdığı birçok hakkı tanımak zorunda. Devletin uzun vadeli planı, asıl olarak bu yasada değişiklik yapabilmek. Bunu başarırorsa, aynı ilk işçilerin geldiği yıllarda olduğu gibi, işi olan kalacak, olmayana oturma verilmeyecek. Geçmiş hükümette İçişleri Bakanı olan, şimdi de Ekonomi Bakanlığını üstlenen Schaeuble'nin asıl rüyası bu.

Burjuvazinin bu hedefi, uzun vadeli bir hedef. Kısa vadeli olarak asıl uygulama, duvarların daha yüksek örülerek yeni göçmenlerin gelmemesi olacaktır. **Bu koalisyon döneminde, -göçmen ya da Alman- asıl saldırı, düzene muhalif kesimlere olacaktır.** Çünkü krizin yükünü işçi-emekçilere yıma planlarını yaşama geçirebilmek, esas olarak bu kesimleri susturabilmelerinden geçecek.

Alman burjuvazisi, son seçimlerin üzerinden yeni bir koalisyonla yoluna devam ediyor. Krizden kurtulmanın, azami karları elde etmenin planlarını yapıyor. Fakat her şey, sokağın gücüne bağlı olacak. Kitleler bu uygulamalara karşı ne kadar sokağa çıkarsa, o oranda set çekebilecek. Sonuçta her zaman olduğu gibi, son sözü yine sınıf mücadelesi söyleyecek.

Almanya PDD

10 Kasım 1918-Berlin ayaklanması

I. emperyalist savaşta, Almanya ile Çarlık Rusya savaş halindedir. Rusya'da 3 Kasım'da Kiev'li bahriyelilerin ayaklanması ile başlayan süreç, Sovyetlerin ilan edilmesiyle sonuçlanır. Alman komünistleri, bu elverişli durumu değerlendirerek, kendi ülkelerinde de devrim yapmaya hazırlanır. Fakat II. enternasyonalin önderlerinden Kautsy, “vatan savunması” adı altında Alman işçilerini Alman burjuvazisi adına savaşa sokmuştur. II. enternasyonalin bu sınıf uzlaşmacı tavrına karşı, Karl Liebnect ve Rosa Lüksemburg’un başını çektiği Alman komünistler, Lenin’in “emperyalist savaş iç savaşa çevir” şiarıyla mücadeleyi yükseltirler. Kausky’nin başında bulunduğu partiden ayrılarak “Spartakistler” örgütünü kurarlar. Ve Rusya’daki devrimin üzerinden Almanya’da da işçileri greve çağırırlar. Bunun üzerine imparator II. Wilhelm tahttan çekildiğini açıklar. Spartakistler ise, ayaklanma çağrısı yapar. Yoğun grevler ve eylemler olur. Alman burjuvazisi tam da savaş döneminde sosyal-demokratları hükümete getirerek bir anlamda soluklanma fırsatı bulur ve güç toplar. Aralık ayı içinde genel grevler ve yüz binlerce işçinin katıldığı gösteriler gerçekleşir. "Bütün iktidar sovyetlere" şiarıyla yürüyüşler gerçekleştirilir. Bu ayaklanma süreci, aynı zamanda Almanya Komünist Partisi'nin kuruluşunu ören süreç olmuştur. Savaştan çekilen Alman burjuvazisi, içteki ayaklanmayı bastırmak için Ocak ayında harekete geçer ve 15 Ocak'ta hareketin liderlerinden Karl Liebnect ile Rosa Lüksemburg’u katlederler. Berlin ayaklanması yenilgiyle sonuçlanır. Ama Rosa Lüksemburg’un “ya barbarlık içinde yokoluş, ya sosyalizm!” şiarı, tüm işçi ve emekçilere, ezilen halklara ışık tutar.

☆ **2 Kasım 1954-Cezayir kurtuluş savaşı başladı** Osmanlı'nın elindeyken 1830'da Fransızlar tarafından işgal edildi ve 130 yıl boyunca işgal altında tutuldu Cezayir. Fransızlar sömürgeleştirdikleri Cezayir'de 130 yıl boyunca 2 milyon kişi katlettiler ve Cezayirli'leri her savaşta ön saflarda cepheye sürdüler. İkinci emperyalist paylaşım savaşı sırasında da Fransız ordularının deposu olarak kullanıldı. Artan bu baskı ve sefaletle karşı Cezayir halkı defalarca örgütlenmeye çalışmasına rağmen başarılı olamamıştı. Nihayetinde 1950 yılından itibaren direniş örgütlerini kurmayı başadılar ve 1954 yılında işgale ve sömürüye karşı direnişe geçtiler. 2 Kasım'da başlayan bu savaş 1962 yılında bağımsızlığın kazanılmasıyla son buldu.

☆ **3 Kasım 1996-Susurluk kazası** Devletin çete örgütlenmesinin ortaya saçıldığı kazadır. Kazada Milletvekili Sedat Bucak, sivil faşist Abdullah Çatlı ve Emniyet Müdür yardımcısı Hüseyin Kocadağ aynı mercedesin içinde bagajda silahlarla birlikte bulundu. Abdullah Çatlı ve Hüseyin Kocadağ öldü, Sedat Bucak yaralı ele geçirildi. Ancak o kazada ortaya çıkan ilişkiler, devletin nice katliamı nasıl örgütlediğininin, kimleri kullandığının görülmesini sağlayan bir araç oldu. Kazadan sonra kitleler hesap sormak için sokaklara döküldüler. Günler boyunca “bir dakika karanlık” eylemi gerçekleştirdiler.

☆ **4 Kasım 1947-Bulgaristan Halk Cumhuriyeti kuruldu.**

☆ **9 Kasım 1938-Almanya'da Yahudi Pogromları**

☆ **12 Kasım 1989-Dolares Ibaruri öldü.** İspanya iç savaşı sırasında "Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir" çağrısını yapan kadın devrimci önderdi.

☆ **14 Kasım 1973-Politeknik Direnişi** Yunanistan'da öğrencilerin gerçekleştirdiği ve dünya halklarına örnek teşkil eden büyük direniştir. Yunanistan'da askerlerin darbe yapmasına karşı çıkan öğrenci-

ler, Politeknik üniversitesini işgal ederler. İşçiler ve emekçiler de grevler ve gösterilerle öğrencilere destek verir. 3 gün boyunca direniş sürer. Cuntacılar üniversite duvarlarını yıkarak içeri girerler ve 36 öğrenci katledilir. Yunanistan gençliğinin ilk devrimci önderleri de bu direniş içinde kendini gösterir ve sonrasında devrimci mücadeleyi güçlendirirler. Göstermiş oldukları cüret, militanlık ve kararlılık bugün hala coşkuyla anılmaya devam ediyor.

☆ **15 Kasım 1924-Yükseköğretim öğrencileri indirim yapmayan İstanbul Tramvay Şirketi'ni protesto etti.**

☆ **16 Kasım2000 sanatçı Ahmet Kaya öldü** Kürtçe klip yapmak istediğini söylediği için linç edilmek istenen Ahmet Kaya, ülke dışına çıkmak zorunda kaldı. Ülkesinden uzak olmayı bir türlü kabul lenemeyen Ahmet Kaya, Paris'te yaşamını yitirdi.

☆ **18 Kasım 1986-NETAŞ grevi** 93 gün süren greve 3150 işçi katıldı. 12 Eylül sonrasının ilk grevlerindendi.

☆ **18 Kasım 1937-Dersim ayaklanması bastırıldı.**

☆ **19 Kasım 1923-Şark demiryolu işçileri greve çıktı.** Grev bir hafta sürdü.

☆ **19 Kasım 1942 Stalingrad Direnişi'nin zaferi**

2. emperyalist paylaşım savaşının kaderini belirleyen çarpışmalar Stalingrad'da yaşandı. Komünist önder Stalin'in komutanlığında, tüm Sovyet halkları Nazi işgaline ve onun destekçisi emperyalistlere karşı sosyalizmi korumak için olağanüstü bir direniş gösterdi. Stalingrad'da sokak sokak süren çatışmalardan sonra Nazi Alman ordusunu geriletmeye başladılar. Nazi'lerin Avrupa'yı önüne kattığı yıldırım hareketi Stalingrad önlerinde durdurulmuş ve

geriye itilmişti. Berlin önlerine kadar sürecektir bir kovalamanın ilk muştusu Stalingrad'da atıldı. Milyonlarca Sovyet işçi ve emekçisinin kanı pahasına verilen bu büyük direniş, dünya halklarının umudu ve geleceği oldu. Alman ordularının 140 gün boyunca kuşatma altında tuttuğu Stalingrad'da kayıplar verildi. Sovyetler Birliği'nin savaş boyunca verdiği kayıpların yarısına yakını burada verildi. Dünyada eşine az rastlanan bu emsalsiz direniş, bugün hala yaşamaya devam ediyor. Bugün emperyalistler Stalingrad'ın ve Stalin'in şahsında aldıkları o yenilgiden dolayı pervasızca sosyalizmle ilgili tüm değerlere saldırmaya devam ediyorlar.

☆ **20 Kasım 1926-Amerikalı romancı Jack London intihar etti.**

☆ **20 Kasım 1945-Nazi'lerin yargılandığı Nürnberg duruşması başladı.**

☆ **19 Kasım 1981-Şair Enver Gökçe öldü** Erzincan'da doğan Enver Gökçe Ankara'da üniversiteyi bitirdi. Yazdığı şiirlerden ve yazılardan kaynaklı 141. maddeden 7 yıl ceza alıp cezaevinde yattı. 1973'te Dost Dost İlle de Kavga, 1977'de Panzerler Üstümüze Kalkarlar kitapları yayınlandı. Öldükten sonra ise Eğin Türküleri adlı kitabı yayınlandı.

☆ **20 Kasım 1910- Meksika devrimi başladı.**

☆ **21 Kasım 1831-Lyon Ayaklanması**

☆ **24 Kasım 1880-Haliç vapur şirketi işçileri greve çıktı.** İşçiler greve çıkmadan vapurların işletmesini İstanbul belediyesi almıştı.

☆ **29 Kasım 1944-Arnavutluk Devrimi gerçekleşti**

☆ **30 Kasım 1990-Zonguldak'da 48 bin maden işçisi greve çıktı**

Kasım Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

24 Kasım 1976-İsmail Gökhan Edge Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yetiştirdiği genç devrimci, Diyarbakır zindanlarında işkenceyle katledildi.

21 Kasım 1979-Ali Algül İMT'de yer alan ve TİKB'nin ilk üyelerinden olan Ali Algül, Halkın Kurtuluşu tarafından katledildi.

IMF-DB zirvesinden, yıkımlara...

DİRENİŞLER MİLİTANLAŞARAK BÜYÜYOR

Son on yılda giderek artan emperyalist zirvelere karşı gelişen protesto eylemlerinin belki de en uzun ve en militanlarından biri Türkiye’de gerçekleşti. Bu yönüyle Türkiye devrimci hareketinin genel olarak iyi bir sınav verdiğini söyleyebiliriz. Ardından Samandıra’da yıkıma karşı militan bir direniş sergilendi. Yıkım sonrasında gerçekleşen eylemler de günlerce sürdü. Arka arkaya gelen bu iki direniş, mücadelenin giderek daha militan biçimler alması yönüyle dikkat çekicidir. Keza olumlu örneklerin toplumu ezici çoğunluğu tarafından benimsendiğini ve kendi sorunları için dövüşmek söz konusu olduğunda, o biçimleri kullanmakta tereddüt etmediklerini göstermektedir.

Ekim ayına, IMF-DB karşıtı gösterilerle girdik. Yaklaşık bir ay önceden başlayan IMF-DB karşıtı eylemler, bu emperyalist finans kurumlarının toplanacağı gün olan 6-7 Ekim tarihlerinde en üst noktaya ulaştı. Son on yılda giderek artan emperyalist zirvelere karşı gelişen protesto eylemlerinin belki de en uzun ve en militanlarından biri Türkiye’de gerçekleşti. Bu yönüyle Türkiye devrimci hareketinin genel olarak iyi bir sınav verdiğini söyleyebiliriz.

Ardından Samandıra’da yıkıma karşı militan bir direniş sergilendi. Sadece yıkım anında değil, sonrasında gerçekleşen eylemler de günlerce sürdü. Televizyon spikerleri bile olayları, “bu gördükleriniz, ne 1 Mayıs, ne de IMF-DB karşıtı gösteri, evlerinin yıkılmasına karşı direniyorlar” diye verdi. Gerçekten de, yıkıma karşı gelişen eylemler, 1 Mayıs ve IMF-DB karşıtı eylemleri çağırıyordu. Hatta öyle ki kadınlar, gençlerin yüzünü kapatmaları için, evlerindeki çarşafı yırtıyor, onlara maske yapıyordu. Evlerinin çatılarına çıkan halk, eline ne geçerse polislerin üzerine atıyordu. Arı kovanlarını atarak, yeni ve etkili bir biçim yaratanlar bile oldu.

Arka arkaya gelen bu iki direniş, mücadelenin giderek daha militan biçimler alması yönüyle dikkat çekicidir. Keza olumlu örneklerin toplumu ezici çoğunluğu tarafından benimsendiğini ve kendi sorunları için dövüşmek söz konusu olduğunda, o biçimleri kullanmakta tereddüt etmediklerini göstermektedir.

Bu iki olayı da değişik yönleriyle incelemeli, mücadelenin bundan

sonraki seyri bakımından olduğu kadar, bize düşen görevler bakımından da sonuçlar çıkarmalıyız.

Burjuvazinin savaşa daveti

IMF-DB toplantısı, tüm dünyanın gözünü Türkiye’ye çevirmişti. Uluslararası burjuvazinin olduğu kadar, devrim cephesinin de gözleri bu zirvenin üzerindeydi. Emperyalizmin içine düştüğü krizden kurtulma çabalarıyla burjuvazi, bu tür zirve ve toplantıları arttırmıştı. IMF-DB gibi emperyalist finans kurumlarının sarsılan itibarını tamir etmeye, krizi işçi-emekçilerin sırtına yıkarak kurtulmaya çalışıyordu.

Böyle bir kesitte, IMF-DB toplantısına karşı yükseltilecek mücadele, daha bir önem kazandı. Hem krize karşı mücadelenin yükseltilmesi, hem de enternasyonalist bir tavır geliştirmesi bakımından belirleyici bir role sahipti. Onun için, yaklaşık bir ay öncesinden IMF-DB karşıtlarının birleşik mücadelesini yürütecek bir birlik kuruldu. Bu birlik, zirve toplanmadan günler önce çeşitli gösteri ve eylemlerle, kitlelerin duyarlılığını arttırmaya çalıştı. Fakat asıl final, 6-7 Ekim’de olacaktı. Bütün hazırlıklar da bu yönde yapıldı.

6 Ekim’de Taksim’de sendikalar, kitle örgütleri ve yasal partilerin de katıldığı büyük bir gösteri planlanmıştı. Bu gösteriye “birlik” bileşenleri de katılma kararı aldı. Fakat birlik bileşenleri, Taksim’den Harbiye’ye, yani zirvenin yapıldığı yere yürümek, yani zirvenin yapıldığı yere yürümek, zirveyi zorlamak kararındayken, sendikalar Taksim’de basın açıklaması yapıp dağılmayı planlıyordu. Sendikalar, “birlik”ten yapacakları açıkla-

mayı beklmelerini, onlar dağıldıktan sonra yürüyüşü başlatmalarını istedi. Bu yönde bir saat de belirlenmişti. “Birlik” de o saate kadar bekleyeceklerini, ancak belirlenen saat-ten bir dakika bile fazla beklemeyip kendi programlarını yaşama geçireceğini duyurdu.

Öte yandan IMF-DB kuruluşlarının temsilcileri de protesto gösterileri yapanlara karşı Türk polisinin çok büyük şiddet göstermesini istemiyor, bunun belli bir dozda tutulmasını öğütüyordu. 1 Mayıs gibi günlerde Türk polisinin kitleye ne kadar vahşice saldırdığını, bunun da dünya kamuoyuna nasıl yansıdığını biliyorlardı. Böylesi bir durumun zirveyi gölgede bırakacağından, protestoları öne çıkaracağından kaygılanıyorlardı. O yüzden daha ilk günlerde, IMF başkanına konferans sırasında atılan ayakka-bıyı bile büyütmemek için yoğun çaba sarfettiler. Fakat bu çabaları yetmedi ve korktukları başlarına geldi. Gerçekten de IMF-DB karşıtı gösteriler, zirvede neler konuşulduğunun önüne geçti. Tüm dünya televizyonları, bu gösterileri uzun uzun verdi. Hem Türkiye’de hem de dünyada IMF-DB toplantısı denilince, gösteriler akla geldi.

Emperyalistlerin, yerli işbirlikçilerinin kulaklarını bu yönde çektiği belli oluyordu. İstanbul Valisi, zirve öncesinde yaptığı açıklamalarda, Türk polisinin şiddet kullanmaktan kaçınacağını, gaz bombası kullanmayacağını söylemişti. Karşılığında eylemcilerin belirlenen yerleri ve sınırları aşmamalarını istiyordu. Buna reformistler dünden hazırdu zaten. Onlar yasal sınırlar içinde gösterilerini yapıp çekileceklerdi, bu yönde devlete güvence de vermişlerdi.

Fakat gelişmeler hiç de önceden konuşulduğu gibi olmadı. **Ne Türk polisi Avrupa’dakilere benziyordu, ne de devrimciler!**

Taksim alanına girildiğinden kısa bir süre sonra polis, kitlenin üzerine gaz bombası atmaya ve her yerden saldırmaya başladı. Sendikaların eylemlerini bitirmesini bile bekleyememişti. Oraya toplanan binlerce kişi, bu saldırıdan nasibini aldı.

Burjuvazi, bir kez daha savaşı başlatan taraf oldu.

Reformizmle devrimciler bir kez daha ayrıştı

O andan itibaren de Taksim ve çevresi eylem alanına döndü. Reformist partiler kısa sürede alanı terk ettiler. Yine polisle devrimciler karşı karşıya kaldı.

Aynı saatlerde toplantının açılışını yapan Başbakan Erdoğan da “dışarıda protesto yapanlara da kulak verilmeli” diyordu. Bunu salt basın

açıklaması yapıp dağılacak olan sendikalara ve yasal partilere güvenerek söylüyordu kuşkusuz. Bir yandan da kendisinin ne kadar “demokrat” olduğunu göstermek ve IMF ile pazarlıkta elini güçlendirmek istiyordu. Fakat Erdoğan’ın bu atraksiyonu da tutmadı. Çünkü “dışarıda” protesto edenler, kapitalist-emperyalist sistemin simgesi olan bankalara yönelmişti çoktan. Erdoğan’a da ertesi gün bu sözünü geri almak düştü.

Tıpkı 1 Mayıs’ta olduğu gibi, çatışmalar saatlerce sürdü ve devlete zor anlar yaşattı. Yolların barikatlarla kesilmesi, otobüslerde ve etrafta bekleyen halka çekilen ajitasyon, bankaların ve emperyalistlerle özdeşleşmiş kurumların tahrip edilmesi gibi eylemler, oldukça anlamlıydı ve kitlelerin de beğenisini topladı. Bunun dışına çıkan kimi tekil örnekler olduysa da, genele damgasını vuran buydu.

7 Ekim günü ise, meydan tamamen devrimcilere kalmıştı. Reformist partiler ve reformizme kayan siyasi yapılar, bir gün sonraki randevuda yoktular. Bu yönüyle devrimcilerin işi daha da kolaylaştı, çünkü her adımda onları engellemeye çalışan ayak bağlarından kurtulmuşlardı. Fakat öte yandan kitlesel yönden zayıf düşmüşlerdi. Sayıları en fazla 500 civarında olan komünist ve devrimciler, 6 Ekim’i aratmayacak eylemler gerçekleştirdiler.

Yine bankalar hedefti. Geçtikleri yerlerde tüm bankaların camlarını indirdiler. Caddelere barikatlar kurdular. Uzun süre polis, onlara ulaşamadı. E-5 gibi büyük bir caddeyi trafiğe kestiler ve oradan geçen polis otolarına saldırdılar. Polisler korkudan ne yapacağını şaşırdı. Kimi arabada iken ateş etmeye kalktı, kimi motosikletini bırakıp kaçmaya çalıştı. Bir de hava-i fişeg’in bir roketatar gibi üzerlerinde dolaşan polis helikopterine atılması vardı ki, bu yaratıcı biçim, onları epey ürküttü. Sonrasında, bu fişeg’in helikoptere küçük bir temasının bile onu düşürebileceği söylendi. Böylece kitle eylemleri yeni bir silahına daha kavuşmuş oldu.

Kısaca 6-7 Ekim tarihleri, komünistlerin ve devrimcilerin militan gösterileriyle tarihe geçti. Tıpkı NATO zirvesinde olduğu gibi Türkiye devrimci hareketi, önemli bir sınavı daha başarıyla vermiş oldu. Bir emperyalist zirveyi daha, kitle eylemleriyle, protesto gösterileriyle anılır hale getirdi. Dünyadaki işçi-emekçilere, devrimci ve komünistlere de yine güzel bir selam gönderilmiş oldu.

Gerek 6 Ekim, gerekse 7 Ekim’de gösterilerin militan geçmesinde, yoldaşlarımızın payı da büyüktü. 6 Ekim’de Kabataş-Karaköy hattının trafiğe kesilmesi, oradaki kitleye ajitasyon çekilmesi, polis noktalarının tahrip

Tıpkı 1 Mayıs’ta olduğu gibi, çatışmalar saatlerce sürdü ve devlete zor anlar yaşattı. Yolların barikatlarla kesilmesi, otobüslerde ve etrafta bekleyen halka çekilen ajitasyon, bankaların ve emperyalistlerle özdeşleşmiş kurumların tahrip edilmesi gibi eylemler, oldukça anlamlıydı ve kitlelerin de beğenisini topladı. Bunun dışına çıkan kimi tekil örnekler olduysa da, genele damgasını vuran buydu.

7 Ekim günü ise, meydan tamamen devrimcilere kalmıştı. Reformist partiler ve reformizme kayan siyasi yapılar, bir gün sonraki randevuda yoktular. Bu yönüyle devrimcilerin işi daha da kolaylaştı, çünkü her adımda onları engellemeye çalışan ayak bağlarından kurtulmuşlardı. Fakat öte yandan kitlesel yönden zayıf düşmüşlerdi.

edilmesi, duvarlara Ekim şehitleri de dahil yazılamaların yapılması, güzel örneklerdi. Keza 7 Ekim günü E-5’e çıkıp trafiği kesme önerisi bizden gitti. Gün boyunca çatışmaların hep önünde yer alındı. Elbette eksiklerimiz de vardı. Ancak olumluluklarımız daha fazlaydı.

Buradan çıkaracağımız derslerle eksiklerimizi tespit edip aşmalı, olumluluklarımızı ise bilince çıkarıp büyütmeliyiz.

Samandıra’da yıkımlara karşı direniş

IMF-DB toplantısından yaklaşık bir hafta sonra benzer görüntüler, bu kez Samandıra’da gecekondulu yıkımları esnasında yaşandı. Yıkımların olacağı duyumunu alan mahalle halkı, sabaha kadar uyumamış, nöbet tutmuştu. Çevre mahallelere de duyurarak tüm bölgenin desteğini sağlamışlardı.

Yine gün ağarmadan geldiler, yıkım ekipleri ve çevik kuvvet polisleri. Mahallenin etrafını çepeçevre sardılar. Buna karşın halk hazırlıklıydı. Saatlerce direndiler. Elllerine geçirdikleri her şeyi bir silaha çevirdiler. Gençler molotoflarla yıkım ekiplerine saldırıya geçerken, kadınlar ve yaşlılar bir yandan onlara malzeme sağlıyor, bir yandan da kendi imkanlarıyla direniyorlardı. Bunların içinde arı kovanı da vardı ki, polislere ve gazetecilere bir hayli zor anlar yaşattı. Kovandan çıkan arılar, uzun bir süre polislerin yaklaşmasını engelledi.

IMF-DB karşıtı eylemler sırasında bir roketatara dönüştürülen hava-i fişek neyse, yıkımlara karşı mücadelede de arı kovanı benzer bir etki yarattı. Direnişler büyüdükçe, yaratıcılığın da arttığını gösteren iki çarpıcı örnekti bu. **Eylemler militanlaşırken, eylem biçimleri ve kullanılan malzemeler de çeşitleniyor, zenginleşiyor.** Bu örnekleri iyi değerlendirmek, daha da geliştirmek ve çoğaltmak gerekiyor.

Bu büyük direniş karşısında şaşkına dönen yıkım ekipleri, saatler sonra, -o da belirlenen sayının altında- evleri yıkabildiler. Fakat direnerek yenilen her olayda olduğu gibi, mahalle halkı hem çok öfkeli, hem de gururluydu. Onlara çok zor anlar yaşatmışlardı. Teslim olmamışlar, son ana dek çarpışmışlardı. Bu direnç, daha sonraki günlerin de militan eylemlerle geçmesine zemin hazırladı. Diğer yandan bir gün sonrası için yıkım kararı alınan Akpınar Mahallesi’ne de direniş aşıldı. Orada da benzer bir manzara ile karşılaşacağını anlayan devlet, yıkım kararını ertelemek zorunda kaldı.

Samandıra-Orhan Gazi mahallesindeki direniş, bugüne dek gerçekleştirilen yıkımlara karşı direnişlerden farklılıklar gösteriyor. Bu mahallenin Sarı-

gazi gibi geçmişten bu yana devrimci faaliyetin yürütüldüğü bir bölgenin yakınında olması, önemli bir avantajdı kuşkusuz. IMF-DB karşıtı gösterilerin hemen arkasına gelmesi de direnişin militan bir tarzda yaşanmasında önemli bir etken oldu. **Direnmenin meşruiyeti kitlelerin gözünde de arttı.** Bu durum, daha ileri biçimlerin kullanılmasını ve kitle desteğinin artmasını sağladı. Örneğin molotof atan gençlere, kadınların çarşaf kesip yüz maskesi yapması, desteğin niteliğinde de bir farklılaşmanın ifadesiydi. **Halkın elindeki her şeyle direnişe geçmesi ve büyük bir yaratıcılıkla her şeyi bir silaha dönüştürmesi, bu farklılığın bir diğer görünümüydü.**

Fakat **Samandıra direnişini, yıkımlara karşı diğer direnişlerden ayıran en önemli özelliği, savunmadan çıkıp saldırıya geçmesidir.** Bugüne dek yıkımlara karşı direnişlerde barikatlar, molotoflar, taş ve tuğlalar vb. ile direnme biçimleri görüldü. Ancak bütün bu direnişler, yıkılacak evleri savunmaya dönük direnişlerdi ve o an ile sınırlı kalıyordu. Fakat Samandıra’da, yıkımlardan sonra, ertesi gün belediye binasının önünde toplanan halk, önce belediye binasını taşıladı, ardından AKP ilçe binası taşlandı, sonra Kaymakamlık taşlandı. Bu eylemlere katılanlar, sadece yıkımları yaşayan Orhan Gazi mahallesi ile de sınırlı değildi. Sarıgazi-Samandıra çevresindeki tüm mahalleyi kapsıyordu.

Aynı günün akşamı Akpınar Mahallesi’nde caddeler trafiğe kesildi, kimlik yoklaması yapıldı. Eylemler, daha sonraki günlerde de devam etti. Sultanbeyli Belediyesi de, belediye önünde toplanan bir grubun protesto-suna ve taşlı saldırısına uğradı.

Eylemin önderliğini devrimcilerin çekiyor olması, onun militan bir tarzda ve doğru hedeflerle yürütülmesinde önemli bir rol oynadı. İçinde bizim de yer aldığımız bölgedeki devrimcilerin kısa sürede bir araya gelerek toplanması ve bazı kararlar alarak eylemlere önderlik etmesi, Samandıra’daki yıkıma karşı mücadelenin bu şekilde geçmesinde belirleyici olmuştur. Hızlı bir şekilde oluşturulan bu devrimci birlik, sonrasında dağıldı. Bu tür birliklerin “Yıkımlara Karşı Direniş Komitesi” gibi bir isimle varlığını sürdürmesi, hala yıkım tehdidi altında bulunan bölgeler için yaşamsal önemdedir...

Yıkımlara karşı mücadelede yeni aşama

Bölgede yıkım tehlikesi halen geçerlidir. Devlet, gelişen büyük direniş karşısında şimdilik geri adım atmıştır. Ne var ki, bu öfkenin dinmesini, yapılan hazırlıkların gevşemesini, yerini rahatlamaya ve rehavete bırakmasını beklemektedir. Yani kitleyi gafil avla-

manın planları yapılmaktadır. Onun için tedbiri elden bırakmamak gerekir. Herkes ve her şey önceden hazırlıklı olmalı, kitle sürekli uyanık tutulmalı ve onların desteği devamlı kılınmalıdır. Bu doğrultuda komitelerin oluşması ve herhangi bir saldırıda kimin neyi yapacağını belli olması, son derece yaşam-saldır. Aradan geçen günler, belki de aylar, hiç kimseyi gevşetmemelidir. Ona uygun bir organizasyon ve kitle çalışması yapılmalıdır.

İlk hedefte Akpınar mahallesi görünmektedir. Ancak devlet ondan önce başka bir mahalleye de saldırabilir. Bundan sonra hangi mahalleye saldırırsa saldırısın, Orhan Gazi direnişinin gerisine düşmeyen bir hat izlemek gerektiği açıktır. Gerek saldırı anında, gerekse de saldırı sonrası neler yapılacağı, en başta bu direnişe önderlik edecek kişilerin kafasında net olmalıdır. Samandıra direnişinde olduğu gibi, doğru ve yerinde hedefler belirlendiğinde kitlelerin de desteği alınmaktadır. Ancak bu durumu hesaba katan devlet, önümüzdeki yıkım saldırısında hedef noktalarda daha fazla önlemler alacaklardır. Buna rağmen bu tedbirlerin kitlelerin gücü karşısında hiçbir hükümleri yoktur. **Önemli olan devrimci önderlik altında geniş kitleleri toplayabilmek, onları doğru hedeflerle dövüştürebilmektir.**

Bir diğer önemli nokta; bu tür direniş yerlerine hızlı biçimde destek güç aktarabilmektir. Orhan Gazi direnişinin böyle geçmesinde, diğer mahallelerin destekleri etkili olmuş, en başta moral gücü arttırmıştır. Direniş bölgelerine destek verebilmek, direnişin gidişatı açısından belirleyici önemdedir. Direnişe en yakın bölgeler, tüm işlerini bir kenara bırakarak onların yardımına koşmalıdır. Direnişin süresine ve büyümesine bağlı olarak, daha uzak bölgeler de oraya akabilmelidir. Örneğin Gazi direnişi, İstanbul'un tüm bölgelerindeki duyarlı kişilerin Gazi'ye koşmalarıyla, büyük anti-faşist direniş haline bürünmüştür. Kuşkusuz devlet, direnen bölgeye destek güçlerin gelmesini engellemeye çalışacaktır. Ancak kilitlenildiğinde tüm engellerin aşıldığı da kimse için sır değildir.

Kitlelerin yanında olmak

Geçtiğimiz ay İstanbul büyük bir sel felaketi yaşadı. Devletin tutumuyla bu doğal olay, bir cinayete, katliama dönüştü. Böyle bir durum karşısında, tüm devrimcilerin selin en çok vurduğu İkitelli'ye koşması gerekirdi. Fakat öyle olmadı. Ertesi gün kimi devrimci yapılar, basın açıklaması vb. biçimlerle protesto ettiler. Bu, geç kalmış ve eksik bir müdahaleydi. Bizim tutumumuz da bundan farklı olmadı. Günler sonra bölgeye gidildi, halkın durumu yerinde gözlemlendi, destek sunuldu.

Samandıra direnişini, yıkımlara karşı diğer direnişlerden ayıran en önemli özelliği, savunmadan çıkıp saldırıya geçmesidir. Bugüne dek yıkımlara karşı direnişlerde bari katlar, molotoflar, taş ve tuğlalar vb. ile direnme biçimleri görüldü. Ancak bütün bu direnişler, yıkılacak evleri savunmaya dönük direnişlerdi ve o an ile sınırlı kalıyordu. Fakat Samandıra'da, yıkımlardan sonra, ertesi gün belediye binasının önünde toplanan halk, önce belediye binasını taşıladı, ardından AKP ilçe binası taşlandı, sonra Kaymakamlık taşlandı. Akşam Akpınar Mahallesi'nde cadde-ler trafiğe kesildi, kimlik yoklaması yapıldı. Sultanbeyli Belediyesi de, belediye önünde toplanan bir grubun protestosuna ve taşlı saldırısına uğradı. Eylemin önderliği ni, içinde bizimde yer aldığımız devrimcilerin çekiyor olması, onun militan bir tarzda ve doğru hedeflerle yürütülmesinde önemli bir rol oynadı.

Kendi adımıza eksiklerimizden dersler çıkarmalıyız. **Direnış yerlerinde bulunmak kadar, halkın zor anlarında yanında olmak da çok önemlidir.** Bu bazen sel-deprem gibi felaketler olur; (ki, bu tür zamanlarda devletin tutumu kitlelerde büyük bir öfke yaratmaktadır) bazen de bir işçi direnişi, yıkımlara karşı direniş, faşist saldırı vb olur. Yoldaşlarımız, bu tür gelişmeler karşısında hızlı refleks göstermelidir. Böyle zamanlarda beklemeye tahammül yoktur. Zamanında müdahale şarttır. **Geç kalan müdahale, zaten müdahale olmaz,** “dostlar alış-verişte görsün” olur ki, onun da bir faydası yoktur.

Elbette bu müdahalelerin nasıl yapılacağı önemlidir. Ancak önce olayın meydana geldiği yerde bulunmak gerekir. Doğru müdahalenin nasıl olacağı da her somut duruma göre belirlenir. Örneğin sel-deprem-yangın vb. durumlarda, ilk anda halkın yanında olmak, yaşadıkları sorunları paylaşmak ve onlara el atmak, çeşitli desteklerle yardımcı olmaya çalışmaktır doğru yaklaşım. **Zor anlarında yanlarında olduğumuz oranda, düzenin ve devletin doğal felaketleri nasıl katliama dönüştürdüğünü anlatabilir ve öfkelerini düzene yöneltmeyi, bu doğrultuda örgütlemeyi başarabiliriz.** Böyle zamanlarda olmayıp, günler sonra gelerek düzeni-devleti yerden yere vurma'nın hiçbir kıymeti harbiyesi olmaz. Her şey bittikten sonra gelip ahkam kesen politikacılar durumuna düşeriz.

İşçi direnişleri, yıkımlara karşı direnişler, ya da faşist bir saldırıya karşı direnişler ise farklıdır. Böyle yerlerde esas olan fiili önderliktir. Daha az laf, daha çok iş yapmaktır. Kitle ile iyi ilişki kurmak, eksikleri pratik içinde gidermektir. Doğru tavırları sergilediğimiz oranda kitlelerin güvenini kazanır ve kitle desteğini arkamıza alarak direnişin gidişatında söz sahibi olabiliriz.

Her iki durumda da (doğal felaketler, direnişler) süreklilik çok önemlidir. Bir-iki kez gidip “görevimizi yaptık” rahatlığıyla dönülmemelidir. Direniş ya da sorun bitene kadar mutlaka orada bir biçimde bulunmalı, sonrasında ise bağlarımızı korumalıyız. Asıl amacımız, kitleleri kendi deneyimleri ile eğitmek ve örgütlemektir.

Örgütlemeye dönüşmeyen bu tür destek-dayanışma biçimlerinin fazla bir değeri olmaz. İsterse orada iyi bir önderlik yapıp güzel bir direniş yaşatmış olalım. **Arkasını getiremezsek, yani güçlü ve kalıcı bağlar yaratıp bunu örgütlemeye dönüştüremezsek, o direnişin geleceği yoktur.** Bir Çin atasözünde olduğu gibi, bir kişiye yapılacak en büyük iyilik, “balık tutup vermek değil, balık tutmasını öğretmektir.” Bunu öğretmenin birinci koşulu da örgütlemektir. Sorunların yaşadığı

olayla sınırlı olmadığını ve gerçek çözümün ancak devrimle gerçekleşeceğini gösterebilmektir. Devrim ve sosyalizm hedefiyle mücadele eden bir hareketin içinde yer alması gerektiğini adım adım verebilmektir.

Ayağımız toprağımızdan kesilmemeli

Tabi bütün bunların başarılması için atılması gereken ilk adım, doğal afet veya direniş yaşayan yerde olmaktır. Hiçbir şey, bu tür yerlere zamanında ulaşmamızın önünde engel veya mazeret olamaz... O andan itibaren en önemli iş, o yerde bulunmak, o hareketin içinde yer almak ve oraya önderlik etmektir. Bundan daha önemli iş yoktur. Bu, ajitasyon-propaganda malzemeleri ile tamamlanmalıdır...

Eksik bırakılan bir diğer yön; yayınlarımızın bu doğrultuda değerlendirilmeyişidir. Bu iki yönlüdür: Bir yanı afet veya direniş bölgesinde yaşananları hemen haberleştirmek, röportajlar yapmak ve dergiye ulaştırmaktır. Yani “doğal muhabir” olabilmektir. Diğer yanı, dergimizde bu yönde çıkan haber ve röportajları bölgeye ulaştırıp, onu örgütlenmenin bir aracı haline getirebilmektir... Fakat yukarıda da belirttiğimiz gibi eksikleri gidermenin birinci koşulu, olay yerine zamanında ulaşmaktır. Bunu yapmadığımız/yapamadığımız sürece, hiçbir eksikliği aşma şansımız da olmayacaktır.

Geçmişte devrimcileri kitlelerle yakınlaştıran, kitlelerin önderi haline getiren en önemli unsur, devrimcilerin kitlelerin yaşamına girmiş olmalarıydı. Nerede bir sorun varsa, devrimciler orada olurdu. Örneğin 70'li yıllarda Erzincan'da gerçekleşen bir deprem sonrasında, kollarına “Dev-Genç” pazubantı takmış gençlerin, deprem yerine ulaşarak onlara yardım ettiğini görürüz. Ülkenin dört bir yanından oraya gelmişlerdir. Halk, en sıkıntılı anlarında devrimcileri yanında görmüştür. Bu başarıldığı için devrimcilerin itibarı artmış ve kitleye önderlik edecek düzeye ulaşmışlardır...

Halkı ilgilendiren her tür sorunda, her direnişte yanlarında olmayı esas almalıyız. Zeynep Poyraz'ın Gazi direnişi sırasında “bizziz olmaz bu işler” diyerek Sarıyer'den Gazi'ye koşmasını kendimize rehber edinmeliyiz... **Kitlelerin içine girmeden, zor zamanlarında koşup dertlerine ortak olmadan, onların sıkıntısını yüreğinin ta derinliklerinde duymadan, ne komünist, ne de devrimci olunur.**

Komünistlerin dayanacakları en önemli güç kitlelerdir. Stalin'in bu konudaki sözleri hepimizin kulağına küpe olmalıdır: “Eski Yunan mitolojisinde Anteus adlı ünlü bir kahraman vardır. Efsaneye göre, Anteus denizler tanrısı

Poseidon ile toprak tanrıçası Gea'nın oğluydu. Ve kendisini doğuran, emziren ve yetiştiren anasına çok bağlıydı. Anteus'un alt edemediği tek kahraman yoktu. Herkes onu yenilmez sayıyordu. Onun gücü nerede yatıyordu? Onun gücü, bir dövüşte ne zaman hasmı tarafından sıkıştırılırsa, toprağa, onu doğuran ve besleyen anaya dokunmasında ve ondan yeni güç almasında yatıyordu. Ama Anteus'un bir zayıf yanı vardı: Şu veya bu şekilde yerle bağının koparılması tehlikesi. Düşmanları bu zaafından yararlanarak Anteus'u alt etti. Bu Herkül'dü. Herkül Anteus'u nasıl alt etti? Onu kaldırıp havada tuttu, yere dokunmasını önledi ve böylece onu havada boğdu."

Stalin mitolojiyi anlattıktan sonra; "Kamunca Bolşevikler, Yunan mitolojisinin kahramanı Anteus'u anımsatıyorlar. Onlar da, Anteus gibi kendilerini doğuran, emziren ve yetiştiren anayla, yani kitlelerle bağlarını sürdürdükleri için güçlüdür. Ve bu bağlarını sürdürdükleri sürece yenilmez kalmak için her imkana sahiptirler. Bolşevik önderliğin yenilmezliğinin anahtarı buradadır" diyor. (Parti Ögretisi Üzerine-sf: 256)

Türkiyeli Bolşevikler de, Stalin'in verdiği örnekte olduğu gibi, güçlenmek için ayaklarını toprağa basmak, yani kitlelerden güç almak zorundadır... Dünyada hiçbir Komünist Parti, sadece dışardan söylevlerle veya dergilerindeki yazılarla devrime önderlik yapmamıştır. Bu yazı ve sözler, eğer kadroları aracılığıyla kitlelere ulaşmıyor, onların günlük sorunlarını çözen, yol gösteren bir fener olmuyorsa, hiçbir kıymeti yoktur. Politikaların doğruluğunun test edileceği yer de yine kitlelerin mücadelesi olacaktır. Bu mücadelenin tam ortasında yer almadan politikada söz sahibi olabilmek mümkün değildir.

Mücadele yeni biçimlerle yükseliyor

Ekim ayına, IMF-DB karşıtı gösterilerle, yıkımlara karşı mücadele ile girdik. Ve burarlarda komünist ve devrimcilerin gösterdikleri militan tutumlar, olumluydu, gelecek adına umut vericiydi. Bu örnekleri daha da çoğaltmalı, yukarıda sözünü ettiğimiz eksiklerimizi aşmanın kaldırıcı haline getirmeliyiz.

Bilindiği gibi Ekim, yaz rehavetinden çıkıp yeni bir mücadele döneminin başlangıç ayıdır. Bunda yaz tatilinin bitişi kadar, okulların açılmasının da rolü vardır. Bu yıl, üniversiteler, iyi bir açılışla yeni öğretim yılına girdiler. Önce yüzde yüzlere varan harçlara karşı mücadeleyi yükselttiler ve belli bir kazanım da elde ettiler, sonra açılışlara gelen bakanları protesto ederek, hatta konuşurmayıp kürsüden indirerek, eylemli bir başlangıç yaptılar. Bu yönleriyle **yeni mücadele dönemine, öğrenci gençliğin ve genel olarak Türkiye devrimci hareketinin iyi bir girişi yaptığını söyleyebiliriz...**

Mücadele, yeni biçimler alarak, giderek daha da sertleşerek gelişiyor. Bu eylemlere militan tarzda müdahalenin zemini artıyor. Kitlelerin kıpırdandığı her yerde olmayı ve orayı devrimci-militan tarzda doldurmayı görev bilmeli, kendimizi bu yönde zorlamalı ve başarmalıyız...

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arasında Diyalog ve Çözüm Platformu'ndan açıklama

Devrimci-demokratik kamuoyuna;

Devrimci-demokratik kurumların kendi aralarında yaşadığı sorunların şiddete dönüşmesini engellemek, varolan sorunları devrimci bir eleştiri ve yine devrimci-demokratik birlik ve dayanışma zeminine yaslanan ortak bir hukuk çerçevesinde ele almak amacıyla oluşturulan platformumuz, İstanbul'da 30 Ağustos 2009 tarihinde, 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali'nde Demokratik Toplum Partisi (DTP) üyelerinin Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP) standlarına fiili bir saldırıda bulunması üzerine yaşanan gelişmeleri değerlendirmek maksadıyla bu metni kaleme almayı gerekli görmüştür.

Olayın ayrıntılarını herkesin bilmesinden kaynaklı ayrıntılandırmadan değinmek gerekirse;

İstanbul'da her yıl geleneksel olarak düzenlenen semtin emekçi halklarının ve devrimci-demokratik kurumların emeği ile bugünlere taşınan 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluş yıldönümlerinde düzenlenen Festival'de Kızıl Bayrak'ta M. Can Yüce imzalı çıkan bir yazının DTP üyeleri tarafından önderlerine hakaret olarak değerlendirilmesi gerekçesiyle BDSP standlarına ve faaliyetçilerine sopalarla saldırmış, araya girenler de dahil aldıkları darbelerle yaralananlar olmuştur. Sonrasında da mevcut yayın standlarda yer aldığı sürece şiddetin devam edeceği ifade edilmiş, bu gelişmelerden sonra 1 Mayıs festivali iptal edilmiş, peşisıra düzenlenecek olan Sarıgazi Festivali'nden de birçok kurumun geri çekilmesiyle sonuçlanan bir durum yaşanmış, bazı semtlerde ve eylemlerde de tehditlerin devam ettiği görülmüştür. DTP'nin mevcut tavrının yanında olayın başından itibaren şiddeti durdurmaya çalışan devrimci-demokratik kurumların ortak çabasından farklı bir nitelikte ESP, "mevcut yayının standlardan kaldırılması ve kurumların bu kararı ortaklaştırması" biçiminde eleştirilere neden olan bir çözüm önerisinde bulunmuştur.

Bu gelişmeler üzerinden biraraya gelen platform, oluşturduğu heyetle DTP İl Merkezi ile bir görüşme gerçekleştirmiştir. Bu görüşmede, DTP İl Merkezi, mevcut saldırıların merkezi olarak sahiplenildiğini, bu tutumun "DTP bünyesindeki tüm kurumların ortak ve merkezi kararı" olduğunu ifade ederek, devamla, platformumuzun şiddeti durdurmaya yönelik önerilerinin "tarafalı bir tutumun" ürünü olduğunu, Kızıl Bayrak'ta yayınlanan yazının önderliklerine "küfür ve hakareti" içerdiğini, "BDSP'nin bu yazıyı yayınlamaya devam etmelerini şiddet olarak gördüklerini ve bu şiddet devam ettiği sürece kendi yönelimlerinin de aynı şekilde" devam edeceğini, "BDSP'nin devrimci kurumlar tarafından eleştirilmediğini ve yanlış tutumların devrimci kurumlar tarafından görmezden" geldiği söylenerek, bu tutumun devam ettirileceği ifade edilmiştir.

DTP İl Merkezi ile alınan görüşme sonrası durdurulmasını talep ettiğimiz şiddetin devam edeceğinin kurumun merkezi iradesince ifade edilmesinden kaynaklı endişe duyuyor ve konuya ilişkin yaklaşım tarzına yönelik eleştirilerimizi ifade etme sorumluluğu duyuyoruz. Bizler, yaşanan soruna müdahil olmamızın gerekçesini şöyle tarif etmekteyiz:

Birincisi; devrimci-demokratik güçlerin ideolojik-politik her türlü faaliyeti, eleştirileri, ideolojik mücadele esas alınarak değerlendirilmelidir. Eleştiri sınırlarının aşıldığı ve hatta hakarete varan bir yaklaşımın var olduğu düşünülse dahi, dost kurumlar arasındaki her türlü sorunun, diyalog temelinde, diğer dost kurumların da desteğiyle çözülmesi doğru ve gerekli olandır.

İkincisi; gerçekleştirilen bu saldırı, sadece BDSP'ye

yönelik değil, onun şahsında devrimci mücadeleye ve 1 Mayıs Mahallesi

halkına; onların emekleriyle örgütlediği ve hepimizin içerisinde yer aldığı ortak etkinliğimiz olan festivale yöneliktir ve festivalin bu birleştirici niteliğine darbe vurmuş, her yıl binbir emekle gerçekleştirilen bu etkinliğin iptal edilmesine neden olmuştur. Yaşanan bu saldırı, devrimci-demokratik kurumlara karşı güvensizliğin yaygınlaşmasına katkı sunmuştur. Sorunları şiddet ile çözümleme yöntemi, sadece devrim ve demokrasi güçlerine değil, genel anlamda geniş emekçi halk kitlelerinin bütününe bu yönüyle darbeler vurmaktadır.

Platformumuzun bu kapsamda, var olan fiili saldırının sona erdirilmesine yönelik gösterdiği çabalar ve yönelttiği eleştiriler, DTP ile yapılan görüşmede "taraf tutmak" olarak değerlendirilmiştir. Platformumuz, devrimci-demokratik kurumlar arasında yaşanan şiddet olaylarına ve eğilimlerine karşı ikirciksiz durmayı bir ilke olarak görmekte, sebep her ne olursa olsun sorunların şiddetle çözümlenmeye çalışılmasına karşı ilkesel ortak bir tutumda ısrarcı olmayı zorunlu görmektedir. Bu kapsamda platforma kendi iradeleri doğrultusunda dahil olan ya da olmayan kurumlara "ayrı bir hukuk" işletmez, "tarafalı ve yanlı" bir tutum geliştirmez, geliştiremez. Platformumuzun varlık gerekçesi ve niteliği özetle budur. Eleştirilerimizin "dıştalamaya" ve "taraf olmaya", "tarafklar oluşturarak, yine taraflar arasına keskin mesafeler konmasına" yönelik değil, tam tersine uzun yıllardır yürütmüş olduğumuz ve elbirliğiyle kavgasını yürüttüğümüz ortak değerlerimizin korunmasına dayalı sahiplenici bir tutum olduğu görülmelidir.

DTP, yaşanan sorunda çözümünden uzak bir yöntem olan şiddet uygulamak yerine ideolojik-politik zeminde tartışarak diyalog yoluyla, çözüme dayalı adım atmalıdır. Doğru yöntem budur.

Devrimci kurumlar arasında yaşanan sorunlara "şiddet" ile çözüm üretmeye çalışmak sadece platformumuzun değil, tüm devrimci-demokratik kurumların istisnasız karşı çıkması gereken bir yöntemdir. İşte bu noktada platformun dışında, yaşanan olaya müdahil olan devrimci kurumlardan ESP de niyeti ne olursa olsun şiddeti engelleyen ve çözen değil, güçlendiren ve meşrulaştıran bir tavır sergilemiştir. Bu tutumu eleştiriyoruz.

Tekrar vurgu yapmak gerekirse, platformumuzun müdahil olduğu konu, sorun ne olursa olsun, "şiddetle çözüm" pratiğinin mahkum edilmesi ve bu konuda "tarafsız ve tavizsiz bir duruş" sergilemektir. Unutulmalıdır ki devrimci ve demokratik kurumlar arasındaki sorunların çözümünde diyalog yönteminin benimsenmesi ve şiddet yöneliminin tümüyle reddedilerek mahkum edilmesi, karşı devrimci bir pratiğe dönüşmeyen durumlarda, sebep ne olursa olsun şiddetin meşrulaştırılmaması, "ortak devrimci çıkarımız" gereğidir. Bu devrimci ve demokratikk tutum, tek tek kurumların ortak çıkarının gerisine düşürülmemelidir.

Dolayısıyla platformumuz yaşanan bu sorunda da şiddeti ve şiddetin meşrulaştırılmasına hizmet eden hiçbir anlayışı kabul etmemektedir. DTP, eleştiriye tabi tuttuğu yazının niteliğini devrimci bir tarzda tartıştırmak istiyorsa, izlemesi gereken yöntem, fiili şiddete son vererek diyalog zemininde, ideolojik-politik zeminde tartışmaya hizmet edecek adımlar atmak olmalıdır.

Sonuç olarak, yaşanan saldırıları kınıyor, DTP'yi şiddete son vermeye, yaşanan sorunu diyalog zemininde çözmek için adım atmaya çağırıyoruz.

13 Ekim 2009

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arasında Diyalog ve Çözüm Platformu

*“Onlar da barış dediler bizim gibi
Kardeşlik dediler- sevgi dediler
Hatta kurşun yağmuru akşamlara karşı
Yalnızca gül ve güvercin dediler
Sonra sığındıkları gizli beyler
Defne dallarıyla tutuşturup ateşleri
Güvercinleri pişirmeden yediler”*

